

Vietnams Arbetarpartis historia

Utgiven av De Förenade FNL-grupperna

www.pdf-arkivet.no (2026)

Vietnams Arbetarpartis historia 1930 - 1970

Utgiven av De Förenade FNL-grupperna

**Föreliggande översättning är gjord från den engelskspråkiga
versionen, utgiven av Foreign Languages Publishing House, Hanoi 1970.
Originalets titel: An Outline History of the Viet Nam
Workers' Party (1930-1970)
Översatt och utgiven av De Förenade FNL-grupperna
Tryckt hos Vietnambulletinens offset, Stockholm 1971**

INNEHÅLL

- DEL I: Kampen för att bilda den vietnamesiska arbetarklassens parti. Augustirevolutionen 1945 och grundandet av Demokratiska Republiken Vietnam. (1925—1945)
- DEL II: Kampen för att försvara det nationella oberoendet, bevara och konsolidera folkmakten. Det långvariga kriget mot de franska kolonialistiska angriparna. (1945—1954)
- DEL III: Den socialistiska revolutionen i Nordvietnam och folkets nationella demokratiska revolutionen i Sydvietnam. (1954—1965)
- DEL IV: Det landsomfattande motståndet mot USA:s aggression, för att rädda nationen, för att befria Sydvietnam och försvara Nordvietnam och gå vidare mot en fredlig återförening av landet. (1965—1969)
- BILAGOR: • Politiska teser för Indokinas kommunistiska parti. (oktober 1930)
- Politiskt program antaget vid partiets andra kongress (1951)
 - Resolution antagen vid partiets tredje kongress (1960)

FÖRORD

Vietnams Arbetarparti har sedan det bildades 1930 varit en oskiljaktlig del av det vietnamesiska folkets kamp för nationellt oberoende mot de japanska fascisterna, de franska kolonialisterna och USA-imperialisterna. Det har sedan stått i ledningen för den socialistiska omvandlingen och uppbygget av norra Vietnam, Demokratiska Republiken Vietnam.

Hösten 1970 utkom i Hanoi "An outline history of the Viet Nam Workers' Party". Det är det första verket som summerar det vietnamesiska kommunistpartiets utveckling och kamp.

Partihistorien ger en bra bild av vietnamesernas strategi och taktik i försvarskriget. Den visar framför allt hur partiet betraktar *enhetsfrontens* taktik som den enda framkomliga vägen för att samla största möjliga styrka i kampen mot huvudfienden i olika skeden av den vietnamesiska befrielsekampen.

Men enhetsfrontens idé, som legat till grund för Vietminh och FNL, har också haft motståndare. Ho Chi Mihn och Arbetarpartiet har tvingats bekämpa och avslöja olika "vänster"-linjer, som i sitt förnekande av enhetsfronten objektivt stått på fiendens sida.

Det är en glädje för De Förenade FNL-grupperna att kunna ge ut Vietnams Arbetarpartis historia, som är översatt från den engelskspråkiga versionen av kamrater i Uppsala FNL-grupp. Vi hoppas att den ska få stor spridning bland det vietnamesiska folkets många vänner i Sverige, att den ska skapa en större kunskap om Vietnams ärorika historia och att den ska vara till hjälp för det antiimperialistiska solidaritetsarbetet i Sverige.

Stockholm i juni 1971

Ulf Mårtensson

DEL 1

Kampen för att bilda den vietnamesiska arbetarklassens parti.

Augustirevolutionen 1945 och grundandet av Demokratiska Republiken Vietnam. (1925-1945)

MARXISMEN-LENINISMENS INFÖRANDE I VIETNAM

Vietnams Kommunistiska Parti, numera Vietnams Arbetarparti, bildades den 3 februari 1930. Denna stora tilldragelse var en historisk nödvändighet, som svarade mot kravet från den vietnamesiska arbetarklassen och folket på befrielse.

Vietnam har en 4000-årig historia. Det vietnamesiska folket har en tradition av beslutsam kamp mot grymma härskare i det egna landet och främmande angripare. I kampen för att bygga upp och försvara sitt land vaknade folkets nationella medvetande.

När det franska kolonialisterna invaderade vårt land, kapitulerade den feodala godsägarklassen, som representerades av Nguyen-dynastin. Men vårt folk reste sig oupphörligen i väpnat uppror mot angriparna och de inhemska förrädarna. Därför tog det de franska kolonialisterna nära 30 år (1858—1884) att inrätta en administrativ apparat av något slag i landet. Emellertid fortsatte vårt folks kamp i olika former.

Målet för de franska kolonialisterna var att förvandla vårt land till en marknad för sina varor, ta för sig av naturtillgångarna, utnyttja den billiga arbetskraften och använda vårt folk som kanonmat. De upprätthöll den feodala regimen som ett medel att förtrycka och exploatera folket, delade landet i tre *ky* (zoner) med skilda administrativa regimer och lagstiftningar för att splittra folket. De tillämpade en upplysningsfientlig kulturpolitik för att förgifta vårt folks sinne.

Under de franska imperialisternas herravälde blev vårt land ett kolonialt och halvfeodalt land, där två grundläggande motsättningar dominerade: motsättningen mellan vårt land och den franska imperialismen och motsättningen mellan vårt folk, särskilt bönderna, och de feodala godsägarnas klass.

Endast om dessa motsättningar löstes, kunde det vietnamesiska samhället utvecklas.

Men alla föregående antifranska rörelser hade misslyckats. Motsättningen mellan vårt land och angriparna hade inte lösts, därför att vårt folk saknade en politisk linje, som var lämplig för den nya historiska eran — imperialismens och den proletära revolutionens era — och en ledning, som var kapabel att föra den nationella befrielsekampen till seger.

Den feodala jordägarklassen hade kapitulerat för imperialisterna. Den nykläckta bourgeoisien, vars handlingskraft hindrades och inskränktes av den franska imperialismen, var ekonomiskt och politiskt svag och var därför benägen att kompromissa med denna. Bönderna och småbourgeoisin hade hamnat i en ideologisk återvändsgränd, trots att de strävade efter oberoende och frihet. Fastän arbetarklassen bildades före den nationella bourgeoisin, blev den inte av betydande politisk styrka förrän efter det första världskriget.

Den stora ryska oktoberrevolutionen (1917) öppnade en ny era i mänsklighetens historia — den världsomfattande övergången från kapitalism till socialism. Den nationella befrielseströrelsen i de koloniala och halvkoloniala länderna blev hädanefter en integrerad del av den proletära världsrevolutionen. Under dessa förhållanden blev naturligtvis den vietnamesiska arbetarklassen den enda klass, som besatt de nödvändiga betingelserna för att nå den politiska ledarställningen i landet, eftersom den utsatts för ett trefaldigt förtryck av imperialismen, feodalismen och den inhemska bourgeoisin. Den utgjorde den mest avancerade produktivkraften, eftersom den var sysselsatt i fiendens ekonomiska centra.

Kamrat Nguyen Ai Quoc, som senare blev president Ho Chi Minh, var den förste vietnames, som insåg dessa möjligheter och den ställning, som den vietnamesiska arbetarklassen hade. På 1920-talet drog han, efter att ha studerat olika revolutionära vägar som följts av länder i öst och väst, slutsatsen: "Den enda väg, som leder till nationell räddning och befrielse, är den proletära revolutionens väg."¹) Han arbetade för att sprida marxismen-leninismen i Vietnam och förbereda arbetarklassen för partibildandet.

Han hade gått med i den franska arbetarrörelsen, deltagit i bildandet av det franska kommunistpartiet vid Tours-kongressen i december 1920 och resolut tagit ställning för den Kommunistiska Internationalen. Då han snart insåg att den franska imperialismen var den gemensamma fienden till såväl den franska arbetarklassen som folken i de franska kolonierna, upprättade han ett förhållande av ömsesidigt stöd mellan den franska och den vietnamesiska revolutionen. Därmed lade han grunden för solidariteten mellan

¹) Selected works s. 765.

folken i de franska kolonierna och Frankrikes arbetarklass och arbetande folk. Den nationella faktorn och klassfaktorn är fast sammanbundna i hans tänkande. Han förkroppsligade kombinationen av patriotism och proletär internationalism.

Hans revolutionära arbete och de artiklar han skrev i l'Humanité (franska kommunistpartiets tidning), La Vie Ouvrière (Allmänna franska arbetarförbundet), Le Paria, grundad av honom själv, och hans första böcker, såsom "Den franska kolonialismen inför rätta" (1925) och "Den revolutionära vägen" (1927) blev en drivkraft för den revolutionära rörelsen i landet och förde de vietnamesiska patrioterna närmare marxismen-leninismen.

Genom hans ansträngningar nådde marxismen-leninismen och oktoberrevolutionens lärdomar Vietnam och bröt igenom de franska kolonialisternas järnbarriär. Vietnamesiska revolutionärer, särskilt de unga intellektuella, tillägnade sig marxismen-leninismen som törstiga människor vatten. Det var emellertid inte lätt för de vietnamesiska revolutionärerna att byta den gamla patriotiska ståndpunkten mot en ny, baserad på marxismen-leninismen. Om det proletära partiet bildades innan betingelserna mognat, skulle det leda till splittring i den kraftigt växande patriotiska rörelsen. I en ekonomiskt efterbliven koloni som Vietnam saknade inte bara bönderna och småbourgeoisin utan också arbetarklassen en socialistisk tradition. Därför behövdes först och främst en lämplig organisation, som kunde hjälpa dessa klasser att tillägna sig marxismen-leninismen och använda denna lära i den patriotiska kampen. Den organisation, som fick denna övergångskaraktär, var Vietnams Revolutionära Ungdomsförbund, grundad av president Ho Chí Minh och andra patrioter 1925, med en kommunistisk grupp som kärna för att förbereda blidandet av Vietnams Kommunistiska Parti.

Från 1924 och framåt intensifierades den nationella befrielsekampen och klasskampen i vårt land. Revolutionära och kontrarevolutionära krafter lade fram politiska program för att vinna stöd från folket. Trots att Vietnams Revolutionära Ungdomsförbund betraktades som illegalt och utsattes för undertryckande, tillbakavisade det framgångsrikt de falska beskyllningar som de franska kolonialisterna och deras agenter framfört. Samtidigt kämpade det effektivt mot reformistiska nationalistiska ståndpunkter och bourgeoisins och småbourgeoisins chauvinistiska ståndpunkter.

Under 1926 och 1927 fortsatte den revolutionära rörelsen att växa. Vietnams Revolutionära Ungdomsförbund utvecklades kraftigt. För att genomföra förbundets direktiv, blev de medlemmar, som ursprungligen var småborgerliga intellektuella, proletärer, genom att gå ut och arbeta i gruvor, fabriker och plantager. Där propagerade de, arbetade bland massorna, organiserade och ledde arbetarnas kamp och väckte arbetarklassen till medvetande om dess

historiska uppgift. Samtidigt utbildade de sig själva till sanna revolutionärer. Som resultat av detta, växte arbetarrörelsen i styrka under 1928 och 1929 och ställde utöver ekonomiska också politiska krav. Vid sidan av arbetarrörelsen var böndernas och städernas småborgerskaps kamp mycket aktiv. Dessa rörelser knöts nära samman och utvecklades till *en landsomfattande rörelse för nationell befrielse och demokrati*, i vilken arbetarklassen hade blivit en självständig politisk kraft. Grundandet av ett arbetarklassens kommunistiska parti för att samla, organisera och leda alla patriotiska och progressiva krafter var en trängande nödvändighet för den vietnamesiska revolutionen vid denna tid.

GRUNDANDET AV DEN VIETNAMESISKA ARBETARKLASSENS PARTI

Inför det landsomfattande uppsvinget i massornas kamp kunde inte längre Vietnams Revolutionära Ungdomsförbund leda revolutionen. Den tid hade kommit, då ett verkligt arbetarparti, ett kommunistiskt parti, måste bildas för att föra den vietnamesiska revolutionen framåt. De mer avancerade i förbundet insåg denna objektiva nödvändighet, som emellertid inte erkändes enhälligt eller i rätt tid av förbundets ledare. På grund av detta kunde inte ett enat kommunistiskt parti bildas från början. I stället föddes ur förbundet två kommunistiska organisationer: Indokinas Kommunistiska Parti och Annams Kommunistiska Parti. Denna tilldragelse orsakade i sin tur att Nya Vietnams Revolutionära Parti, en patriotisk organisation med progressiv tendens, ombildades till Indokinas Kommunistiska Förbund.

Sålunda fanns efter 1929 tre kommunistiska organisationer i Vietnam. Denna splittring blev dock inte långvarig. Under marxismen-leninismens fana enade sig de vietnamesiska patriotiska krafterna, speciellt arbetarna och bönderna, till ett kraftfullt nationalistiskt och demokratiskt uppsving, som krävde ett enat kommunistpartis ledarskap. Under dessa förhållanden sammankallade kamrat Ho Chi Minh, i egenskap av Kommunistiska Internationals representant, ett möte mellan representanter för de olika kommunistiska grupperna den 3 februari 1930 vid Kowloon, nära Hongkong, för att lösa frågan om enandet av de vietnamesiska kommunistiska krafterna i ett enat Vietnams Kommunistiska Parti.

Denna konferens var lika betydelsefull som en kongress. Den antog ett att kamrat Ho Chi Minh skrivet *Politiskt program och kortfattad strategi*. Dessa tidiga dokument påvisade, även om de var summariska, en i grunden riktig politisk linje för den vietnamesiska revolutionen. Denna tjänade senare som grundval för de *Politiska teser*, som partiets Centralkommitté utarbetade.

Den politiska linjen bestod i att genomföra en borgerligt demokratisk revolution inkluderande en agrarrevolution för att störta de franska imperialisterna och feodaltherrarna, och därigenom vinna fullständigt oberoende och leda Vietnam mot socialism och kommunism. För att försäkra sig om framgång för denna linje var det nödvändigt att bygga upp ett arbetarklassens parti, upprätta en arbetar- och bondearmé, bilda en allians mellan arbetare och bönder, organisera en nationell enhetsfront och skapa solidaritetsband mellan den vietnamesiska revolutionen och världsrevolutionens rörelse. Konferensen beslöt även att bilda massorganisationer i Vietnam, som Röda Arbetares Förbund, Röda Bönders Förbund, Kommunistiska Ungdomsförbundet, Röda Biståndssällskapet och Anti-imperialistiska Alliansen (dvs. Anti-imperialistiska Nationella Enhetsfronten).

Grundandet av Vietnams Kommunistiska Parti var en betydelsefull vändpunkt i den vietnamesiska revolutionens historia och förkunnade en ny era, den vietnamesiska revolutionens era under arbetarklassens och dess förtrupps, det marxist-leninistiska partiets ledning.

Den vietnamesiska arbetarklassen var, fastän den inte var så talrik, geografiskt koncentrerad i relativt hög grad och den var en homogen klass, utan någon arbetararistokrati, och inte utsatt för reformistiskt inflytande. Dessutom hade den en nära bundsförvant, som var högst pålitlig och mycket stridslysten, nämligen bondeklassen. Dessa båda är de revolutionära huvudkrafterna hos vårt folk, som är ett heroiskt folk med en tradition av beslutsam kamp och okuvlighet. Det var dessa förhållanden, som tillät marxismen-leninismen att slå djupa rötter bland massorna i vårt land.

På grund av dessa kännetecken hos arbetarklassen och folket hade vårt parti, fastän nyligen grundat, allt som krävdes för ett arbetarklassens parti av den nya typen och blev snart den enda ledaren för den vietnamesiska patriotiska rörelsen.

I oktober 1930 beslöt partiets Centralkommittés första kongress att ändra partiets namn till Indokinas Kommunistiska Parti och att anta de *Politiska teser*, som utarbetades av partiets första generalsekreterare, Tran Phu. Dessa teser påvisade att: under imperialismens och den proletära revolutionens era, efter den stora oktoberrevolutionens seger i Sovjetunionen, hade den vietnamesiska revolutionen blivit en integrerad del av den proletära världsrevolutionen. Den vietnamesiska revolutionen måste gå igenom två stadier. Under det första stadiet genomförs den borgerligt demokratiska revolutionen under arbetarklassens ledning för att störta de imperialistiska och feodala härskarna, uppnå nationellt oberoende och ge jorden till de som brukar den. Den anti-imperialistiska och den antifeodala kampen är nära förbundna. Huvudkrafterna i revolutionen är bönderna och arbetarna. Partiet måste bygga upp

alliansen mellan arbetarna och bönderna och använda massornas revolutionära våld för att få till stånd ett uppror och gripa makten.

Sedan de ovannämnda uppgifterna i huvudsak lösts, kommer revolutionen att gå vidare till sitt andra stadium, då Vietnam går direkt till socialismen, utan att passera ett kapitalistiskt utvecklingsstadium.

Det absolut nödvändiga villkoret för att tillförsäkra revolutionen framgång är, att ett kommunistiskt parti finns, som ideologiskt är grundat på marxismen-leninismen, med en riktig politisk linje för att leda revolutionen, med en organisation baserad på den demokratiska centralismen, med strikt disciplin, med nära kontakt med massorna och skolad i revolutionär kamp.

Partiets Politiska teser har stor historisk betydelse. För första gången hade den vietnamesiska arbetarklassen och folket ett program med den nya typen av borgerligt demokratisk revolution, som exakt återspeglade det vietnamesiska samhällets, ett kolonialt och halvfeodalt samhälles, objektiva lagar, och som motsvarade det vietnamesiska folkets omedelbara behov.

Partiets Politiska teser var ett effektivt vapen för de vietnamesiska kommunisterna i kampen för att besegra de existerande uppfattningar, som förnekade klasskampen. De hjälpte arbetare och bönder att undvika det fördärvbringande inflytandet från nationell reformism, provokativ och destruktiv trotskism och småborgerlig chauvinism.

Med politiska teser reste vårt parti nationalismens och demokratins fana högt, och upprätthöll fast arbetarklassens absoluta ledarskap för den vietnamesiska revolutionen.

DET REVOLUTIONÄRA UPPSVINGET UNDER 1930—1931

Vårt parti bildades då en svår ekonomisk kris för kapitalismen spridit sig till vårt land och andra länder i Indokina. De franska imperialisterna lät det vietnamesiska folket bära hela bördan av denna kris. Arbetare och bönder drabbades mest direkt och hårdast. Dessutom hemsöktes landet åren 1929 till 1933 av upprepade översvämningar och torka. Bönderna utarmades helt. Antalet arbetslösa arbetare steg. Många nationella borgare och småborgare ruinerades. Levnadsvillkoren för alla skikt av befolkningen hotades allvarligt. Den ekonomiska krisen, intensifieringen av den koloniala utsugningen och den politik med omfattande terror, som tillämpades före och efter Yen Bai-resningen¹⁾, fördjupade ytterligare motsättningarna mellan vårt folk och den franska imperialismen. Detta var gynnsamma betingelser för vårt parti att organisera och leda en mäktig revolutionär rörelse utan föregående motsvarig-

¹⁾ Iscensatt av Vietnams Nationalistparti 11 februari 1930.

het i vårt land, med målsättningen att bekämpa terrorpolitiken, kräva frigivande av fängslade revolutionära kämpar och förbättring av folkets levnadsförhållanden.

Rörelsen inleddes med strejker av 3.000 arbetare vid gummiplantagen i Phu Rieng, Nam Bo (februari 1930), 4.000 arbetare vid textilfabriken i Nam Dinh, Bac Bo (mars 1930), 400 arbetare vid tändsticksfabriken och sågverket i Ben Thuy, Trung Bo (april 1930). Särskilt efter 1 maj 1930 spred sig massornas revolutionära uppsving från industriföretag i Hanoi, Haiphong, Nam Dinh, Hon Gai, Cam Pha, Vinh, Ben Thuy, Saigon, Cho Lon etc, till lantbygdsområden som Thai Binh och Ha Nam i Bac Bo; Nghe An, Ha Tinh och Quang Ngai i Trung Bo; Gia Dinh, Cho Lon, Vinh Long, Sa Dec, Ben Tre, Long Xuyen, Can Tho, Tra Vinh, Thu Dau Mot och My Tho i Nam Bo. Över hela landet bröt hundratals arbetarstrejker ut, tusentals bondedemonstrationer och otaliga möten, skolstrejker och småhandlares marknadstrejker. Denna medvetna kamprörelse från arbetare, bönder och småbougéoisie band nära samman den anti-imperialistiska kampen med den antifeodala och eliminerade samtidigt inflytanden från borgerlig reformistisk nationalism.

Rörelsen nådde sin höjdpunkt med upprättandet av Nghe-Tinh-sovjeten. Inför massornas våldsamma revolutionära rörelse upplöstes och kollapsade den imperialistiska och feodala administrationen i ett antal lantbygdsområden i provinserna Nghe An och Ha Tinh. Byarnas bondeföreningar, ledda av particeller, upprättade exekutivkommittéer, som tog hand om förvaltningen av alla delar av byarnas politiska och sociala liv. De utövade en folkmakt av sovjet-typ. För första gången hade folket kontroll över den lokala administrationen. Fastän sovjeterna inte varade länge, hade de resolut undertryckt kontrarevolutionära element, avskaffat skatter som införts av de imperialistiska och feodala härskarna och samtidigt tillförsäkrat folket demokratiska friheter, fördelat jord till bönderna, tvingat jordägarna att minska arrendet, avskaffat extrapålagor, uppmuntrat befolkningen att lära sig läsa och skriva och ge upp efterblivna seder och bruk, vidskepelse och så vidare.

Det revolutionära uppsvinget under 1930—1931 och Nghe-Tinh-sovjeterna var av stor historisk betydelse. Det var det vietnamesiska folkets generalrepetition inför den kommande framgångsrika augustirevolutionen. Partiets politiska linje, som bestod i att genomföra en nationellt demokratisk revolution under parollerna "nationellt oberoende" och "jorden åt dem, som brukar den", vann massornas förtroende. Till den knöts deras hopp. Under loppet av denna kraftfulla revolutionära rörelse härdades och mognade vårt parti. I april 1931 erkändes det som en avdelning av den Kommunistiska Internationalen.

Det revolutionära uppsvinget under 1930—1931 och Nghe-Tinh-sovjeterna visade att endast den vietnamesiska arbetarklassen och dess förtrupp, Indokinas Kommunistiska Parti, kunde leda den nationellt demokratiska revolutionen i Vietnam. Det visade också, att under partiets ledning kunde arbetarnas och böndernas klasser tillsammans med andra skikt av befolkningen störta de imperialistiska och feodala härskarna och upprätta en folkets revolutionära regim. Medlet för att nå detta mål var användandet av massornas revolutionära våld.

De franska imperialisterna greps av panik genom massornas kraftfulla rörelse och partiets växande inflytande. De tog till ett skoningslöst skräckvälde i ett försök att stoppa den revolutionära utvecklingen och utplåna vårt parti. Flera ledande partiorgan krossades. Tiotusentals kadrer, partimedlemmar och patriotiska kämpar arresterades, dödades eller fängslades.

Efter 1931 års mitt avtog rörelsen, men bara tillfälligt. Trots ytterligt stora svårigheter litade vårt parti och folk fortfarande fast på revolutionens ljusa framtid. Det hjältemod, beslutsamhet och okuvlighet, som visades av kadern, partimedlemmarna och de revolutionära massorna, gav stor prestige åt revolutionen både i landet och ute i världen.

1932 lade partiet fram ett *handlingsprogram*, som ånyo upprepade *partiets Politiska teser*, definierade de omedelbara konkreta uppgifterna och nya kampformer och metoder, som var bättre avpassade för den nya situationen.

Tack vare lojaliteten och det hängivna arbetet av de partimedlemmar, som hade lyckats undgå fiendens arresteringar och undertryckande, upprätthöll partiet ännu den nära kontakten med massorna. Å ena sidan stärkte partiet sina hemliga organisationer och å andra sidan kombinerade det legala och illegala arbetsformer. Det använde legala former för att föra ut propaganda, förde ut nya idéer genom press och i städernas och regionernas rådsförsamlingar, och så vidare. Kadern och partimedlemmarna, som hölls i fängsligt förvar, organiserade och ledde kamp för förbättringar av de fängslades förhållanden och mot dödandet av fångar och terrorn. De förvandlade imperialisternas fängelser till skolor för revolutionen, drog erfarenheter av den gångna kampen och överförde de vunna lärdomarna till partiorganisationer utanför. Broderpartier, särskilt de sovjetiska, kinesiska och franska, gav vårt parti värdefullt stöd under dessa svåra år.

Från 1933 började den revolutionära rörelsen att återvinna sin styrka. 1934 bildades en kommitté bland partiets ledarskap i utlandet, vars uppgift var att ena partiorganisationer i landet som återupprättats, utbilda ledande kadrer och förbereda sammankallandet av partiets första kongress. Denna kongress ägde rum i mars 1935 i Macao (Kina). Kommitténs och partikongressens arbete resulterade i att partiorganisationen i hemlandet enades under partiets

Centralkommittés ledning. Den vietnamesiska revolutionära rörelsen hade nu återskapat de nödvändiga betingelserna för ett nytt uppsving.

Partiets och den revolutionära rörelsens aktiviteter i vårt land bevisade i praktiken att "trots deras (de franska kolonialisternas. förf:s anm.) hänsynslösa förtryck, har vårt parti överlevt och fortsatt sin kamp... Vårt indokinesiska kommunistiska parti är det indokinesiska proletariats orubbliga och järnhårda förtrupp. Endast ett sådant parti kan organisera kaderns styrka, upprätthålla kontakten med massorna, sprida propagandaflygblad och hemliga publikationer och leda arbetarnas och böndernas kamp. Endast vårt parti kunde bli den indokinesiska revolutionens organiserade och attackerande styrka.")

KAMPANJEN FÖR DEN INDOKINESISKA DEMOKRATISKA FRONTEN (1936—1939)

De allvarliga följderna av den ekonomiska krisen 1929—1933 och det efterföljande ostadiga ekonomiska läget för imperialismakterna, fördjupade motståndningarna i samhället och förstärkte den revolutionära rörelsen i dessa länder. För att bekämpa masskampen undertryckte monopolkapitalisterna i ett antal imperialistländer de borgerligt demokratiska friheterna och tillämpade fascistiska metoder. De tysk-italiensk-japanska fascisterna hade tillvällt sig en mäktig ställning och planerade intensivt ett krig för att omfördela världsmarknaden och för att angripa Sovjetunionen i ett försök att tillintetgöra världsrevolutionens fästning.

I detta läge visade Kommunistiska Internationalens sjunde kongress på att kommunistpartiernas och arbetarklassens omedelbara uppgift ännu inte var att störta kapitalismen, utan att kämpa mot fascism för verkliga demokratin och bevara freden. De kommunistiska partierna i alla länder måste därför ena den proletära styrkan och skapa en bred folklig front, innefattande patriotiska och demokratiska partier och organisationer, olika skikt inom befolkningen, för att förena deras krafter i kampen mot huvudfienden, först och främst fascismen.

I den antifascistiska rörelsen vann den franska folkfronten, vars kärna var det franska kommunistpartiet, en seger vid valen i maj 1936. En folkfrontsregering bildades. Denna tilldragelse utövade ett direkt inflytande på den politiska situationen i vårt land. Som ett resultat av den ekonomiska krisen och de franska imperialisternas undertryckningspolitik, längtade alla

¹⁾ Artikel skriven med anledning av 4-årsdagen av partiets grundande (3.2.34) av kamrat Nguyen — Hoc Tap Review, februari 1963.

skikt av befolkningen i vårt land, den nationella bourgeoisin och de framträdande demokratiska personerna inräknade, efter förändringar i demokratisk riktning.

Utifrån denna situation och i överensstämmelse med Kommunistiska Internationalens sjunde kongress resolution, höll vårt parti sin första kongress på sommaren 1936 och definierade den indokinesiska revolutionens uppgift under denna period. Den var att delta i världsfrenten för demokrati och fred och mot fascism och angreppskrig. Kongressen beslöt att tills vidare lägga åt sidan parollerna "Störta den franska imperialismen", "Konfiskera godsägarnas jord för fördelning till bönderna" och att organisera den *Indokinesiska Anti-imperialistiska Folkfronten*. Men denna organisationsform kunde inte splittra de franska leden i Indokina och isolera de aggressiva franska fascisterna och de reaktionära kolonialisterna. Av denna anledning ändrades den Indokinesiska Anti-imperialistiska Folkfronten till den *Indokinesiska Demokratiska Fronten*, som samlade alla demokratiska och progressiva krafter och förde kamp mot huvudfienden — de franska fascisterna och de franska reaktionära kolonialisterna — för demokratiska rättigheter, och förbättrade levnadsförhållanden, mot fascistisk aggression och för världsfreden. Vad beträffar organisationens form och arbetmetoder, gav partiets Centralkommitté instruktioner om att använda alla legala och halvlegala former för att föra ut propaganda och organisera massorna. Samtidigt skulle de hemliga partiorganisationerna stärkas och utvecklas, och det legala och halvlegala arbetet skulle kombineras med illegalt för att utvidga partiets och den Demokratiska frontens organisation och intensifiera masskampen.

Kamrat Le Hong Phong, alternerande medlem av Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté, sändes tillbaka till Vietnam för att leda den revolutionära rörelsen direkt, tillsammans med Centralkommittén. Kamrat Ho Chi Minh, som då befann sig utomlands, följde noga den demokratiska rörelsen i landet och gav välbetänkta anvisningar.

För att tillförsäkra revolutionen framgång under denna tid yrkade han på "organisandet av en bred nationell demokratisk front..."

"Gentemot trotskisterna: Absolut ingen allians, inga eftergifter. Det gäller att till varje pris blotta den roll de spelar, som handgångna män åt fascisterna, och tillintetgöra dem politiskt".

"För att genomföra ovannämnda uppgifter, måste partiet orubbligt bekämpa fraktionsmakeri och organisera systematiska studier av marxismen-leninismen för att höja partimedlemmarnas kulturella och politiska nivå..."¹⁾

¹⁾ Partidokument 1935—1939, utgivna av Partihistoriska Forskningskommittén, Hanoi 1964, s. 434—435.

Under partiets ledning förstärktes massornas rörelse i hög grad. Partiet började med en kampanj för att organisera en *Indokinesisk Kongress*. Överallt bildades *aktionskommittéer*, tal och möten anordnades, med avsikten att få reda på folkets önskningar och för att kräva av den franska folkfrontsregeringen demokratiska reformer och förbättrade levnadsförhållanden för massorna. Som ett resultat av de folkliga rörelsernas tryck i Frankrike och Indokina, frigavs många politiska fångar. Flera av partiets, den Indokinesiska Demokratiska Frontens och Demokratisk Ungdoms tidningar kunde nu publiceras legalt. Vårt parti använde sig av dessa förhållanden för att samla de småborgerliga politiska grupperna och de demokratiskt sinnade borgerliga intellektuella till aktionsenhet och samarbetade samtidigt med den indokinesiska sektionen av det franska socialistpartiet i ett antal konkreta frågor.

Från mitten av 1936 till mitten av 1939 utvecklades de indokinesiska massornas kamprörelse mycket snabbt. Strejker och demonstrationer bröt ut i stora städer och i industriområden, speciellt i Saigon, Hanoi, Haiphong, Vinh, Ben Thuy, Hon Gai, Cam Pha osv. Arbetarna krävde förbättrade levnadsförhållanden, åtta timmars arbetsdag, rätt att organisera fackföreningar och vänskapsförbund. Kroppsarbetare och tjänstemän organiserade vänskapsförbund, organisationer för ömsesidigt stöd. Miljontals bönder deltog i demonstrationer med krav på skattelindring och slut på indrivningar och ocker.

Under denna period kritiserade vårt parti hårt vänsteravvikelser; isolationism, trångsynthet och underlåtelse att använda legala och halvlegala arbetsformer för att föra rörelsen framåt. Partiet kritiserade också högeravvikelser; legalism, överdriven glädje över partiets framgångar, som ledde till försummelse av arbetet med att stärka de hemliga partiorganisationerna, oförsiktighet gentemot trotskister och obetänksamt samarbete med dem, överdriven iver att vinna stöd hos borgar- och godsägarklassen medan stärkandet och utvecklandet av arbetarnas och böndernas revolutionära kraft förringades och frågan om alliansen mellan arbetarna och bönderna.

Kampanjen för den Indokinesiska Demokratiska Fronten (1936—1939) var verkligen en kraftfull och omfattande nationell och demokratisk rörelse, fastän vårt parti vid denna tid intog en alltför tillbakadragen position för att kunna deklarera sin egen ståndpunkt i frågan om den nationella självständigheten. Den politiska nivån och dugligheten hos kadern och partimedlemmarna hade höjts avsevärt, då de ledde massorna. Partiets prestige och inflytande hade vuxit bland massorna. Det viktiga var att partiet hade utnyttjat omständigheterna och använt legala och halvlegala arbetsformer för att propagera marxismen-leninismens idéer och partiets och Kommunistiska Internationals politiska linje. Partiets och den Demokratiska Frontens legala publikationer spelade en stor roll, då de hade del i mobiliseringen och ut-

bildningen av massorna och i organiserandet och ledningen av deras kamp. Samtidigt avslöjade de trotskisternas och andra reaktionärers svekfulla propaganda och sabotagehandlingar. Dessa isolerades alltmer.

Det faktum att partiet kunde använda legala arbetsformer i de valda församlingarna och distriktsråden, utgjorde en stor seger för kommunisterna i ett kolonialt och halvfeodalt land som vårt, där det fanns fler fängelser än skolor och där folket inte hade några demokratiska rättigheter, inte ens borgerliga demokratiska rättigheter.

Vårt parti vann ännu en stor framgång, då det i kampen för demokratiska rättigheter genomförde förbättringar av levnadsförhållandena, mobiliserade och utbildade massorna, som blev "en politisk folkarmé" innefattande miljoner människor i städerna och byarna. Detta resulterade i en omfattande politisk rörelse, genom vilken en här av kadrer tränades för revolutionära uppgifter i vårt land. Helt uppenbart var den kraftfulla Indokinesiska Demokratiska Fronten den andra generalrepetitionen inför augustirevolutionen.

I den demokratiska frontrörelsen vann vårt parti värdefulla erfarenheter. "Den lärde oss att vad som står i överensstämmelse med folkets önskningar stöds av folket, som aktivt kommer att delta i kampen. Och endast på detta sätt kan vi få till stånd en verklig massrörelse. Den lärde oss också att vi måste göra vårt yttersta för att undvika subjektivism, trångsynthet och så vidare."¹

DEN NATIONELLA BEFRIELSERÖRELSEN 1939—1945 OCH AUGUSTIREVOLUTIONEN

I september 1939 bröt andra världskriget ut. De franska kolonialisterna undertryckte hänsynslöst den revolutionära rörelsen, som leddes av vårt parti. De påbjöd allmän mobilisering. De högg för sig hämningslöst av mänskliga och materiella medel för att nära det fascistiska angreppskriget. Legalt arbete var inte längre möjligt. Partiorgan och kadrer, som varit engagerade i legalt och halvlegalt arbete, instruerades i tid att gå under jorden. De flesta flyttade ut på landsbygden, där de fortsatte sitt arbete med befolkningens stöd, vilket hade till följd att den revolutionära styrkan både på landsbygden och i städerna utvecklades kraftfullt. I november 1939 höll partiets Centralkommitté sin sjätte session, där kamrat Nguyen Van Cu, partiets generalsekreterare, kamraterna Le Duan, Phan Dang Luu m. fl. var närvarande. Sessionen betonade att *nationell befrielse var den främsta uppgiften för den indokinesiska revo-*

¹) Ho Chi Minh, "Politisk rapport" till partiets Andra Nationella Kongress (februari 1951) SW, s. 354.

lutionen och beslöt att parollen om den agrara revolutionen också i fortsättningen skulle läggas åt sidan. Den linje, som lades fram, innebar att man endast skulle bekämpa höga jordräntor, alltför hög grundskatt och konfiskera jord, som ägdes av kolonialisterna och förrädarna, och dela ut denna bland bönderna. Denna linje syftade till att samla alla de, som var emot imperialisterna och deras lakejer och vinna över progressiva element i godsägarklassen, samt att bredda den nationella enhetsfronten, som blev *Indokinas Anti-imperialistiska Nationella Enhetsfront*.

Partiets Centralkommittés sjätte session genomförde en riktig förändring i den strategiska linjen. Den gjorde en allsidig värdering av frågan om den nationella befrielsen och *kom till slutsatsen att motsättningen mellan de indokinesiska folken och de imperialistiska angriparna var huvudmotsättningen av de två grundläggande motsättningarna i den nationella och demokratiska revolutionen i Indokina* och att den nationella befrielsefronten var en oskiljaktig del av den revolutionära rörelsen i världen.

Frankrike ockuperades snart av fascistiska Hitlerarméer. De japanska fascisterna begagnade sig av tillfället för att invadera Indokina. De franska kolonialisterna kapitulerade för de senare, men det okuvliga vietnamesiska folket reste sig för att bekämpa båda. Bac Son-resningen bröt ut i september 1940. Namn Ky (Kochinkina)-resningen ägde rum i november samma år. I januari 1941 gjorde trupper i Cho Rang och Do Luong myteri. Dessa resningar och myterier hade stora återverkningar och förebådade vårt folks obändiga kamp för att återvinna självständighet och frihet.

I november 1940 hölls partiets Centralkommittés sjunde session i närvaro av kamraterna Truong Chinh, Hoang Van Thu, Hoang Quoc Viet, Phan Dang Luu, Tran Dang, Ninh m. fl. Den påvisade hotet, som de indokinesiska folken stod inför. De bar ett dubbelt ok, nämligen de franska och japanska fascisterna. Sessionen beslöt att vårt partis omedelbara uppgift var att leda de indokinesiska folken i förberedelserna för ett väpnat uppror för att gripa makten. Den beslöt också att de väpnade styrkor, som organiserats för Bac Son-resningen, skulle upprätthållas och att en revolutionär bas skulle bildas. Kamrat Truong Chinh utsågs till tillförordnad generalsekreterare. Den 13 oktober organiserades Bac Son-resningens styrkor till den första vietnamesiska gerilla-enheten under partiets ledning. Strax därpå hade denna enhet vuxit till tre plutoner i den Nationella Befrielsearmén.

Den 8 februari 1941 återvände kamrat Ho Chi Minh till landet för att överta den direkta ledningen av den vietnamesiska revolutionära rörelsen. I maj 1941 ägde partiets Centralkommittés åttonde session rum i Pac Bo, med kamrat Ho Chi Minh som ordförande. På grundval av en inträngande analys av läget i landet och i världen beslöt Centralkommittén, att den revo-

lution som skulle genomföras var en revolution för nationell befrielse och att alla folkets revolutionära styrkor måste rikta spjutspetsen mot de japanska och franska fascistiska angriparna. Ty "om vi i detta ögonblick skulle misslyckas att befria landet och återfå oberoendet och friheten för hela folket, skulle inte bara folket och landet förbli förslavat för alltid, utan dessutom skulle det aldrig kunna bli frågan om att rädda en grupp eller en klass intressen."¹⁾

Vid åttonde sessionen utvecklade och ändrade partiets Centralkommitté de sjätte och sjunde sessionernas resolutioner i frågan om den nationella befrielsen. Den beslöt att lösa denna fråga inom varje indokinesiskt lands ram och att grunda *Förbundet för Vietnams Oberoende* (förkortat *Viet Minh*), som bestod av nationella befrielseförbund från olika skikt och grupper inom befolkningen. En ytterligt flexibel taktisk linje antogs, som var avsedd att splittra fiendeleden och samla alla styrkor som kunde samlas för att rädda landet och befria folket. Man beslöt att upprätta revolutionära baser, bygga upp och utveckla de väpnade styrkorna och skynda på det revolutionära arbetet på alla sätt för att förbereda det väpnade upproret. Man skulle utgå från lokala uppror för att gå till ett allmänt uppror, som syftade till att gripa makten. Fler kamrater valdes till Centralkommittén och kamrat Truong Chinh utsågs till partiets generalsekreterare.

Partiets Centralkommittés åttonde sessions resolution och kamrat Ho Chi Minhs upprop till alla landsmän, som utfärdades efter Centralkommitténs möte, var en stor uppmuntran för hela partiet och hela folket. De åtgärder och taktiska riktlinjer, som Centralkommittén slog fast vid detta historiska möte, och som strikt genomfördes av hela partiet, ledde till augustirevolutionens seger 1945.

De japanska och franska fascisterna hade motsatta intressen i Indokina, men de var lika beslutna att krossa den vietnamesiska revolutionen. De undertryckte och massakrerade folket skoningslöst, och dödade eller deporterade patriotiska kämpar. *Viet Minhs program* svarade helt och fullt mot folkets strävan efter oberoende och frihet. Alla patriotiska vietnameser gjorde sitt yttersta för att förverkliga programmet och Viet Minh växte snabbt trots öppet undertryckande.

Vid denna tidpunkt stötte de anti-fascistiska allierade makterna på svårigheter. De tyska, italienska och japanska fascisterna hade en stark ställning. Men vårt parti och president Ho Chi Minh hade klarsynt förutsett att Sovjetunionen och de allierade säkert skulle vinna seger och att de japanska och franska fascisterna i Indokina förr eller senare skulle kämpa mot varandra

¹⁾ Utdrag ur resolutionen från partiets Centralkommittés åttonde session, maj 1941.

och att det vietnamesiska folket säkerligen skulle återvinna sitt oberoende. Denna orubbliga tilltro till vårt folks ljusa framtid förmedlades genom Viet Minh till hela befolkningen.

1943 var befrielse-rörelsen ganska stark på landsbygden men ännu svag i städerna, särskilt i de stora städerna, där det fortfarande saknades en rörelse bland studenterna och de intellektuella. Partiet vidtog åtgärder för att bredda Viet Minh-fronten och kraftigt utveckla rörelsen i städerna. Partiet lade fram ett vietnamesiskt kulturellt program för att dra in vietnamesiska artister och intellektuella i *Kulturella Förbundet för Nationell Befrielse*, en medlemsorganisation i Viet Minh. Partiets och Viet Minh-frontens illegala publikationer fördömde pro-japanska tendenser, förtröstan på japanska styrkor och illusionen att få makt genom förhandlingar med japanerna. Det bekämpade de aggressiva och saboterade trotskisterna och A-B-arna¹⁾ mot fraktionsmakeri och splittring för att stärka enheten och det enhetliga tänkandet i partiet och fronten och stärka partiets ledning av den vietnamesiska revolutionen.

I augusti 1944 uppmanade partiets Centralkommitté folket att "gripa till vapen och driva ut den gemensamma fienden". Den revolutionära andan genomsyrade hela landet. På en mängd platser, särskilt de revolutionära baserna, var folket ivrigt redo att gå till handling, men partiet visade att tillfället ännu ej kommit för en resning.

I oktober 1944 gav kamrat Ho Chi Minh själv order om att uppskjuta folkets resning i Cao Bang — Bac Can — Lang Son, eftersom betingelserna ännu ej var mogna. Partiets ständiga kommitté kritiserade också hårt det väpnade upproret den 11 november 1944 vid Vu Nhay — Dinh Ca. Det förkastades som en småborgerlig handling som i förtid avslöjade vår styrka. Samtidigt underströk partiet att högre kampformer behövdes för att utveckla rörelsen. Den 22 december 1944 skapades den vietnamesiska befrielse-arméns propagandaenhet i Cao Bang under kamrat Vo Nguyen Giaps ledning. Denna enhet utvecklade tillsammans med de nationella befrielseenheterna den väpnade kampen kombinerad med den politiska.

Vid denna tid vann den sovjetiska arméns motoffensiv stora segrar. De tyska fascisternas öde var beseglat. I Stillahavsområdet befann sig japanerna i en hopplös situation.

Eftersom det var känt att japanerna förberedde sig för att störta det franska herraväldet i Indokina, sammankallade partiets ständiga kommitté en ut-

¹⁾ A-B-are, dvs. sabotageagenter, som låtsas vara kommunister för att underminera kommunismen. Under perioden 1939—1945 var de anställda av de franska fascisterna för att provocera och splittra vårt parti och sabotera den indokinesiska revolutionen.

vidgad konferens den 9 mars 1945, för att besluta om åtgärder. Som vårt parti förutsagt, bröt strider ut mellan fransmän och japaner. De japanska fascisterna iscensatte en statskupp den 9 mars 1945 för att undanröja faran för att bli anfallna bakifrån, när de allierade trupperna landsattes i Indokina. De störtade fransmännen och gjorde sig till herrar över Indokina. Under dessa förhållanden ansåg partiets ständiga kommittés utvidgade konferens att statskuppen skulle skapa en allvarlig krissituation under vilken betingelserna för ett allmänt uppror snabbt skulle mogna. Konferensen beslöt att man skulle ersätta parollen "Driv ut fransmännen och japanerna" med parollen "Driv ut de japanska fascisterna" och *igångsatte en kraftfull rörelse mot de japanska fascisterna, för nationell frigörelse och för att förbereda det allmänna upproret*. I områden där förhållandena var gynnsamma *intensifierades gerillakriget och störtades den lokala administrationen*. För att skynda på förberedelserna för den allmänna resningen och få slut på den allmänna hungersnöden, beslöt konferensen att mobilisera massorna i en kampanj för att "bemäktiga sig rislagen och rädda folket från svälten". Konferensens slutsatser och resolutioner ledde till konkreta åtgärder. Partiets ständiga kommittés historiska instruktion "Vårt handlande, när japanerna och fransmännen skjuter på varandra", som utfärdades den 12 mars 1945, kom vid rätt tidpunkt och stimulerade initiativkraften hos de lokala partiorganisationerna.

Från slutet av mars och framåt blev den vietnamesiska revolutionära rörelsen allt mäktigare, och lokala resningar bröt ut på många platser.

Aktiva förberedelser gjordes för det kommande allmänna upproret. I april 1945 sammankallade partiets ständiga kommitté den revolutionära militärkonferensen i Tonkin. Med partiets generalsekreterare som ordförande beslöt konferensen, att alla väpnade styrkor skulle förenas i Vietnams Befrielsearmé, att utveckla väpnade försvarstyrkor och milis och att öppna skolor för snabbutbildning av militära och politiska kadrer. I juni 1945 skapades ett befriat område, som omfattade sex provinser i Viet Bac: Cao Bang, Bac Can, Lang Son, Thai Nguyen, Tuyen Quang och Ha Giang. Revolutionära folkkommittéer upprättades på alla nivåer och viktiga riktlinjer från Viet Minh började genomföras. Det befriade området blev landets viktigaste revolutionära bas. Det skulle växa och så småningom bli Demokratiska Republiken Vietnam.

Medan vårt folk aktivt förberedde sig för det allmänna upproret, hade en fruktansvärd hungersnöd brutit ut i Bac Bo och i norra delen av Trung Bo. Två miljoner vietnameser dog av svält. Detta var den mest katastrofala följden av de japanska och franska fascisternas politik, som gick ut på att exploatera och provocera till krig. Mobiliseringen av folket för att det skulle bemäktiga sig rislagen och rädda befolkningen från svälten, som då var

folkets mest brännande behov, underblåste kamp- och upprorsrörelsen och lärde folket att resa sig med vapen i handen för att gripa makten. Den revolutionära stämningen växte bland folket. Den revolutionära rörelsen hade inte bara samlat arbetare, bönder, småhandlare, småföretagare, studenter och regeringsanställda, utan även nationella borgare och ett antal små godsägare. Nationella befrielseorganisationer och försvarsenheter växte upp i nästan alla små byar och t. o. m. i de stora städerna. Upprorsstämningar härskade i hela landet.

Andra världskriget led mot sitt slut. De tyska och italienska fascisterna hade lagt ner vapnen. Också de japanska fascisterna var dömda.

Den 8 augusti 1945 förklarade Sovjetunionen krig mot de japanska fascisterna. Inom loppet av några dagar hade de sovjetiska väpnade styrkorna krossat de japanska elittrupperna, som var stationerade i nordöstra Kina. Den 15 augusti 1945 kapitulerade Japan villkorslöst för Sovjetunionen och de övriga allierade makterna. Den 13 augusti höll partiet sin andra nationella kongress i Tan Trao, för att besluta om en allmän resning och för att delta i den av Viet Minh sammankallade folkkongressen.

Folkkongressen, som sammanträffade i Tan Trao den 16 augusti 1945, antog det av Viet Minh framlagda tiopunktsprogrammet. Den stadfäste *Ordern om allmänt uppror och valde den Nationella Befrielsens Centralkommitté*, dvs. den provisoriska regeringen ledd av president Ho Chi Minh. Vid denna historiska kongress förde vårt parti fram en helt riktig linje: att mobilisera folket till ett uppror för att gripa makten innan de allierade styrkorna anlände till Indokina för att avväpna de japanska styrkorna, och ta makten från japanerna och störta de japanska marionetterna, för att sedan ta emot de allierade trupperna i egenskap av herrar i landet.

Nyheten om japanernas kapitulation spreds över landet. På grund av svårigheter med förbindelserna hade inte alla platser nåtts av Centralkommitténs order om uppror, men de lokala partiledarna genomförde anvisningarna från *"Vårt handlande, när japanerna och fransmännen skjuter på varandra"*. De tog då särskilt med i beräkningen de gynnsamma villkor för en resning, som specificerades i dessa anvisningar, och mobiliserade i rätt tid massorna i en resning för att gripa makten omedelbart efter Japans kapitulation. Den framgångsrika resningen i Hanoi den 19 augusti 1945 hade ett avgörande inflytande på läget i hela landet. En framgångsrik resning ägde rum den 23 augusti 1945 i Hue och en annan den 25 augusti i Saigon. Inom elva dagar hade upproret lyckats i alla provinser och därmed hade Augustirevolutionen segrat.

Den 2 september 1945, i huvudstaden Hanoi, läste president Ho Chi Minh, *å den provisoriska regeringens vägnar*, upp Självständighetsförklaringen. Den

tillkännagav för det vietnamesiska folket och för världen den *Demokratiska Republiken Vietnams* födelse. Den inledde en ny era i det vietnamesiska folkets historia, den era då det vietnamesiska folket är sitt lands verkliga härskare. Augustirevolutionen 1945 var en nationell befrielserevolution, ett avgörande steg i folkets nationellt demokratiska revolution i Vietnam och genomförd under vårt partis ledning. Den krossade de franska kolonialisternas ok, som tyngt vårt folk under nära 100 år och störtade den mångtusenåriga tronen och grundade den Demokratiska Republiken Vietnam, vårt folks oberoende och demokratiska stat och den första arbetar-bonde-staten i Sydostasien.

Augustirevolutionen var inte bara ett resultat av kampanjen för nationell befrielse 1939—1945, utan också en följd av en revolutionär process, som pågått sedan vårt partis grundande. Den hade genomgått två generalrepetitioner: det revolutionära uppsvinget 1930—1931 och den omfattande rörelsen under den indokinesiska demokratiska fronten 1936—1939. Under femton års oavbruten kamp hade vårt parti mobiliserat, utbildat och organiserat alla skikt av befolkningen, mobiliserat arbetarnas och böndernas väldiga styrka och förverkligat förbundet mellan arbetarna och bönderna. På detta förbunds grundval hade partiet samlat alla patriotiska styrkor till en bred nationell enhetsfront, *Viet Minh*, och byggt upp revolutionära styrkor överallt, i högländerna, på landsbygden och i städerna. Partiet hade byggt upp väpnade folkstyrkor, kombinerat militär och politisk kamp, kombinerat lokalt gerillakrig och lokala uppror på landsbygden. När tillfället kom hade partiet i rätt tid mobiliserat massorna till det allmänna upproret som störtade imperialisternas och deras feodala hantlangares herravälde och gav folket makten.

Augustirevolutionen hade en starkt folklig karaktär. Den hade mobiliserat massorna i hela landet för upproret, paralyserat de reaktionära elementen, utvecklat självtillitens anda till en hög nivå hos folket i ett läge när landet omringades av imperialistiska makter och förverkligat Viet Minhs deklaration att "vår befrielse måste vara vårt eget verk", utan att vänta till den proletära revolutionens seger i Frankrike och utan att lita till direkt hjälp utifrån.

Augustirevolutionen är till karaktären en nationell befrielserevolution, ledd av arbetarklassen. Den har segrat i ett kolonialt och halvfeodalt land genom ett *väpnat allmänt uppror* av massorna och genom en *skicklig kombination av väpnad kamp och olika former av politisk masskamp* för att *gripa makten och upprätta en folkets regim*. Den bröt igenom imperialismens koloniala system vid dess svagaste punkt och bidrog därmed i hög grad till detta systems nedbrytande.

President Ho Chi Minh skrev om Augustirevolutionen:

"Inte bara den vietnamesiska arbetarklassen och folket, utan också arbetarklassen och förtryckta folk i andra länder, kan vara stolta över att detta var

första gången i de koloniala och halvkoloniala folkens historia, som ett endast femton år gammalt parti framgångsrikt lett en revolution och tagit makten i ett belt land".¹⁾)

¹⁾ Ho Chi Minh, "Politisk rapport" till partiets andra nationella kongress (februari 1951), Selected Works, Su That Publishing House, Hanoi 1960, s. 356.

DEL 2

Kampen för att försvara det nationella oberoendet, bevara och konsolidera folkmakten.

Det långvariga kriget mot de franska kolonialistiska angriparna (1945-1954)

KAMPEN FÖR ATT BEVARA OCH KONSOLIDERA FOLKMAKTEN

Den unga Demokratiska Republiken Vietnam möttes av oräkneliga svårigheter. Knappt hade den fruktansvärda hungersnöden, som orsakades av de fransk-japanska fascistiska imperialisternas plundringsspolitik, övervunnits, förrän en stor översvämning inträffade i Bac Bo, följd av torka. Risodlingen kunde inte fullföljas i tid. Det rådde stagnation inom alla grenar av produktionen, varubrist och de av japaner lämnade statliga förråden var tomma.

Just vid detta tillfälle, när folket ställdes inför många svårigheter, trängde 200.000 man Chiang Kai-shek-trupper in från norr. Som orsak angavs, att de kom på de allierades uppdrag — för att avvärja de japanska trupperna i Indokina — men i praktiken var de USA-imperialisternas medlöpare och hade som uppgift att verkställa deras planer på att röja partiet ur vägen, krossa Viet Minh (förbundet för Vietnams oberoende) och hjälpa de vietnamesiska reaktionärerna att störta folkmakten för att i dess ställe sätta en marionettregim, som tjänade deras syfte. I söder kom en brittisk expeditionstyrka, också förebärande japanernas avvärjning, men med uppgiften att förbereda fransmännens återkomst. Den hjälpte de franska kolonialisterna att återerövra Nam Bo och södra Trung Bo och arbetade ut planer för ett återerövrande av hela Indokina. Medan de olika imperialisterna spelade under täcket med varandra för att angripa oss militärt och politiskt, så mångdubbade de av fransmännen köpta vietnamesiska förrådarna, amerikanerna och Chiang Kai Shek sina provokationer och sabotagehandlingar. Det tycktes som om folket stod inför oöverstigliga svårigheter vid försvaret av den revolutionära makten. Den 25 november 1945 utfärdade partiets centralkommitté ett direktiv om försvarskriget och det nationella uppbygget, som påvisade att det var en brådskande uppgift för partiet och folket att konsoli-

dera den politiska makten, bekämpa de franska kolonialistiska angriparna, rensa ut de inhemska förrädarna och förbättra folkets levnadsvillkor.

Följaktligen blev huvuduppgiften att slå vakt om den revolutionära makten. Detta var en kamp på liv och död, som vårt folk förde mot imperialismen och dess lakejer. För det första var det nödvändigt att tillse att den revolutionära makten verkligen var en folkets makt, vald av folket och stödd av folket, som var villigt att självuppooffrande kämpa för dess försvar. Av denna anledning gjorde vårt parti allt i en kamp med tiden för att organisera de allmänna valen, välja nationalförsamlingen och formellt installera regeringen. Den 5 januari 1946 sade president Mo Chi Minh:

”I morgon kommer vårt folk att visa världen, att det är fast beslutet

- att förena sig,
- att bekämpa kolonialisterna,
- att vinna oberoende.”¹⁾

Den 6 januari 1946 genomfördes valen över hela landet, vid en tidpunkt då den södra delen av vårt territorium utsattes för väpnat angrepp av de franska imperialisterna och medan Chiang Kai-shek-trupperna i norr tog till varje avskryvart medel för att sabotera de allmänna valen och störta folkmakten. De första allmänna valen i vårt land hade därför karaktären av våldsam klasskamp och nationell kamp. Enbart i Nam Bo offrade 42 kadrer hjältemodigt sina liv under valkampanjen. På alla platser fortsatte folket i medvetande om situationens allvar med att välja folkråd på olika nivåer och dessa folkråd valde i sin tur folkkommittéer, som ersatte de provisoriska sådana som sattes upp dagarna efter den allmänna resningen. Den stora framgång, som valen av Nationalförsamlingen och folkråd på alla nivåer innebar, visade vårt folk den nationella föreningens oövervinnliga styrka och sin fasta beslutsamhet att själv bestämma sin framtid.

Samtidigt med förberedelserna och organiserandet av de allmänna valen, tillsattes en kommitté för att utarbeta en konstitution på grundval av ett dekret av den 20 september 1945. Under president Ho Chi Minhs ordförandeskap genomförde kommittén sin uppgift i fullt medvetande om sakens vikt och brådskande natur, och den 9 november 1946 antog nationalförsamlingen Demokratiska Republiken Vietnams första konstitution, vilken fastställde det vietnamesiska folkets rätt att vara herre i sitt eget land och dess demokratiska friheter. Viet Minh konsoliderades och utvecklades. I maj 1946 grundades Vietnams förbund för nationell förening (Lien Viet) för att samla de partier och individer, som av en eller annan orsak inte hade gått med i Viet Minh. Det nationella enhetsblocket, vars bas var förbundet mellan arbetare

¹⁾ Ho Chi Minh Selected Works, s. 228.

och bönder — folkmaktens grundval — konsoliderades och stärktes i jämn takt.

Under den revolutionära maktens första månader genomfördes aktivt åtgärder för att förbättra folkets levnadsvillkor: jordräntan sänktes med 25 %, de franska kolonialisternas och de vietnamesiska förrädarnas egendomar konfiskerades för att delas ut bland de jordlösa bönderna, den kommunala jorden fördelades rättvist till alla medborgare, män som kvinnor, 8-timmarsdagen lagfästes, arbetarnas rättigheter gentemot arbetsköparna skyddades. På samma gång vidtogs nödvändiga åtgärder för att bekämpa analfabetism, svält och utländsk invasion. Inom kort odlades kompletterande grödor i alla områden. Produktionen av majs, sötpotatis, kassavarötter och andra livsmedel mångfaldigades. Svälten drevs tillbaka. Stor uppmärksamhet ägnades kulturen, utbildningen, hälsovården och speciellt kampen mot analfabetismen. Mot slutet av 1946 hade över 2 miljoner människor lärt sig läsa och skriva.

Partiet ägnade speciell uppmärksamhet åt att bygga upp de väpnade styrkorna och uppmuntrade hela folket att ta del i Söderns hjältemodiga kamp mot de franska kolonialistiska angriparna. Rörelsen för stöd åt de sydvietnamesiska landsmännens försvarskamp blev en bred och sjudande politisk kampanj. Kommittéer för stöd åt försvarskriget bildades överallt. Inom kort sändes avdelning efter avdelning av trupper från alla delar av fäderneslandet söderut för att delta i kampen. De svårigheter, som uppkommit genom de franska kolonialisternas överraskningsangrepp i söder, övervanns under partiets ledning en efter en. I det militära läget inträffade en vändning till det bättre. Det sydvietnamesiska folket och dess väpnade styrkor vann stora segrar, vilka var en källa till uppmuntran för hela vårt folk i dess patriotiska kamp mot fienden.

Medan de franska trupperna genomförde sitt angreppskrig i söder, satte Chiang Kai-shek-trupperna och deras lakejer alla slags ondskefulla planer i verket, allt för att försöka störta folkmakten. I detta komplicerade och svåra läge använde partiet en mycket skicklig och smidig taktik för att åstadkomma splittring i fiendeleden och isolera fienden i största möjliga grad. Centralkommittén slog fast:

”Vår huvudfiende är för närvarande de franska kolonialistiska angriparna. Vi måste i kampen koncentrera elden mot dem.”¹⁾

Chiang Kai-shek-trupperna var också en stor fara, men de vågade inte öppet angripa oss, som de franska kolonialisterna. Samtidigt ställdes de inför ett väldigt hot — det kinesiska folkets kraftigt växande revolutionära kamp

¹⁾ Direktiv angående Försvarskriget och den Nationella uppbyggnaden, utfärdat av Centralkommittén 25 november 1945.

under ledning av Kinas Kommunistiska Parti. Av denna anledning var partiets linje vid denna tid att visa en försonlig attityd gentemot Chiang Kai-shek, under det att den nationella suveräniteten och oberoendet bevarades. Genom folkets massors glödande revolutionära anda och genom partiets och regeringens fasta ståndpunkt, korsades Chiang Kai-shek-klickens provokativa planer och dess agents förrädiska handlingar straffades vederbörligen.

Ännu efter sex månaders ockupation av norra Vietnam hade Chiang Kai-shek-trupperna misslyckats att nå sitt mål, att röja partiet ur vägen, krossa Viet Minh och störta den revolutionära folkmakten. Den 28 februari 1946 undertecknade Chiang Kai-shek-klicken, på USA-imperialisternas order, ett avtal med de franska kolonialisterna, som tillät franska trupper att ersätta dess egna i norra Vietnam. Därmed avslöjade imperialisterna klart sitt ondskefulla uppsåt att understödja de franska kolonialisternas återerövring av hela vårt land. Vårt parti var av den uppfattningen, att det kinesisk-franska avtalet inte bara rörde fransmännen och Chiang Kai-shek, utan snarare det imperialistiska lägret som helhet. Partiet klargjorde att det i en sådan situation endast fanns två vägar. Antingen att ta till vapen och resolut motsätta sig de franska truppernas inträngande i norr och därmed stå inför utsikten att kämpa mot flera fiender samtidigt, eller att ge sig in på förhandlingar med fransmännen för att spela ut imperialistländerna mot varandra i syfte att driva ut Chiang Kai-shek-trupperna och vinna tid för att konsolidera och utveckla de revolutionära styrkorna i praktiska förberedelser för ett nationellt försvarskrig. Vårt parti valde den senare vägen. Den 6 mars undertecknade regeringen en preliminär överenskommelse med fransmännen. Därmed lades grunden för formella förhandlingar. Knappt hade bläcket torkat på överenskommelsen förrän de franska kolonialisterna svek den. Men genom folkets fasthet och uthållighet i kampen, kunde de formella förhandlingarna, mellan vår regeringsdelegation, ledd av kamrat Pham Van Dong, och den franska regeringsdelegationen, öppnas på Fontainbleu i Frankrike den 6 juli 1946. Vår regerings riktiga och fasta ståndpunkt vann uppskattning och stöd från det franska folket och den progressiva allmänna opinionen i världen. Men förhandlingarna resulterade i ett misslyckande, eftersom de franska kolonialisterna endast hade ett önskemål — att återupprätta sitt herravälde över vårt land. Faran för ett bittert och långvarigt krig i nationell omfattning var överhängande. För att vinna mer tid att förbereda försvaret, undertecknade president Ho Chi Minh den 14 september ett provisoriskt avtal med den franska regeringen innan återfärden från Frankrike.

Slutandet av det preliminära avtalet var ett framsynt och riktigt drag av partiet. Genom detta blev det möjligt för den vietnamesiska revolutionen att eliminera en fiende, som styrdes av USA-imperialisterna. Därmed kunde kampen inriktas mot de franska kolonialisterna, den omedelbara och farligas-

te fienden till det vietnamesiska folket. Samtidigt vann folket värdefull tid för att samla styrkorna och förbereda ett långvarigt försvarskrig.

Det svåra och komplicerade läge, som rådde mellan Augustirevolutionens seger 1945 till 1946 års utgång, var en provosten för partiet och regeringen. Den unga revolutionära makten hängde på en tråd. Men partiet och regeringen, med vår vördade president Ho Chi Minh i spetsen, ledde vårt folk genom farorna och lyckades att skydda det och utveckla vår styrka.

När de franska kolonialisterna helt överlagt öppnade krig, inleddes det nationella försvaret.

LINJEN ATT UTKÄMPA ETT NATIONELLT, ALLSIDIGT OCH LÅNGVARIGT FÖRSVARSKRIG MOT DE FRANSKA KOLONIALISTISKA ANGRIPARNA. DE VIKTIGA SEGRAR, SOM VANNS UNDER FÖRSVARETS FÖRSTA ÅR

Just som vårt parti förutsett, förde de franska kolonialisterna linjen "fullbordat faktum" i hopp om att återupprätta sitt välde i vårt land. Till följd av talrika franska provokationer spreds kriget över hela landet den 19 december. Den temporära överenskommelsens tid var förbi. Under partiets och president Ho Chi Minhs ledning, reste sig hela det vietnamesiska folket i en beslutsam kamp för att slå vakt om det nationella oberoendet och enheten och försvara och utveckla vad som vunnits under Augustirevolutionen.

Den 20 december 1946 påpekade president Ho Chi Minh:

"Vi önskar fred och vi har gjort eftergifter. Men ju fler eftergifter vi gör, desto fler krav reses av de franska kolonialisterna, som är beslutna att återerövra vårt land.

Nej! Vi skulle hellre offra allt, än att förlora vårt land och acceptera slaveriet."¹⁾

Följande president Ho Chi Minhs appell, utfärdade partiets Centralkommitté ett direktiv om *det nationella försvarskriget*. Direktivet visade försvarrets mål och karaktär och framlade ett gemensamt program för partiet, de väpnade styrkorna och folket. Det klargjorde att detta var ett försvarskrig, som fördes av hela folket på alla områden under en lång period och litande till de egna krafterna.

Tidigt under 1947 skrev kamrat Truong Chinh "Försvarskriget kommer att segra" för att förklara partiets linje och politik i försvarskriget. De grundläggande principerna framlades som följer: vårt folk kämpar mot imperialismen — en fiende som förfogar över en stark armé och en mängd vapen.

¹⁾ Ho Chi Minh, "Appell för nationellt försvar", Selected Works, Hanoi 1960, s. 248.

Därför måste vi utkämpa ett långvarigt krig, under vilket vi sätter ett växande antal fientliga förband ur stridbart skick, samtidigt som vi bevarar och utvecklar våra egna styrkor. På så sätt skulle vi gradvis få överhanden över våra egna styrkor. På så sätt skulle vi gradvis få överhanden över fienden genom att utvecklas från underläge till överläge och därmed skulle vi vinna slutlig seger. För att utkämpa ett långvarigt krig måste vi lita till de egna styrkorna. Därför blev den allmänna strategin för försvaret mot de franska kolonialisterna ett långvarigt krig, baserat på våra egna krafter. För att vinna seger var det nödvändigt att ena hela folket, mobilisera dess styrka, materiella tillgångar och intellektuella förmåga för försvarskriget, och kämpa på alla fronter — militärt, politiskt, ekonomiskt och kulturellt. Folkets långvariga försvarskamp skulle genomgå tre stadier: strategisk defensiv, aktivt utmattningskrig och allmän motoffensiv. Principen om folkkriget, utkämpat av hela folket, slogs fast. De väpnade styrkorna med tre slags trupper — huvudstyrkor, regionala styrkor och milis och gerillastyrkor — skulle bli kärnan i det försvarskrig, som utkämpades av hela folket under partiets ledning.

Försvarskriget började under synnerligen svåra förhållanden. Den fruktansvärda svält, som orsakades av fransmännen och japanerna 1945 hade nästan uttömt folkets krafter. Fienden förfogade över luft-, sjö- och landstridskrafter med moderna vapen. Vi hade endast ett nyligen organiserat infanteri med ringa erfarenhet och utan materiella resurser. Partiet förespråkade, trots detta, en beslutsam motståndskamp, under vars förlopp vi skulle kunna bygga upp våra krafter och utbilda folkets styrkor i kampen mot fienden.

Praktiken visade, efter ett års nationell försvarskamp, att fienden inte förmodade att förrinta våra huvudstyrkor med sina moderna vapen. Fienden lyckades endast inta ett fåtal städer och det till högt pris. Gerillakriget utvecklades. De väpnade styrkorna med de tre truppslagen tog form. Vårt folk visade en hög grad av hjältemod, fruktade varken svårigheter eller offer och skötte skickligt både produktionen och kampen.

Ju längre kriget varade, desto större svårigheter mötte fienden och förvirringen växte i hans läger. Därför försökte han med alla medel få slut på kriget. Å ena sidan gjorde fienden vildsinta förberedelser för en stor offensiv, som skulle utplåna våra huvudstyrkor och försvarets ledande centra. Å andra sidan satte fienden upp en marionettregering, med vilken han ingick en till skenet radikal "överenskommelse" i ett försök att påtvinga oss sina villkor.

I detta syfte samlade de franska imperialisterna vid slutet av 1947 över 10.000 man för att genomföra en offensiv i stor skala mot Viet Bac i hopp om att förstöra landets basområde, förrinta huvudstyrkorna och slå ut ledningen för försvaret. Partiets Centralkommitté hade förusett denna manöver och ålagt partikommittéerna på alla nivåer att vara på sin vakt mot den. Den

15 september 1947 utfärdade den anvisningen "Vad sade Bollaert och vad har vi att göra?", i vilken det klargjordes att "nationens alla styrkor måste mobiliseras mot de franska imperialisternas manöver för att få vietnameser att kämpa mot vietnameser, och förberedelser måste vidtas för att omintetgöra alla fiendens stora offensiver under de kommande månaderna". Den 15 oktober 1947 utfärdades en ny anvisning: "Den franska vinteroffensiven måste krossas". Folket och de väpnade styrkorna genomförde dessa anvisningar på alla stridsskådesplatser i landet och utkämpade en djärv kamp i nära samarbete med folket och de väpnade styrkorna i Viet Bac och vann lysande segrar. Efter drygt två månaders hård kamp krossade vårt folk och dess väpnade styrkor de franska blixtkrigsplanerna, bevarade sin egen styrka, upprätthöll landets basområde, utplånade många fientliga förband och erövrade stora kvantiteter vapen och militär utrustning.

Efter det franska nederlaget i Viet Bac (vintern 1947) ändrade kriget karaktär. Fienden insåg att det var omöjligt att utplåna våra huvudstyrkor genom stora operationer och att vinna snabb seger. Därför lade fienden 1948 om strategin: försöken att utvidga de ockuperade områdena uppgavs och fienden gick in för att konsolidera de redan erövrade, i stället för att gå till angrep mot Bac Bo, bet han sig fast i Nam Bo. Stora operationer fick ge vika för mindre, som syftade till att bryta ner vår ekonomi och vår förankring bland massorna, snarare än att utplåna våra huvudstyrkor. Samtidigt gjordes desperata försök att stärka marionettregimen, tvångsrekrytera folk till marionettarmén och vinna stöd från USA.

Å andra sidan gav segern i Viet Bac vårt folk och våra väpnade styrkor ökad tilltro till seger i det långvariga försvarskriget. Som resolutionen från partiets Centralkommittés utvidgade sammanträde i januari 1948 helt riktigt påpekade: "Viet Bac-fälttåget markerade en viktig vändpunkt i landets långvariga försvarskrig. Det förde oss till den andra fasen, utmattningskrigets fas".

Efter att ha påvisat att försvaret gått in i utmattningskrigets strategiska fas, fattade partiets Centralkommitté i januari 1948 och de fjärde, femte och sjätte kaderkonferenserna (i respektive maj 1948, augusti 1948 och januari 1949) följande beslut:

På det militära området: att krossa fiendens offensiver mot våra basområden och att utveckla gerillakriget med självständiga plutoner och kompanier, väpnade propagandagrupper och stöttrupper. Riktningsgivande under utmattningskrigets fas var att betrakta gerillakriget som kampens huvudform och den rörliga krigföringen som sekundär, men att fästa största uppmärksamhet vid att utvidga den rörliga krigföringen och bygga ut folkets väpnade styrkor med huvudstyrkor, regionala trupper och milis och gerillastyrkor.

På det politiska området: att arbeta för att stärka hela nationens enhet, bredda den nationella enhetsfronten, konsolidera och stärka folkmakten, förstöra fiendens marionettadministration, utöka agitationen bland de fientliga trupperna och utveckla stödet från de socialistiska länderna och de fredsälskande och progressiva krafterna i världen.

På det ekonomiska och finansiella området: att förbättra folkets materiella och kulturella liv för att kunna genomföra ett långvarigt försvarskrig, utveckla en ny demokratisk ekonomi, utveckla statligt ledda företag, lägga grunden för en planerad statlig sektor i ekonomin, befordra utrikeshandeln, mobilisera alla mänskliga och materiella resurser i enlighet med parollen "Allt för fronten, allt för segern", genomföra partiets linje i jordfrågan att utveckla böndernas styrkor och understödja jordbruksproduktionen och att blockera och förstöra fiendens ekonomi.

På det kulturella och sociala området: att undervisa och mobilisera de kulturella kretsarna för ett verkligt deltagande i försvarsarbetet, fortsätta kampen mot analfabetismen, förbättra utbildningssystemet, främja uppkomsten av en ny kultur av nationell, vetenskaplig och masskaraktär, utveckla kampanjen för nya seder och bekämpa dåliga seder och bruk och att visa omsorg om folkets hälsa.

Partiets Centralkommitté initierade under mars 1948 en bred rörelse för patriotisk tävlan i hela partiet, armén och bland folket. Folkets och de väpnade styrkornas patriotiska nit och skapande förmåga gavs fullt spelrum. Som ett resultat av detta utvecklades gerillakrigföringen kraftigt från 1948 och framåt. Många fientliga basområden blev våra. Den nationella enheten breddades. Partiet utvecklades och stärktes ytterligare.

Före Augustirevolutionen hade vårt parti varit olagligt och arbetat underjordiskt. Efter revolutionen satt partiet vid makten och ledde folkets heliga försvarskrig mot de franska kolonialistiska angriparna. Kaderns och medlemmarnas överväldigande flertal hade prövats och härdats i försvarskriget. Å andra sidan hade ett antal av dem, eftersom partiet satt vid makten, lätt för att hamna i byråkratism, kommandometoder och avskildhet från massorna. Vidare hade en del personer gått in i partiet med felaktiga bevekelsegrunder. I oktober 1947 skrev president Ho Chi Minh boken "*Ändra arbetsstilen*", i vilken han lade fram tolv punkter för partibygget. Angående den första punkten sade han:

"Organisationen är inte till för att individer skall bli mandariner och tjäna pengar. Den måste uppfylla sin uppgift att befria nationen och tillförsäkra fäderneslandet välbefinnande och folket lycka."¹⁾

¹⁾ *Ändra arbetsstilen*, Hanoi 1955, s. 33. På grund av att partiet vid denna tid ännu arbetade underjordiskt, använde författaren ordet "organisationen" för partiet.

President Ho Chi Minhs brev i mars 1947 till kamraterna i Bac Bo och boken "Ändra arbetsstilen" har blivit dokument för kaderns och partimedlemmarnas dagliga studier för att höja deras moral och förbättra arbetsstilen.

President Ho Chi Minh sade ofta: "Partiet är som en kraftstation och försvaret och uppbyggnadsarbetet är som lampor. I den utsträckning som kraftstationen fungerar, ger lamporna ljus." Han brukade rekommendera kadrer och partimedlemmar att sträva efter ökad enighet och enighet i tänkandet inom partiet. I januari 1949 sade han:

"Våra kamrater har, även om de är av olika nationalitet eller klassursprung, en gemensam lära och ett gemensamt mål: de lever och dör tillsammans och delar väl och ve; därför måste de verkligen förena sig. För att uppnå vårt mål är organisationen inte tillräcklig, det måste också finnas ärlighet i tänkandet.

Det finns två sätt för oss att nå ideologisk enighet och inre sammanhållning, och det är *kritiken och självkritiken*. Från högsta till lägsta nivå bör alla använda dessa för att nå allt större enighet och för att göra framsteg."¹⁾

Han sade också:

"Vårt parti består av många människor, men när det går till handling, är det som en man. Detta beror på disciplinen. Vi har en järnhård disciplin, det vill säga en strikt och medveten disciplin. Vi bör arbeta hårt för att bevara denna partiets järnhårda disciplin."²⁾

Under Centralkommitténs och president Ho Chi Minhs ledarskap hade partiet 1949 verkligen byggts upp till ett starkt massparti. Dess styrkor utvecklades överallt. Dess ledande roll i försvaret och uppbyggnadsarbetet stärktes.

Till vårt folks och väpnade styrkors segrar lades, den revolutionära rörelsens, i världen. I oktober 1949 segrade den kinesiska revolutionen. I januari 1950 erkände Sovjetunionen, Kina och de andra folkdemokratierna formellt Demokratiska Republiken Vietnam och upprättade diplomatiska förbindelser med vår regering.

På grundval av de vunna segrarna under 1948 och 1949 och de viktiga diplomatiska framgångarna, beslöt Centralkommittén i september 1950 att sätta igång fälttåget i gränsområdena, vilket blev en framgång som gav genljöd. Vårt folk och dess väpnade styrkor lyckades inte endast att utplåna en viktig del av de fientliga trupperna, konsolidera och utvidga basområdet Viet Bac och befria en del av vårt territorium, utan också att knyta vårt land till det socialistiska lägrets länder och bryter imperialisternas omringning av vårt land.

¹⁾ och ²⁾ Ho Chi Minh, "Avslutningstal" vid partiets kadrers sjätte konferens (18 januari 1949), Selected Works, s. 302.

Segern i gränsområdena markerade ett stort steg framåt i utvecklingen av vårt folks och dess väpnade styrkors kampförmåga och partiets skicklighet i att leda kriget. För första gången i kriget mot de franska kolonialisterna, hade våra väpnade styrkor iscensatt en större offensiv och krossat fiendens försvarslinje längs gränsen. De hade vuxit snabbt och alla tre truppslagen hade nått full styrka — huvudstyrkorna, de regionala trupperna och milisen och gerillastyrkorna.

Vid krigets början hade en del mäniskor, utifrån den stora skillnaden mellan fiendens styrkor och våra, uttryckt åsikten att vårt försvar var en fråga om "en gräshoppa, som sparkade en elefant".

Tidigt under 1951 hade president Ho Chi Minh påpekat, i sin Politiska rapport till partiets andra nationella kongress, att "det skulle verkligen vara från en trångsynt ståndpunkt, om en människa endast tog hänsyn till den materiella sidan och det nuvarande läget. Men vårt parti följer marxismen-leninismen. Vi tar inte bara hänsyn till det rådande läget, utan ser också in i framtiden. Vi har ett fast förtroende för vår nations massors moral och styrka. Det var av den anledningen, som vi kategoriskt svarade dessa tvivlande och pessimistiska människor:

Förvisso är det i dag så, att en gräshoppa sparkar en elefant, men i morgon kommer elefanten att ha blivit av med innanmätet.

Verkligheten har utvisat, att den kolonialistiska "elefanten" har börjat bli av med innanmätet, medan våra trupper har vuxit till en stark tiger."¹⁾

I själva verket så hade våra försvarsstyrkor vuxit i alla avseenden sedan 1951, speciellt på det militära området. Vårt folk och dess väpnade styrkor förberedde sig aktivt för den allmänna motoffensiven.

PARTIETS ANDRA NATIONELLA KONGRESS.

FÖRBEREDELSENA PÅ ALLA AVSNITT FÖR DEN ALLMÄNNA MOTOFFENSIVEN

På grund av folkets och de väpnade styrkornas tillväxt hamnade de franska kolonialisterna i en synnerligen svår situation i sina försök att förlänga aggressionskriget i Indokina. På det militära området led fienden, trots att den avsevärt ökat truppinsatserna jämfört med försvarskrigets början, en allt mer allvarlig brist på trupper. På det politiska området mötte de franska angriparna, eftersom de utkämpade ett orättvist krig, ett ökande motstånd från det franska folket och den framstegsvänliga opinionen i världen. Deras led revs upp av skarpa inre motsättningar och splittring. Den ena franska regeringen efter den andra föll. På det ekonomiska området blev Frankrike

¹⁾ Ho Chi Minh, Selected Works, s. 360.

alltmer beroende av USA, och den franska ekonomin var stadd i allvarlig nedgång. Men på grund av sin reaktionära natur och politiken att öka beroendet av USA-imperialisterna, fortsatte de franska kolonialisterna envetet det "smutsiga kriget" i Indokina och arbetade hårt för att genomföra planerna på att "få vietnameser att bekämpa vietnameser och låta kriget föda kriget".

Vad oss beträffar, så utvecklades folkets kamp för försvar och uppbyggnad kraftfullt. Partiets och regeringens internationella anseende höjdes. Detta orsakade vissa felaktiga åsikter bland kadern och partimedlemmarna angående försvarskrigets långvariga karaktär och beslutet att aktivt förbereda en allmän motoffensiv. För att korrigera dessa, sade president Ho Chi Minh på partiets andra nationella kongress tidigt under 1951:

"Vi genomför fortfarande aktiva förberedelser för den allmänna motoffensiven ...

När förberedelserna verkligen är avslutade, så kommer vi att gå till allmän motoffensiv. Ju mer fullständiga förberedelserna är, desto snabbare kommer den allmänna motoffensiven och desto mer förmånliga kommer betingelserna för den att vara."¹⁾

De nya förändringarna i det internationella och nationella läget krävde partiets utökade ledning på alla områden för att påskynda försvarskrigets seger. I detta sammanhang spelade partiets andra nationella kongress en särskilt viktig roll.

Kongressen hölls från den 11 till 19 februari 1951. Vid den var 158 delegater och 53 rådgivande delegater närvarande, representerande över en halv miljon partimedlemmar från centrala, södra och norra Vietnam och utlandet.

Efter kamrat Ton Duc Thangs öppningstal, lyssnade kongressen till president Ho Chi Minhs *Politiska rapport* och kamrat Truong Chinh's *Rapport om den vietnamesiska revolutionen*, varefter den antog ett manifest, ett Politiskt program och stadgar för partiet.

President Ho Chi Minhs *Politiska rapport* var ett dokument av stort teoretiskt och praktiskt värde, i vilket han inte endast summerade partiets erfarenheter från de senaste tjugo åren, utan också påvisade de viktiga resultaten från den första hälften av detta århundrade. Han sade:

"1900-talets första hälft har utmärkts av mycket viktiga framsteg. Men vi kan emotse ännu större, lysande förändringar under den andra hälften, genom revolutionärernas insatser."¹⁾

Detta förhållande visade klart de strålande utsikterna för revolutionen i vårt land under partiets ledning. I den politiska rapporten drog president Ho Chi Minh upp de ärorika etapperna i vårt partis historia och visade att

¹⁾ Ho Chi Minh, Politisk rapport till partiets andra nationella kongress (februari 1951), *Selected Works*, s. 351.

revolutionen i vårt land hade gått från seger till seger eftersom:

”Vi har ett stort och starkt parti. Stort och starkt på grund av att vi har marxismen-leninismen, på grund av medlemmarnas outtröttliga ansträngningar och på grund av tillgivenheten, förtroendet och stödet från hela armén och folket.”¹⁾

I sin *Rapport om den vietnamesiska revolutionen* förelade kamrat Truong Chinh kongressen den nationella, folkdemokratiska revolutionens hela linje. Det var första gången vårt parti omfattade ståndpunkten att den borgerligt demokratiska revolutionen i ett land som vårt är en nationell folkdemokratisk revolution.

Rapporten gjorde en korrekt analys av det vietnamesiska samhällets karaktär och visade vilka som var den vietnamesiska revolutionens fiender, dess drivkraft, ledande kraft etc. Den satte som den nationella folkdemokratiska revolutionens omedelbara uppgift att driva ut de franska imperialistiska angriparna och att stötta de feodala krafterna, som gick i imperialisternas ledband, att återvinna det nationella oberoendet och uppnå folkdemokratien, för att sedan genomföra den socialistiska revolutionen och bygga socialismen utan att passera ett stadium av kapitalistisk utveckling. Rapporten framhöll: ”Under arbetarklassens ledning, med det arbetande folket som drivkraften, kommer denna revolution inte endast att lösa anti-imperialistiska och anti-feodala uppgifter, utan också frambringa en kraftfull utveckling av folkets demokratiska regim; på samma gång sår den socialismens frön och skapar betingelserna för att gå fram mot socialismen. *Denna revolution genomför de borgerligt demokratiska uppgifterna och växer över i en socialistisk revolution.*”¹⁾

Rapport om den vietnamesiska revolutionen var ett viktigt dokument, som summerade erfarenheter från mer än tjugo års kamp. Den uttryckte den marxist-leninistiska teorins korrekta förening med den vietnamesiska revolutionens praktik.

Vietnams arbetarpartis *Politiska program*, som antogs av kongressen på grundvalen av *Politisk rapport* och *Rapport om den vietnamesiska revolutionen*, var den slutgiltiga utvecklingen av partiets allmänna linje i den nationella folkdemokratiska revolutionen. Den nationella folkdemokratiska revolutionens grundläggande problem lades fram på ett kortfattat men fullständigt och klart sätt i det politiska programmet, som gav vägledning åt

¹⁾ Ho Chi Minh, *Selected Works*, s. 369.

¹⁾ Truong Chinh, *Om den vietnamesiska revolutionen*, rapport till partiets andra nationella kongress (februari 1951). Dokument från partiets andra nationella kongress, Hanoi 1965, s. 101.

partiets praktiska arbete för den kommande perioden. Det politiska programmet framhöll:

”Den vietnamesiska revolutionens grundläggande uppgift är nu att vinna verkligt oberoende och enhet för nationen, att avlägsna de feodala och halvfeodala lämningarna, att ge jorden till dem, som brukar den, att utveckla den folkdemokratiska regimen och lägga grunderna för socialismen.”¹⁾

Kongressen antog grundläggande riktlinjer för partiets byggande och utveckling, för byggandet och stärkande av administrationen, armén och den nationella enhetsfronten, för ekonomin och finanserna etc., för att påskynda segern i försvarskriget. Den beslöt att låta partiet uppträda öppet under namnet Vietnams Arbetarparti. Kamrat Ho Chi Minh valdes till partiets president och kamrat Truong Chinh återvaldes som generalsekreterare.

Den andra nationella kongressen markerade partiets stora tillväxt. För första gången sedan dess bildande, kunde partiet avhålla en stor kongress med full närvaro av delegater från alla dess organisationer hemma och i utlandet, valda under demokratiska former underifrån. I allmänhet hade alla frågor, vilka kongressen diskuterade och tog beslut i, diskuterats i förväg i hela partiet. Kongressens riktiga och klarsynta linje tjänade som grund för att ena hela partiet och folket och leda revolutionen till nya segrar.

I mars 1951 gick Viet Minh- och Lien Viet-fronterna samman. Den nationella enheten, som baserades på en stabil allians mellan arbetarna och bönderna under arbetarklassens ledning, befestades och stärktes. Under samma månad stärkte konferensen för en Vietnamesisk-Khmer-Laotisk Allians ytterligare förbundet mellan de tre brödrasfolken, som kämpade mot de franska kolonialistiska angriparna och de amerikanska interventionisterna, deras gemensamma fiender, och för nationellt oberoende, deras gemensamma mål.

1952 beslöt partiets Centralkommitté att genomföra en korrigeringskampanj inom partiet, armén och arbetet bland massorna. Denna kampanj, som genomfördes under 1952 och 1953, medförde ett ytterligare bekräftande och stärkande av partiets ledarskap och ett stärkande av folkets väpnade styrkor för att kunna möta påfrestningarna i ett läge, då försvarskriget gått in i ett skede med våldsamma drabbningar.

Jämsides med de politiska och militära framgångarna hade vi sedan 1951 bokfört viktiga framsteg på det ekonomiska området. Rörelsen för att öka produktionen och bli självförsörjande utvecklades. Vi lyckades inte bara tillförsäkra oss tillräckliga mängder livsmedel och konsumtionsvaror, utan även vapen. Vi upprättade verkstäder för produktion av granater, minor, bomber,

¹⁾ Dokument från partiets andra nationella kongress, Hanoi 1965, s. 117.

kanoner, raketgevär, rekylfria gevär etc. Vi byggde upp en krigsekonomi på ny demokratisk väg.

Partiet ägnade särskild uppmärksamhet åt att befordra folkets utvecklingsmöjligheter. Under försvarskrigets gång genomförde det sänkning av jordräntorna och låneräntorna och andra åtgärder, som var avsedda att gradvis minska godsägarnas utsugning, och började så förbättra böndernas levnadsvillkor. Utifrån försvarskrigets utveckling var de ovannämnda stegen inte tillräckliga för att befordra böndernas potential och utveckla försvarsstyrkorna. 1953 gick Centralkommittén till förnyad granskning av jordbrukspolitikens genomförande och beslöt att mobilisera massorna för att noggrant genomföra sänkningen av jordräntorna med retroaktiv verkan och för att få till stånd en jordreform, således förverkligande parollen "Jorden till dem, som brukar den" redan under försvarskrigets gång. Kampanjen för att korrigera arbetet bland massorna sammansmälte med kampanjen för att mobilisera massorna för genomförandet av jordbrukspolitiken.

Tack vare denna riktiga politik växte sig folkets försvarsstyrkor ännu starkare och vi kunde bokföra fortlöpande stora segrar.

DEN HISTORISKA SEGERN VID DIEN BIEN PHU OCH GENÈVEKONFERENSEN OM INDOKINA

Det indokinesiska krigets långvarighet orsakade de franska kolonialisterna allt fler nederlag. Sedan 1953 hade faktiskt hela den franska expeditionskåren fastnat i "ockupations"- och "pacificerings"-uppgifter och dess rörliga styrkor hade minskats åtskilligt.

Frankrikes ekonomi var i ett allt mer kritiskt läge. De franska kolonialisternas inre motsättningar skärptes. Under tiden sökte USA-imperialisterna, som nyss besegrats i Korea, ytterligare intevena i Indokina. Å ena sidan ökade de hjälpen till de franska kolonialisterna och deras lakejer, å den andra tvingade de fransmännen att ge mer "självständighet" åt sina marionetter och att låta amerikanerna kontrollera marionettarmén och administrationen och direkt leda kriget i Indokina. Sålunda utsågs i mitten av året 1953 med amerikanskt medgivande Navarre till högste befälhavare över de franska expeditionsstyrkorna i Indokina. Sedan lade man upp "Navarre-planen", som i själva verket var en amerikansk plan utförd under amerikansk ledning. Både fransmännen och amerikanerna trodde förhoppningsfullt att de inom 18 månader skulle återta det strategiska initiativet och gå från nederlag till seger på det indokinesiska slagfältet.

I början av 1953 lade vårt partis centralkommitté på basis av en vetenskaplig analys av läget i Indokinakriget fram direktiv för fälttåget vintern 1953—våren 1954: att koncentrera våra styrkor, anfälla platser av strategisk

betydelse där fienden är relativt svag, för att tvinga honom att sprida sina styrkor och på så sätt skapa nya fördelaktiga villkor för oss att gradvis förinta fiendens styrkor och utöka det befriade området. Samtidigt intensifierade vi gerillakrigföringen i fiendens bakre områden och försvarade det fria området. Genom detta skapade vi fördelaktiga villkor för våra huvudstyrkor att förgöra fienden på av oss valda platser.

Vår armés ihållande aktiviteter i olika riktningar fick Navarres plan, att koncentrera styrkor i Bac Bo-deltat, att misslyckas. Hälften av fiendens rörliga styrkor var fastlåsta i de bergiga områdena. Detta läge skapade mycket fördelaktiga villkor för en kraftfull utveckling av gerillakrigföringen i fiendens bakre områden. I Binh Tri Tien och södra delen av centrala Vietnam betvingade regionala trupper och milisen fientliga uppreisningsaktioner, förstörde viktiga kommunikationslinjer och utvidgade gerillabaserna. Alla fiendens offensiva utfall mot det fria området slogs tillbaka. I Nam Bo intensifierade vi gerillakrigföringen och ökade agitationsarbetet i fransmännens och marionetternas trupper. Tusentals posteringar och vaktorn utplånades eller tvingades att överges. När Navarre i november 1953 blev informerad om en framryckning mot nordväst av en del av våra huvudstyrkor, så drog han hastigt samman över 5.000 man och luftlandsatte dem över Dien Bien Phu i akt och mening att säkra ett fotfäste i nordväst och skydda övre Laos. Efter hand sände han ytterligare trupper, besluten att göra Dien Bien Phu till imperialisternas starkaste och mest befästa läger i Indokina.

I december 1953 beslöt vårt partis centralkommitté att utkämpa ett strategiskt slag i Dien Bien Phu. Kamrat Vo Nguyen Giap, högste befälhavare över Vietnams Folkarmé, anförtroddes ledningen av operationerna på detta slagfält. Centralkommitténs strategiska beslut överfördes snabbt till hela partiets, arméns och folkets vilja och handling. Våra artilleri- och infanterienheter byggde med handkraft och primitiv utrustning hundratals kilometer väg genom skogar och över berg till slagfältet, grävde hundratals kilometer förbindelsegravar under häftig fientlig eld, klättrade över berg och dalar för att få fram tungt artilleri till slagfältet.

200.000 civilförsvarsmän och -kvinnor mobiliserades och utförde mer än 3.000.000 dagsverken för Dien Bien Phu-frontens räkning och förverkligade på så sätt slagordet "allt för fronten — allt för segern". Tiotusentals ungdomar i stötbrigader öppnade tillsammans med ingenjörsenheter nya vägar och desarmerade fientliga tidsinställda bomber längs förbindelseelinjerna. Tiotusentals cyklar, buffelkärror, oxkärnor, hästkärnor och båtar användes för att transportera ris, födoämnen och ammunition till fronten.

På den anti-feodala fronten upptrappades jordreformen. I en offensiv anda reste sig bönderna för att kasta den jordägande klassen över ända och tog med detta ett språng framåt i försvarskampen. Motståndet mot de frans-

ka kolonialisterna hade kommit till ett avgörande skede: slagorden "nationellt oberoende" och "jorden åt dem, som brukar den" kunde föras fram samtidigt, något som medförde en förening i stor skala mellan väpnad och politisk kamp. Detta utgjorde en väldig styrka, som bidrog till att åstadkomma den stora segern i Dien Bien Phu.

Den 7 maj 1954, efter 55 dagars och natters oupphörlig strid, förstörde vår armé fullständigt det befästa Dien Bien Phu och utplånade eller tillfångatog mer än 16.000 fiendesoldater. Hela den franska ledarstaben anförd av De Castries gav sig efter att ha hissat vit flagg.

Dien Bien Phu var vår armés och vårt folks största seger i den långvariga försvarskampen mot de franska kolonialisterna och den amerikanska inblandningen, ett av de största slagen i de undertryckta folkens kamp mot kolonialisternas yrkesarméer. Den ärorika segern i Dien Bien Phu är en källa till stolthet och uppmuntran för hela vår armé och folk, en inspiration för den nationella befrielserörelsen i länderna under imperialismens koloniala system.

Under fälttåget vintern 1953—våren 1954, vars höjdpunkt blev den historiska Dien Bien Phu-segern, hade 112.000 fiendesoldater utplånats och talrika områden av stor strategisk betydelse befriats.

Fälttåget vintern 1953 och våren 1954 och Dien Bien Phu-segern krossade Navarre-planen och bidrog avgörande till vår seger vid Genèvekonferensen¹).

Genèvekonferensen om Indokina började den 26 april 1954 vid en tidpunkt då vår armé stod i begrepp att företa den tredje offensiven, som skulle avgöra fiendens öde i Dien Bien Phu. Vår regeringsdelgation, under kamrat Pham Van Dongs ledning gick till förhandlingsbordet som representant för en segrande nation.

Vår armés och vårt folks stora seger vid Dien Bien Phu kom i rätt tid för att åstadkomma en ypperlig kombination av militär och diplomatisk kamp. Under tiden höll vårt partis Centralkommitté sitt 6:e sammanträde (7-1954). Centralkommittén biföll enhälligt politbyråns beslut att underhandla om

Not 1: Strategiskt sett undergick vårt folks utdragna motståndskamp mot de franska kolonialisternas aggression 3 stadier. För närvarande finns det fortfarande olika åsikter beträffande tredje stadiets namn och startpunkt. Den ena åsikten är att det tredje stadiet var motoffensivstadiet, som det bestämdes av vårt partis andra kongress (februari 1951). Med början vintern 1953 utmärktes detta stadium av en serie strategiska offensiver av armén och folket på alla slagfält, vars höjdpunkt var den avgörande offensiven mot fiendens starkast befästa läger i Dien Bien Phu, vilken tvingade fienden att gå från en strategisk försvarsposition till en position av retirerande och misslyckande.

Den andra åsikten är att det tredje stadiet var det offensivstadium, som började med fälttåget i gränsområdena (hösten 1950). När vår armé och vårt folk hade vunnit tillbaka och behållit initiativet efter denna operation, påbörjades fälttåg efter fälttåg av strategisk betydelse, som drev fienden på defensiven och tvingade dem att gradvis dra sig tillbaka från viktiga områden på slagfältet. Denna form av del-offensiver övergick till en total offensiv på vintern 1953—våren 1954, vars höjdpunkt blev den stora segern vid Dien Bien Phu.

Denna fråga studeras fortfarande.

fred i Indokina på basis av franskt erkännande av Vietnams oberoende, suveränitet, enhet och territoriella integritet. Sammanträdet beslöt "att rikta vår kamps spjutspetsar mot USA-imperialisterna och de aggressiva franska kolonialisterna för att återställa freden i Indokina på basis av vårt folks segrar, för att avskräcka USA-imperialisternas försök att förlänga och utsträcka kriget i Indokina, för att stärka freden och få till stånd ett enande av landet och för att vinna fullständigt oberoende och demokrati för hela landet.

Den 20:e juli 1954 slutade Genèvekonferensen framgångsrikt efter 75 dagars hård kamp. Den franska regeringen accepterade att återställa freden i Indokina på basis av Frankrikes och de andra deltagande ländernas erkännande av Vietnams, Laos och Kambodjas självständighet, enhet och territoriella integritet. Det vietnamesiska folket skulle hålla fria allmänna val i juli 1956¹⁾ för att återföreina sitt land. De franska trupperna skulle dras bort från Indokina.

Ställda inför de i Genèvekonferensen deltagande ländernas enighet måste USA-imperialisterna slutligen deklarerat att man respekterade Genèvekonferensens beslut, men man vägrade att underteckna konferensens gemensamma kommuniké.

Genèvekonferensens stora framgång var en frukt av den kamp mot imperialismen, för nationell frigörelse, som fördes av de indokinesiska folken under nästan ett sekel. Den var särskilt resultatet av det vietnamesiska folkets hjältemodiga väpnade kamp i det nioåriga heliga försvarskriget under ledning av vårt parti och vår president Ho Chi Minh. En fredlig lösning av Indokina-problemet i Genèvekonferensens anda var en stor seger inte bara för Indokinas folk utan även en stor seger för de folk i världen, som kämpar för fred, nationellt oberoende, demokrati och socialism.

Efter ungefär nio års svårt men oerhört hjältemodigt försvar har vårt folk fullständigt befriat Norden från det franska kolonialstyret, frambringat betingelserna för att genomföra jordreformen i hela den norra delen av vårt land och lett Norden till den socialistiska revolutionens skede.

I kriget mot fransmännen måste vårt folk kämpa inte endast mot de franska kolonialisternas aggression utan också mot USA-imperialisternas försök att erövra vårt land och stoppa den revolutionära rörelsen i världen. Genom att beslutsamt föra försvarskriget till slutlig seger har vårt folk uppfyllt, inte bara sin nationella plikt, utan också sin plikt mot världsrevolutionen.

I en artikel om vårt folks krig mot de franska kolonialisterna, skriven till 30-årsdagen av vårt partis bildande, framhöll president Ho Chi Minh klart:

¹⁾ Enligt Genèvekonferensens slutdeklaration den 21 juli 1954 skulle Kambodja och Laos hålla fria val 1956.

"För första gången i historien har en liten och svag koloni besegrat en stark kolonialmakt. Detta är en ärorik seger för det vietnamesiska folket och också en seger för de som kämpar för fred, demokrati och socialism i världen.

Ännu en gång har marxismen-leninismen visat vägen för arbetarklassen och Vietnams folk i ett framgångsrikt försvarskrig för nationell frigörelse och för bevarandet av revolutionens frukter."¹⁾

¹⁾ Ho Chi Minh: Selected Works, Hanoi 1960, s. 771.

DEL 3

Den socialistiska revolutionen i norra Vietnam och folkets nationella demokratiska revolution i södra Vietnam (1954-1965)

Vårt folks nästan nio år långa, ytterligt hårda och hjältemodiga kamp under partiets ledarskap hade fört vår revolution till en stor seger. De revolutionära styrkorna var emellertid inte tillräckligt starka 1954 för att befria hela landet; fienden var besegrad men inte helt underkuvad. Därför delades vårt land temporärt i två zoner. Norden var helt befriad, men Södern var fortfarande under USA-imperialisternas och deras lakejers välde. I den situationen var det hela vårt folks uppgift att fortsätta kampen för att befria Södern i syfte att fullfölja den nationella folkdemokratiska revolutionen i hela landet för att uppnå ett fredligt återförenande av Vietnam.

Revolutionen innebär olika men nära förbundna uppgifter i de olika zonerna av vårt land, beroende på de olika förutsättningarna i respektive zon. Det helt befriade Norden uppnådde den socialistiska revolutionens stadium och inträdde i den period, som innebär övergång till socialism. Det blev ett fast och mäktigt basområde för revolutionen i hela landet. Under tiden förde vårt folk i Södern den nationella folkdemokratiska revolutionen vidare för att störta USA-imperialisterna och deras klick av hejdukar, som representerar de proamerikanska jordägarna och compradorbourgeoisien i södra Vietnam, för att befria Södern, försvara Norden och nå fram till landets fredliga återförening. Med den samlade styrkan hos den socialistiska revolutionen i norra Vietnam och den nationella folkdemokratiska revolutionen i Södern kommer vårt folk med säkerhet att kunna bygga upp ett fredligt, enat, oberoende, demokratiskt och blomstrande Vietnam.

DEN FULLSTÄNDIGA BEFRIELSEN AV NORRA VIETNAM, FULLFÖLJANDET AV JORDREFORMEN OCH ÅTERUPPBYGGANDET AV LANDETS EKONOMI, FÖRBEREDELSE FÖR DEN SOCIALISTISKA REVOLUTIONEN I NORDEN

I september 1954 höll partiets Centralkommittés politiska byrå en konferens, där man drog upp riktlinjerna och slog fast de konkreta uppgifterna för revolutionens nya stadium. Konferensen framhöll:

”För viss tid framöver kommer vårt partis allmänna uppgift att vara: att ena och leda folket i kampen för att genomföra vapenstilleståndsavtalet, att i fredsbevarande syfte övervinna alla försök att underminera detta avtal; att verka för jordreformens fullständiga genomförande, att återuppbygga och öka produktionen, påskynda uppbyggandet av folkarmén för att stärka Norden, att vidmakthålla och utöka Söderns folks politiska kamp i syfte att befästa freden och uppnå återförening, fullständigt oberoende och demokrati i hela landet.”

Fullföljandet av de ovannämnda uppgifterna innebär en tid av revolutionär kamp, som kommer att bli lång, mödosam och omfattande, men säkert segerrik. Partiets centralkommitté uppmanade kadern och partimedlemmarna att höja den revolutionära vaksamheten, öva kampviljan, övervinna tendenser till ett fridfullt, vilsamt, njutnings- och lättjefullt liv; när de gick in i städerna för att överta dem, skulle de vara på sin vakt och slå till mot bourgeoisins alla försök.

Fast de hade tvingats dra sig tillbaka från Norden, försökte de franska imperialisterna fortfarande skapa många svårigheter för oss. De bröt mot påbudet om eld-upphör, fördröjde omgrupperingen och överförandet av trupper, vägrade att överlämna alla krigsfångar och övertalade och tvingade våra landsmän i Norden att emigrera till Södern. De rev ner och förde bort eller förstörde tusentals ton maskiner, utrustning och allmän egendom. Vårt folk bekämpade tappert allt detta. Fiendens planer på att åstadkomma förvirring och motsättningar när vi tog makten i städerna bragtes om intet. Vi övertog stora städer snabbt och i god ordning.

Den 1 januari 1955 höll vårt folk ett stort massmöte på Ba Dinh-torget för att välkomna president Ho Chi Minh, partiets Centralkommitté och regeringen vid deras återkomst till huvudstaden efter nära nio år av mödosamt och hjältemodigt försvar. Denna viktiga historiska händelse gjorde ett djupt intryck på och hade stor politisk betydelse för folket i hela landet. Den 16 maj 1955 befriades hela Haipong-området. De franska kolonialisternas siste expeditionssoldat hade lämnat norra Vietnam. Halva vårt land var befriat. Detta utgjorde en lysande seger för vårt folk.

Det helt befriade Norden hade de nödvändiga förutsättningarna för övergången till den socialistiska revolutionens stadium. Vid den här tiden stötte vi på många svårigheter, men vi åtnjöt också grundläggande fördelar. Den största svårigheten låg i vår synnerligen efterblivna ekonomi, som hade fått ytterligare svåra skador av femton års krig och i det faktum, att vårt land fortfarande var temporärt delat i två zoner. Fördelarna låg i det förhållandet att vårt parti hade ett fast grepp om ledarskapet för revolutionen, att vårt partis anseende hade ökat, att vår stat stod under folkets demokratiska diktatur och började ta på sig den historiska uppgiften att upprätta proletariats

diktatur, att vi hade gott om naturtillgångar och att vårt folk var enat, patriotiskt och flitigt. Vi åtnjöt också de socialistiska broderländernas helhjärtade bistånd.

Under partiets ledning försökte vårt folk att dra full nytta av fördelarna och övervinna svårigheterna med sikte på att fullgöra två mycket stora uppgifter, nämligen jordreformens fullständiga genomförande och återuppbyggnaden av samhällsekonomin i syfte att förbereda Nordens övergång till den socialistiska revolutionens stadium.

Jordreformen, som var en grundläggande uppgift för den nationella folkdemokratiska revolutionen, hade vid den här tiden genomförts bara i liten utsträckning. Den socialistiska revolutionens och massornas krav var, *att den skulle genomföras fullständigt och grundligt*. Partiet mobiliserade tiotusentals man ur kadern och utvidgade jordreformkampanjen på ett drivande sätt.

Sommaren 1956 hade jordreformen slutförts i lågländerna, i inlandet och i några av högländernas byar i norr. Från och med augusti 1959 genomförde höglandsregionerna och -provinserna jordreformen i enlighet med partiets centralkommittés 16:e resolution (april 1959) genom "kampanjen för jordbrukskooperation, produktionsutveckling, kombinerad med fullföljandet av demokratiska reformer". Man syftade härvid till att avskaffa feodalt jordägnade, förverkliga parollen "jorden åt dem, som brukar den" och tillförsäkrade höglandsbönderna deras rätt att vara herrar över landsbygden samt till att stärka sammanhållningen inom olika nationella grupper.

Jordreformen och de demokratiska reformerna uppnådde följande resultat:

De störtade hela den feodala jordägarklassen, huvudmålet för nationella folkdemokratiska revolutionen i norra Vietnam.

De avskaffade för all framtid feodalt jordäggande, fördelade 810.000 hektar jord, som de tidigare jordägarna hade tillskansat sig, till 2.104.100 jordlösa och fattiga bondehushåll och förverkligade på så sätt parollen "jorden till dem som brukar den".

De befriade bönderna helt från det feodala ok, som under tusentals år vilat över vårt land, och de förde fram bönderna i Norden till ställningen som landsbygdens verkliga herrar i både politiskt och ekonomiskt avseende.

De stärkte och befäste förbundet mellan arbetare och bönder, som utgjorde den fasta grunden för den nationella enhetsfronten och folkets demokratiska makt.

Medan jordreformen genomfördes, begick vi ett antal svåra misstag. Partiets centralkommitté upptäckte dessa misstag i tid och beslöt att rätta till dem och förde på så sätt jordreformen till stor och avgörande framgång.

Samtidigt med jordreformen anförde partiet folket i dess strävanden att återhämta landets ekonomi. Tack vare hela vårt partis och folks bemödanden och tack vare det helhjärtade biståndet från de socialistiska broderländerna

var denna uppgift framgångsrikt genomförd vid slutet av 1957. Den totala jordbruks- och industriproduktionen närmade sig 1939 års nivå. Produktionen av spannmål uppgick till över 4.000.000 ton och översteg vida förkrigsnivån. Den statligt ledda delen av ekonomin hade konsoliderats. Fördelar och privilegier, som imperialismen hade åtnjutit, hade vi gjort oss av med. Den ekonomiska verksamheten i landet blev åter normal i alla avseenden. Som ett resultat av detta kunde vi minska svårigheterna och genomföra några förbättringar av folkets levnadsvillkor och jämna vägen för övergången till och byggandet av socialismen.

Under återhämtningsperioden förde vårt parti en korrekt politik i syfte att befästa den nationella enhetsfronten. Den 15 september 1955 höll nationella enhetsfronten en kongress i Hanoi, där den beslöt att grunda *Vietnams patriotiska front* och valde en centralkommitté för fronten med kamrat Ton Duc Thang som ordförande. Staten under folkets demokratiska diktatur stärktes inför den förestående uppgiften att upprätta proletarietets diktatur. Den 20 september 1955 utnämnde den första nationalförsamlingens femte session kamrat Pham Van Dong till premiärminister. Resolutionen från Centralkommitténs tolfte (utvidgade) plenum (mars 1957) drog upp riktlinjerna för förstärkandet av försvarstyrkorna och upprättandet av armén efter reguljära och moderna principer.

Under den här perioden omintetgjorde vårt folk en handfull kontrarevolutionärers planer. Dessa utnyttjade tillfället, medan vi höll på att rätta till misstagen från jordreformen och reorganiseringen, till att sticka upp huvudet och sätta sig emot partiets och regeringens ledning.

VERKSTÄLLANDET AV TREÅRSPLANEN FÖR ÖVERGÅNG TILL SOCIALISMEN OCH DEN FÖRSTA UTVECKLINGEN AV EKONOMI OCH KULTUR (1958—1960)

Jordreformens framgång och den lyckade ekonomiska återhämtningen medförde stora förändringar i samhället. Men som helhet var Nordens ekonomi fortfarande en heterogen sådan, där bönders, hantverkares, småköpmäns och butiksägares enskilda ekonomi fortfarande svarade för en stor andel. Arbetsarna i privata företag hade ännu inte befriats från bourgeoisins utsugning. Detta innebar, att det var nödvändigt att genomföra socialistiska reformer i stor skala för att föra norra Vietnam till socialism.

Faktum var, att det helt befriade norra Vietnam efter framgångarna i försvarskriget mot fransmännen hade övergått från den nationellt demokratiska revolutionens stadium till den socialistiska revolutionens. Men på det hela taget var kadern och partimedlemmarna inte klara över denna nödvändiga utveckling av revolutionen. Dessutom konspirerade fienden i avsikt att för-

störa den nationella enigheten, sätta sig upp emot partiets ledarskap och hindra den socialistiska revolutionens framåtskridande. Partiets Centralkommitté vidtog många viktiga åtgärder för att undertrycka kontrarevolutionärerna och utbilda kadern, partimedlemmarna och folket i socialistisk ideologi. Man gav på det sättet alla möjlighet att förstå skillnaden emellan den socialistiska och den kapitalistiska vägen och att inse, att norra Vietnam med nödvändighet måste följa den förra. Det var nödvändigt att bestämt motsätta sig alla tendenser, som förespråkade en fri kapitalistisk utveckling för en tid innan man gick vidare mot socialism. Partiet kämpade också för att övervinna oriktiga föreställningar om det nära sambandet mellan uppgiften att genomföra den socialistiska revolutionen i Norden och den att befria Södern. Dessa felaktiga uppfattningar kännetecknades av rädslan för att Nordens framåtskridande mot socialism skulle hindra kampen för Vietnams återföreande. Partiet framhöll, att det var just i syfte att skapa gynnsamma förutsättningar för befrielsen av Södern och landets återförening, som Norden snabbt måste genomföra socialismen efter kraftfulla och fasta linjer.

Vilka vägar och metoder skulle vi använda oss av vid övergången till socialism under de speciella förhållanden, som rådde i vårt land, och i vilken takt skulle utvecklingen ske? Norden hade just befriats från det koloniala och feodala oket och var på väg att lämna den kapitalistiska utvecklingens stadium och genomföra en direkt övergång till socialismen, medan landet fortfarande var indelat i två zoner. Detta var de mycket invecklade problem vårt parti hade att lösa. Centralkommitténs fjortonde plenum (november 1958) beslöt att: "Den omedelbara och centrala uppgiften är att påskynda den socialistiska omvandlingen av böndernas, hantverkarnas och de privatägda kapitalistiska företagens sektor av ekonomin och att på samma gång söka utveckla den statsägda sektorn, som utgör den ledande kraften i nationens totala ekonomi". Huvudområdet var omvandlingen och utvecklingen av jordbruket.

Partiets linje i fråga om den socialistiska omvandlingen av jordbruket var att gradvis föra bönderna, som arbetade individuellt, från lag för ömsesidig hjälp (av embryonal socialistisk karaktär) till jordbrukskooperativ på låg nivå (av halvsocialistisk karaktär) och sedan till jordbrukskooperativ på hög nivå (av socialistisk karaktär). Detta var principen för jordbrukskooperation före jordbrukets mekanisering; kooperationen skulle genomföras jämsides med att bevattningsfrågan ordnades och arbetsstyrkan reorganiserades. Kooperation inom jordbruket kommer att föra den socialistiska industrialiseringen framåt och på samma sätt kommer socialistisk industrialisering att skapa förutsättningar för konsolidering och utveckling av jordbrukskooperativen.

Vad hantverkarna beträffar verkade partiet för att de skulle organiseras i hantverkskooperativer, och försåg dessa med råmaterial, verktyg och utrust-

ning. På detta sätt hjälpte man hantverkssektorn att gradvis förbättra tekniken, höja arbetsproduktiviteten och förbättra produkternas kvalitet, vilket bidrog till fullföljandet av den statliga planen.

I fråga om den privata kapitalistiska industrin och handeln verkade partiet för en fredlig omvandling. På detta stadium av den socialistiska revolutionen erkände den nationella bourgeoisin fortfarande vårt partis ledarskap, den respekterade fortfarande den nationella enhetsfrontens program och accepterade partiets fostrande verksamhet. Detta förklarar, varför staten i ekonomiskt hänseende löste ut dess produktionsmedel i stället för att konfiskera dem; i politiskt avseende var den nationella bourgeoisin fortfarande medlem av Vietnams patriotiska front.

När det gällde småköpmännen, gick partiet in för att utbilda dem och hjälpte dem gradvis in på det kollektiva arbetets väg. På det sättet kunde man överföra större delen av småköpmännen till produktivt arbete.

Vårt partis och vår regerings korrekta linje och politik, när det gällde den socialistiska omvandlingen av jordbruket, hantverket, den privatkapitalistiska industrin och handeln och småhandeln, fick ett brett välkomnande av massorna. Detta gäller särskilt landsbygden, där den jordbrukskooperativa rörelsen har gått fram som en flodvåg.

Kampen mellan den socialistiska och den kapitalistiska vägen, mellan kollektivism och individualism, var vid olika tillfällen och på olika håll ganska mödosam och invecklad. Inför en sådan situation måste partiet vara verkligen enat, starkt och målmedvetet. I september 1957 framhöll president Ho Chi Minh:

"Under perioden av socialistisk revolution måste partiet vara starkare än någonsin. Det är omöjligt att omvandla ett samhälle, om partimedlemmarna inte omvandlar och förbättrar sig själva. Den socialistiska revolutionen kräver, att partimedlemmarna och kadern intar en fast klasståndpunkt och visar högt socialistiskt medvetande, att de grundligt befriar sig från de exploaterande klassernas ideologi, att de gör rent hus med individualismen och uppfostrar sig själva i kollektivism."¹⁾

Under patriets och president Ho Chi Minhs försorg och fostran visade sig den överväldigande majoriteten av kadern och partiets medlemmar vara värdiga kommunister vid inträdet i det nya revolutionära stadiet. De förenade sig hängivet med massorna för att utbilda och mobilisera dessa i syfte att föra partiets program för socialistisk omvandling till seger. Vid slutet av 1960, dvs. inom tre år hade omvandlingen av jordbruket på norra Vietnams landsbygd till lägre kooperativ i stort sett slutförts. Över 85 procent av bondehushållen hade gått in i kooperativer med 68,06 procent av jordegendomarna. Av dessa

¹⁾ Ho Chi Minh, Selected works, Su That Publishing House, Hanoi 1960, s. 637.

85 procent hade 11,81 procent gått in i högre kooperativer. I städerna hade 100 procent av den industriella bourgeoisins hushåll och 98 procent av handelsbourgeoisins, samt 99 procent av de mekaniska transportmedlen som föll inom programmets ram, genomgått socialistisk omvandling. Tiotusentals arbetare hade befriats från bourgeoisins utsugning. Betydande resultat hade också uppnåtts i omvandlingen av hantverket och småhandeln. Mer än 260.000 hantverkare hade gått in i olika former av kooperativ, vilket svarade mot 87,9 procent av de, som föll inom programmets ram. Mer än 105.000 småköpmän hade gått in i olika slags kooperativa organisationer, motsvarande 45,1 procent av de som omfattades av programmet. Nästan 50.000 av dem gick över till produktiva arbeten, huvudsakligen inom jordbruks- och hantverksproduktionen.

Jämsides med framgångarna i omvandlingen av produktionsförhållandena fullföljdes också treårsplanens målsättningar inom jordbrukets och industrins produktion och inom kultur, utbildning och allmän hälsovård. Arbetslöshet och andra sociala missförhållanden, som kvarstod från den gamla regimens tid, gjorde vi oss också i grunden av med.

Den avgörande framgången för treårsplanen för socialistisk omvandling och för inledande utveckling av ekonomi och kultur bestod i att den upprättade *socialistiska produktionsförhållanden* och i de grundläggande avseendena avskaffade människors exploatering av andra i norra delen av vårt land och i att den förvandlade Nordens heterogena ekonomi till en homogen, socialistisk och halvt socialistisk ekonomi.

De stora förändringarna i vårt samhälle kom att återspeglas i 1959 års konstitution. Efter framgångarna i försvarskriget mot de franska kolonialistiska angriparna hade det helt befriade Norden uppnått den socialistiska revolutionens stadium, medan Södern fortfarande var underkastad imperialisterna och feodalisterna. 1946 års författning var inte längre tillämplig utan måste ändras för att överensstämma med den nya situationen och det nya stadiets strategiska uppgifter. Därför antog Demokratiska Republiken Nordvietnams nationalförsamling en resolution den 23 januari 1957 om att ändra konstitutionen och utsåg en *kommitté för justering av författningen* under ledning av president Ho Chi Minh. Efter nästan tre års arbete var denna kommitté färdig med sin uppgift och lade fram förslaget till en ändrad författning för nationalförsamlingen. Den 31 december 1959 antog nationalförsamlingen den nya konstitutionen. Denna är vårt lands första *socialistiska författning*. Den bekräftar vårt folks vilja och strävanden att beslutsamt fortsätta socialismens byggande i Norden och kampen för landets återförening i syfte att bygga upp ett fredligt, enat, oberoende, demokratiskt och blomstrande Vietnam.

PARTIETS TREDJE NATIONELLA KONGRESS, VÅRT PARTIS ALLMÄNNA LINJE UNDER PERIODEN AV ÖVERGÅNG TILL SOCIALISMEN OCH FULLFÖLJANDET AV DEN FÖRSTA FEMÅRSPLANEN (1961—1965)

Partiets tredje nationella kongress hölls i Hanoi, 5—12 september 1960. Efter trettio år av mödosam och hjältedmodig kamp var det första gången vårt parti höll en kongress i vårt älskade fäderneslands huvudstad. Kongressen bevistades av över 500 delegater och suppleanter, representerande över 500.000 partimedlemmar i hela landet. I sitt öppningstal framhöll president Ho Chi Minh: "Denna kongress är kongressen för socialistisk uppbyggnad i Norden och kamp för landets fredliga återförening." Kongressen fick höra partiets Centralkommittés *politiska rapport*, som presenterades av kamrat Le Duan. I denna rapport gav kamrat Le Duan en djupgående analys av de stora förändringarna i den internationella och inhemska situationen sedan partiets andra nationella kongress (februari 1951), drog de viktigaste lärdomarna av erfarenheterna från den vietnamesiska revolutionen och slog fast:

"Under nuvarande internationella förhållanden har ett folk, som enigt har rest sig för att beslutsamt kämpa för oberoende och demokrati under ledning av ett marxist-leninistiskt parti, hur svagt det än är, tillräckliga krafter för att besegra vilken angripade som helst."¹⁾

Tillsammans med *kongressresolutionen* var *den politiska rapporten* den led-fyr, som visade vägen till socialismen och vägledde vårt folk i kampen för landets återförening. Den politiska rapporten gjorde klart, att efter fredens återställande hade den vietnamesiska revolutionen gått in i ett nytt stadium; Norden hade inträtt i en period av övergång till socialismen. Södern förde folkets nationella demokratiska revolution vidare; den vietnamesiska revolutionens allmänna uppgift på detta stadium var "att stärka den nationella enigheten att beslutsamt kämpa för att trygga freden, att påskynda både den socialistiska revolutionen i Norden och den nationella folkdemokratiska revolutionen i Södern, att söka uppnå nationell återförening på grundvalen av oberoende och demokrati, att bygga upp ett fredligt, enat, oberoende, demokratiskt och blomstrande Vietnam och på så sätt effektivt bidra till stärkandet av det socialistiska lägret och bevarandet av freden i Sydostasien och i världen."²⁾

Den politiska rapporten framhöll också, att *den mest avgörande uppgiften* i förhållande till hela revolutionens utveckling i Vietnam och för vårt folks mål att åter ena landet var att bygga upp socialismen i Norden.

¹⁾ Dokument från kongressen, publicerade av Vietnams arbetarepartis centralkommitté, Hanoi 1960, bd I, s. 23.

²⁾ Op cit. bd I, s. 35.

På grundval av den politiska rapporten utarbetade kongressen det program, som syftade till att snabbt, med kraft och fasthet föra Norden till socialism.

"För att uppnå detta mål är det nödvändigt att låta folkets demokratiska krafter ta på sig den historiska uppgiften att bygga proletarietets diktatur och få till stånd den socialistiska omvandlingen av jordbruk, hantverk, småhandel och privatkapitalistisk industri och handel. Uppgiften består också i att utveckla den statligt styrda sektorn av ekonomin, genomföra den socialistiska industrialiseringen genom att prioritera rationell utveckling av tung industri jämsides med strävanden att utveckla jordbruk och lätt industri. Vidare att påskynda den socialistiska revolutionens framsteg inom ideologin, kulturen och teknologin. Det gäller att göra vårt land till ett socialistiskt land med modern industri, modernt jordbruk, med avancerad kultur och vetenskap."¹⁾

Kongressen godkände inriktningen och målsättningarna för den första femårsplanen för ekonomisk och kulturell utveckling efter socialistiska principer, fastställde riktlinjerna för partiets konsolidering och nya stadgar för partiet. Kamrat Ho Chi Minh återvaldes som ordförande för partiets centralkommitté, och kamrat Le Duan valdes till Centralkommitténs förste sekreterare.

Sedan partiets tredje nationella kongress har landet kommit in i en period, där den centrala uppgiften är att bygga upp den materiella och tekniska grundvalen för socialismen, medan man fortsätter fullföljandet av den socialistiska omvandlingen, att befästa och slutföra upprättandet av nya produktionsförhållanden.

För att ge partikongressens program för ekonomisk utveckling konkreta former höll partiets Centralkommitté en rad plenarsammanträden, som särskilt ägnades jordbrukets utveckling (juli 1961), industriell utveckling (juni 1962), den statliga planen (april 1963) och varuutbytet och -fördelningen och priserna (december 1964). Genom dessa plena gav partiets centralkommitté en klarare analys av ställningen för, förhållandet mellan och verkningarna av de tre revolutionerna: revolutionen i produktionsförhållandena, den teknologiska revolutionen och den ideologiska och kulturella revolutionen. Samtidigt angavs den teknologiska revolutionen som nyckeln till de andra två.

Den socialistiska revolutionen i norra delen av vårt land är en process, som består i allsidig utveckling av de ovannämnda tre revolutionerna. Under loppet av dessa tre revolutioner har så viktiga problem, som den primära ackumulationen, förhållandet mellan ackumulation och konsumtion, mellan ekonomisk uppbyggnad och stärkande av försvaret, mellan tung och lätt industri och mellan centralt och lokalt styrd industri, lösts av vårt parti på ett sätt, som efterhand blivit alltmer konkret, korrekt och anpassat efter vårt lands speciella förhållanden. Från 1961 och framåt har vårt folk övervunnit talrika

¹⁾ Op cit. bd I, s. 179—180.

svårigheter orsakade av naturkatastrofer, fiendeaktioner och vår ytterligt fattiga och efterblivna ekonomi, medan det fullföljt den första femårsplanen och utvecklat ekonomin i en jämn och fast takt. Denna kamp återspeglades i tävlingskampanjerna "De tre första", "Dai Phong", "Duyen Hai", "Tanh Cong", "Bac Ly"¹⁾ och särskilt i tävlan om att vinna titeln socialistiskt arbetslag eller -brigad. Genom dessa kampanjer har tusentals produktions- och arbetslag och -brigader fått vår regerings erkännande som socialistiska arbetslag eller -brigader, tusentals jordbrukskooperativer har blivit avancerade kooperativer, tusentals grupper inom folkets väpnade styrkor har erkänts som "segervissa grupper". Vårt folks anda av självtillit, flit och sparsamhet i uppbyggandet av socialismen har förstärkts mycket.

I vår strävan att bygga upp en *socialistisk ekonomi* i norra delen av vårt land har vi fortfarande många svårigheter framför oss. Dessa är inte tillfälliga, övergående svårigheter, utan sådana som har djupa rötter i vår ekonomi. Därför påminde partiet ständigt partikommittéer på olika nivåer, partiavdelningar och parti- och regeringsorgan att om och om igen söka övervinna brister och svaga punkter, förbättra de goda sidorna och oupphörligt bemöda sig om att lyckas bättre. I denna anda diskuterade partiets Centralkommittés fjärde plenum i april 1961 stärkandet av partiets ledarskap, i synnerhet på det organisatoriska och verkställande planet. Centralkommittén framhöll också gräsrotsorganisationernas ytterligt viktiga ställning, när det gäller att genomföra partiets program och politik, och lanserade "aktionen för att bygga upp 'fyra bra' particeller och grundläggande partiorganisationer", medan den ägnade stor uppmärksamhet åt frågan om de lokala partikommittéernas upprustning.

I början av 1963 framhöll partiets politiska byrå, att den ekonomiska förvaltningen var en av våra svaga punkter. Fördenskull startade den politiska byrån två stora kampanjer, som den ledde till stor framgång. Dessa var Kampanjen för förbättrande av kooperativens förvaltning och av tekniken inom jordbruket samt Kampanjen för höjd ansvarskänsla, bättre förvaltning av

¹⁾ *De tre första*: Först ifråga om antal, regelbundenhet och resultatens kvalitet — målen för tävlingskampanjen inom folkmilisen från 1959—1961.

Dai Phong: Ett jordbrukskooperativ i byn Thong Thuy, Le Thuy-distriktet, Quang Binh-provinsen, tjänade som norm i tävlingskampanjen för att förbättra jordbrukskooperativens förvaltning, förbättra tekniken och öka produktionen inom jordbruket från 1960 och framåt.

Duyen Hai: En maskinanläggning i Haipong, fungerande som norm för tävlingskampanjen för rationalisering av produktionen och förbättring av tekniken inom industrin från 1961 och framåt.

Tanh Cong: Ett hantverkskooperativ i Thanh Hoa, tjänade som norm för tävlingskampanjen för höjandet av självtilliten, fliten och sparsamheten i uppbyggandet av kooperativer inom hantverkssektorn från 1961 och framåt.

Bac Ly: En mellanskola i Ly Nhan-distriktet, Nam Ha-provinsen, stod som norm i tävlingskampanjen "lär dig riktigt bra, undervisa riktigt bra" inom undervisningen från 1961 och framåt.

ekonomi och finanser och för tekniska förbättringar, mot byråkrati, slöseri och korrupktion — den s. k. tre-för-och-tre-emotkampanjen. Genom dessa revolutionärt betydelsefulla kampanjer kunde vi klarare se, hur tendensen till spontan kapitalistisk utveckling, fastän svag, inom Nordens ekonomi kunde bli starkare och växa — särskilt bland de, som fortfarande arbetade på enskild basis inom den fria marknaden. Dessutom upphörde fienden aldrig att försöka undergräva resultaten av våra ansträngningar. När det gäller uppbyggandet av och omvandlingen till socialism, pågår därför ännu kampen mellan de två vägarna i Norden om "vem som ska vinna". Kampen förs i revolutionens olika former, inom produktionsförhållandena, teknologin, ideologin och kulturen.

I mars 1964 sammankallade president Ho Chi Minh *Den särskilda politiska konferensen* i syfte att stärka hela folkets enighet och beslutsamhet inför USA-imperialisternas planer på att intensifiera och utvidga kriget. Konferensen tog del av president Ho Chi Minhs rapport och ställde sig enhälligt och helhjärtat bakom vårt partis och vår regerings inrikes- och utrikespolitik. Vid konferensen uppmanade president Ho Chi Minh var och en att "fördubbla sina ansträngningar för att bistå våra vänner och fränder i Södern". President Ho Chi Minhs *Rapport vid den särskilda politiska konferensen* var ett betydelsefullt dokument, och den spreds vida inom hela partiet, bland hela folket och de väpnade styrkorna. Den inspirerade var och en till större tillförsikt, entusiasm och iver i strävan att fullgöra sin uppgift, i första hand att framgångsrikt genomföra 1964 års statliga plan och den första femårsplanen.

En tid rädde det allvarliga meningsskiljaktigheter mellan ett antal kommunist- och arbetarpartier. I världen pågick en kamp mellan marxismen-leninismen och olika former av höger- och "vänster"-opportunist, särskilt mellan marxismen-leninismen och den moderna revisionismen, som är den huvudsakliga faran för den internationella kommunismen och arbetarrörelsen.

I december 1963 presenterade partiets Centralkommittés nionde plenum en analys av världssituationens kännetecken och angav den internationella kommunistiska rörelsens uppgift. Den angav också klart vårt partis skyldighet att delta i kampen för tryggheten av marxismen-leninismens renhet och att bidra till återupprättandet och stärkande av enigheten i det socialistiska lägret på marxismen-leninismens och den proletära internationalismens grundval. Vi måste också stärka vårt eget partis enighet och slagkraft. Partiet gick allvarligt tillrätta med högeråsikter, som hävdade, att norra delen av vårt land i huvudsak hade genomfört den socialistiska omvandlingen av ekonomin. Följaktligen, menade dessa, återstod ingen klasskamp, ingen kamp mellan den socialistiska och den kapitalistiska vägen, och de ansåg också, att jordbrukskooperationen genomförts för snabbt. Sådana åsikter ägnades föga uppmärksamhet åt omvandlingen av hantverk och småhandel, åt den ekonomiska förvaltningen och kontrollen av marknaden. Samtidigt kritiserade partiet också starkt dogma-

tiska åsikter, brist på känsla för oberoende och suveränitet, det mindrevärdeskomplex som gör att man tvekar att avbörd sig den känsla av beroende av främmande makter, som kvarstod från tusentals år under utländskt herravälde.

Faktum är, att sedan sin tredje nationella kongress, har partiet vinnlagt sig mycket om att uppfostra kadern och partimedlemmarna till att *utveckla en stark anda av oberoende och suveränitet* och till att på ett skapande sätt tillämpa marxismen-leninismen och broderländernas erfarenheter på vårt lands speciella förhållanden. Tack vare detta har norra delen av vårt land, med utgångspunkt i en mycket efterbliven småjordbruksekonomi, passerat den kapitalistiska utvecklingens stadium och gått framåt mot socialismen direkt och med fasta steg.

Vid slutet av 1965 hade 80 procent av jordbrukskooperativen förts upp till den högre nivån. Den första grunden för maskin-, metallurgisk och kemisk industri hade lagts och började gradvis fungera. Nya industrigrenar hade utvecklats, och nya produkter hade framställts. Hundratals lokalt drivna industriföretag hade upprättats. I Norden höll en industriell ekonomi gradvis på att ta form, omfattande både utvinnings- och förädlingsindustrier och olika grenar av tung och lätt industri.

Folkets levnadsförhållanden förbättrades från dag till dag. Under det franska herraväldet var 95 procent av vårt folk analfabeter. Men 1965 kunde praktiskt taget varenda en i Norden läsa och skriva. Jämfört med den dag, då freden hade återställts (1954, utg:s anm.) var antalet skolbarn tre och en halv gång så stort och studenterna vid universitet och specialiserade gymnasieskolor 25 gånger så många¹⁾. Nationella alfabet hade utarbetats för några folkminoriteter. Många barn från högländerna hade utexaminerats från universitet. Epidemier och folksjukdomar hade förebyggts, och folkets hälsa hade förbättrats. Barnen fick bättre vård. Litteratur och konst med socialistiskt innehåll och nationell inriktning utvecklades kraftigt. I mars 1964 sade president Ho Chi Minh:

"Under de sista tio åren har norra delen av vårt land tagit stora steg framåt, utan motstycke i nationens historia. Landet, samhället och människan har alla förändrats"²⁾.

I december 1965, femårsplanens sista år, slog partiets centralkommitté fast, att "efter mer än tio år av socialistisk revolution och socialistiskt uppbyggnadsarbete har Norden blivit den vietnamesiska revolutionens fasta basområde

¹⁾ År 1964.

²⁾ President Ho Chi Minhs rapport till den Speciella politiska konferensen (27 mars 1964), Hanoi 1964, s. 9.

för hela landet, med *sin överlägsna politiska regim och sina mäktiga ekonomiska och försvarskrafter*"³⁾).

DEN NATIONELLA FOLKDEMOKRATISKA REVOLUTIONEN. KAMPEN FÖR ATT GENOMFÖRA GENÈVE-ÖVERENSKOMMEL- SERNA.

I mer än ett kvarts sekel har nu USA-imperialisterna varit vårt folks fiender. De har försökt erövra hela landet för att göra det till en koloni av den nya typen och till en av sina militära baser. Från denna skulle de förbereda angrepp mot det socialistiska lägret, bekämpa de nationella befrielseörelserna i Sydostasien och stoppa socialismens inflytande i området. Detta försök är en del av USA-imperialisternas världsomspännande kontrarevolutionära strategi, som går ut på att upprätta en front mot den mäktiga revolutionära våg, som gång på gång stormar imperialismens av USA-imperialisterna anförda fästning. Därför hjälpte USA-imperialisterna fransmännen att förlänga och utvidga aggressionskriget mot Vietnam. Tack vare vår armés och vårt folks enighet och modiga kamp, tack vare sympatierna och stödet från de socialistiska broderländerna och från alla de folk i världen, som älskar fred och rättvisa, undertecknades Genève-överenskommelsen om Indokina. Freden återställdes i Indokina på grundval av Vietnams, Kambodjas och Laos oberoende, enhet och territoriella integritet.

När de inte kunde förlänga kriget och fullfölja sina planer på att erövra hela landet, försökte USA-imperialisterna att på alla sätt torpedera genomförandet av Genève-avtalet och förhindra vårt lands fredliga återförening. Från juli 1954 trängde USA-imperialisterna gradvis ut fransmännen för att till slut ha drivit ut dem helt från Sydvietnam. Samtidigt försökte de återupprätta de av revolutionen besegrade klassernas ställningar, godsägarklassens och kompradorbourgeoisens. På så sätt försökte de skapa en ny klass av USA-vänliga godsägare och kompradorer och en social bas för sin aggressiva, neokolonialistiska politik. I Södern upprättade de inte en administrativ apparat på samma sätt som fransmännen, utan använde sig av en marionettadministration med ett tätt nätverk av "USA-rådgivare". De använde sig av dollarns kraft och av militärt och administrativt bistånd för att skaffa sig allt större inflytande i södra Vietnam. *Militärt* byggde USA-imperialisterna upp, utbildade, utrustade och förde direkt befälet över marionettarmén. *Ekonomiskt* förvandlades södra Vietnam gradvis till en marknad för USA:s och dess allierades överskottsvaror. De större ekonomiska resurserna kom gradvis att samlas hos det amerikanska monopolkapitalet. *Kulturellt* propagerade de en korrumperad,

³⁾ Resolution från partiets Centralkommittés 12:e plenum, december 1965.

depraverad, cowboy-artad amerikansk livsstil och förgiftade vår ungdom och vårt folk med sin smutsiga, ruttna, reaktionära och dekadanta civilisation. Ngo Dinh Diem, en feodal bråkmakare som tidigare tjänat under de franska och japanska imperialisterna, togs om hand av amerikanerna och sändes tillbaka till Saigon för att bilda en "nationalistisk" regering. USA-imperialisterna försåg denna med en fernissa av "republik" och "oberoende" för att föra massorna bakom ljuset.

På order från amerikanerna arbetade Ngo Dinh Diem på att bygga upp en ytterligt omänsklig, fascistisk diktaurregim i vårt lands södra del. Så tidigt som i slutet av 1954 förövades blodiga massakrer i Ngan Son, Chi Thanh, Cho Duoc, Mo Cay, Cu Chi, Binh Thanh etc. Flera fälttåg sattes igång för att "brännmärka och utrota kommunister" och våra landsmäns i Söderns patriotiska kamp undertrycktes med krigsgalningars och klassrevanschisters vildsinthet. I februari 1958 mördades över ett tusen revolutionärer i koncentrationslägret Phu Loi med förgiftad mat. 1959 infördes lag 10-59, som tillät offentlig halshuggning av patrioter och massakrer på vårt folk med barbariska medeltida metoder.

Folket kokade av vrede. Från juli 1955 och framåt uppstod i Södern våldsamma och omfattande politiska kamprörelser, som krävde överläggningar och allmänna val för landets återförening och som förkastade den uppgjorda "folkomröstningen" och valet till marionetternas "nationalförsamling". De krävde bättre levnadsvillkor och demokratiska rättigheter. Dessa rörelser omfattade miljoner människor från Quang Tri till Ca Mau, bland dem Cao Dai, Hoa Hao och kristna bekännare, och människor från Norden, som tvångsförflyttats söderut. På detta sätt uppstod en samfällid aktion från stads- och landsbygdsbefolkningen med mångskiftande kampformer. Kamp mot terrorismen, mot vedergällningsförsök mot tidigare försvarskämpar och mot "brännmärkandet och utrotandet av kommunister" uppstod oupphörligen och kraftfullt överallt. Revolutionärt hjältemod, fasthet och oförskräckthet genomsytrade massorna. Det fanns många och lysande exempel på självuppoftan av kadrer, partimedlemmar och människor av alla åldrar och nationaliteter i högländerna, deltaområdena och städerna. Under de svåraste prövningar bibehöll Sydvietnams folk sitt absoluta förtroende för partiet och president Ho Chi Minh. Med skarpa och välfunna argument avslöjade de fiendens förvrängningar och förtal, fast beslutna att försvara de revolutionära baserna och att försvara och gömma kadrer, även med risk för egna liv.

1959 ställdes den sydvietnamesiska revolutionen inför ytterst svåra prövningar. Ändå försvarades de revolutionära baserna och nya växte snabbt upp. Revolutionens ledande organ höll fortfarande nära kontakt med folket och ledde ihärdigt massorna i kampen mot USA-imperialismen och dess lakejer.

Perioden av politisk kamp (1954—1959) förde med sig kadernas och massornas skolning och hårdning. Genom kampen för överläggningar och allmänna val för landets återförening, för bättre levnadsvillkor och demokratiska rättigheter och mot terrorism och massakrer, lärde sig kadern och massorna, hur man mobiliserar och organiserar folkets massor, hur man bildar breda fronter, hur man isolerar fienden och hur man kämpar öga mot öga med honom. Söderns revolutionära ledare och folk hade förvärvat åtskilliga värdefulla erfarenheter och kunde utveckla rörelsen till en vittomfattande revolutionär flodvåg. Just när fienden tog till de mest vildsinta och barbariska medel för att undertrycka revolutionen, kunde Söderns revolutionära ledare, tack vare sin nära kontakt med massorna, göra en riktig värdering av läget och klarsynt fastslå att fienden lidit ett *grundläggande politiskt nederlag*. Därför förberedde de aktivt folkets mobilisering i mindre resningar, där folket kunde tillskansa sig makten.

FÖRSVARET MOT USA:S AGGRESSION FÖR NATIONELL FRIGÖRELSE I SÖDER, DE SAMTIDIGA RESNINGARNAS RÖRELSE OCH USA-IMPERIALISTERNAS MISSLYCKANDE MED "SPECIAL-KRIGET"

USA-imperialisternas politik att förslava och provocera till krig och Ngo Dinh Diem-klickens terror och landsförrädiska handlingar orsakade svåra lidanden och bördor för folket i Södern. När 1959 kom, var folkets existens hotad. Folkets olika grupper och skikt kokade av vrede. Arbetare och bönder var speciellt upprörda och snara till kamp. De kände, att de inte längre kunde leva under USA:s och Diems regim, utan måste resa sig i en kamp på liv och död mot fienden.

Inför denna situation påvisade Sydvietnams revolutionära ledare på en viktig konferens i januari 1959, att det sydvietnamesiska samhället var nykolonialt och halvfeodalt. Ngo Dinh Diems regim var en reaktionär, grym och krigisk sådan, som förrått de nationella intressena. Det var uppenbart, att den var ett redskap åt USA för aggression och förslavning. Den sydvietnamesiska revolutionens inriktning och uppgift kunde inte avvika från den allmänna lagen om att *använda revolutionärt våld för att bekämpa kontra-revolutionärt våld och göra uppror för att ta makten åt folket. Det var nu dags att tillgripa väpnad kamp tillsammans med politisk kamp för att föra rörelsen framåt.*

I ljuset av denna konferens övergick Sydvietnams folk från olika former av politisk och väpnad kamp till uppror, som började med folkets i Ben Tre-provinsen samtidiga resning.

Natten till den 17 januari 1960 reste sig massorna som en man under Ben

Tre-revolutionärernas ledning, beväpnade med käppar och spjut, för att göra sig av med fiendens grymma agenter, angripa fiendens posteringar och erövra fiendens vapen för att döda honom. De krossade stora delar av fiendens förvaltning och förtrycksapparat i de stora och små byarna. Folkets väpnade styrkor byggdes upp och utvecklades. Folkkommittéer för självstyre sattes upp i nyss befriade områden. Jord, som tillhörde grymma godsägare, konfiskerades och fördelades bland fattigbönderna. Därefter svepte de samtidiga resningarnas flodvåg över provinserna i Nam Bo, Tay Nguyens högländer och många platser i centrala Trung Bo.

Rörelsen med de samtidiga resningarna var framgångsrik, därför att den bröt ut just i det ögonblick, då fienden lidit ett *grundläggande politiskt nederlag*. I yttersta vrede tillgrep massorna revolutionärt våld och gjorde *oväntade*, upprepade och våldsamma attacker mot *fiendens svagaste länkar*, som var administrationens lägsta nivåer på landsbygden.

Framgången för de samtidiga resningarna lade grunden för det landsomfattande, allsidiga och långvariga folkkriget mot USA-imperialismens aggression och skakade den USA-kontrollerade marionettregimen i dess grundval. Under denna revolutionära flodvåg höll representanter för olika klasser, partier, religiösa grupper och nationaliteter en kongress den 20 december 1960 i ett befriat område i östra Nam Bo. De hade kommit från hela Sydvietnam för att bilda *Sydvietnams Nationella Befrielsefront*. Kongressen antog det *handlingsprogram* i tio punkter, vars huvudsakliga innehåll var att störta den kamouflerade kolonialregimen och Ngo Dinh Diems diktatur för att bygga ett oberoende, demokratiskt, fredligt och neutralt Sydvietnam och gå mot landets fredliga återförening.

Från mitten av 1961 och framåt lanserade USA och Diem-klicken utifrån sin passiva ställning det s. k. specialkriget, skrämde av Sydvietnams väpnade styrkor och folks våldsamma och ihärdiga kamp. "Specialkriget" var en typ av krig, i vilket de försökte få "vietnameser att bekämpa vietnameser". I detta krig förenades imperialisternas aggressionskrig, med dess omänskliga metoder, moderna vapen och tekniska resurser, med den sydvietnamesiska proamerikanska feodalklassens och kompradorbourgeoisins revanschism och dess brutala förtryck och terrorism. USA-marionetternas huvudstyrka i "specialkriget" var dess regeringsarmé. Med "specialkriget" syftade USA-imperialisterna inte endast till aggression mot Sydvietnam, utan avsåg också att använda södra delen av vårt land som ett testområde för att skaffa sig erfarenheter för att undertrycka nationella befrielserörelser, hota länder som just vunnit oberoende och tvinga dem att finna sig i USA-neokolonialism.

För att kunna föra "specialkriget" utarbetade de Staley-Taylor-planen. Enligt denna plan vidtog USA en serie åtgärder för att öka krigspotentialen,

drev samman folket i "strategiska byar" och gick ut i offensiver för att återta initiativet i ett försök att på 18 månader fullfölja "pacifiseringen" av Syd-vietnam.

Den 17 januari 1962 gjorde Sydvietnams Nationella Befrielsefronts Central-kommitté ett uttalande i vilket de påpekade den allvarliga situationen till följd av USA-imperialisternas och deras lakejers väpnade aggression. Därpå höll Sydvietnams Nationella Befrielsefront sin första kongress den 16 februari. Kongressen fastslog: "Sydvietnams Nationella Befrielsefronts huvudsyfte är att ena hela folket, att resolut kämpa mot de aggressiva, krigshetsande USA-imperialisterna, att störta deras lakejer, den härskande Ngo Dienh Diem-klicken, att upprätta en demokratisk och nationell administration på en bred folklig grundval, att uppnå nationell självbestämmanderätt, demokratisk frihet och bättre levnadsvillkor, att säkerställa freden och föra en neutral politik, att kämpa för att uppnå en fredlig återförening av landet och att ta aktiv del i försvaret av freden i Indokina, Sydostasien och världen."¹⁾

Kongressen valde en Centralkommitté med advokaten Nguyen Huu Tho som ordförande.

Det mest framträdande i 1962 års situation var att, trots fiendeattacker, utvidgades de befriade eller kontrollerade områdena. Frontens riktiga linjer omfattades i allt större utsträckning av massorna och vändes till handling när miljoner människor gick till kamp mot USA-aggressionen för att rädda landet. Gerillakriget utvecklades kraftfullt överallt i landet. Fiendens planer på att skapa "strategiska byar" hindrades effektivt.

Den USA-styrda Diem-klicken betraktade sin nationella politik med "strategiska byar" som hörnstenen i Staley-Taylor-planen, "specialkrigets" ryggrad. För att genomföra denna politik mobiliserade de alla krafter och utnyttjade alla möjligheter att terrorisera folket för att genomföra sin "nationella politik" till varje pris. De trodde sig kunna skapa 17.000 "strategiska byar" på kort tid, och på så sätt omvandla Sydvietnam till ett stort koncentrationsläger. Därigenom skulle de kunna genomföra anfall mot revolutionära baser och fullständigt tillintetgöra våra styrkor.

Men redan från början tog vårt folk resolut upp kampen mot denna plan med "strategiska byar". Att behandla folket som boskap var inte så lätt som de föreställt sig. Takten i planens genomförande minskade för varje dag. Ett antal "strategiska byar" återställdes i sina ursprungliga skick omedelbart efter att de upprättats, andra bröts ned undan för undan, eftersom fienden saknade förmåga att konsolidera dem. Åtskilliga blev sedan de befriats kämpande byar.

¹⁾ Uttalande av Sydvietnams Nationella Befrielsefronts första kongress tredje mars 1962 i The First Congress of the South Viet Nam National Front for Liberation, Hanoi 1962, p. 19.

1963 började med den berömda segern vid Ap Bac. Med en tiondel av fiendens styrka lyckades de väpnade styrkorna och folket för första gången besegra fiendens upprepningsmanövrer med över 2.000 man trupper ur olika vapenslag, understödda av tiotals helikoptrar och M. 113 pansarfordon. Segern vid Ap Bac gav en blixtbelysning av den höga moralen hos vårt folk och våra soldater. Den visade att Söderns väpnade styrkor var tillräckligt starka för att besegra Förenta Staterna *militärt* i "specialkriget".

Tillsammans med den väpnade kampen och nedbrytandet av de "strategiska byarna" var hela folket inblandat i en våldsam och vitt spridd politisk kamp. Den politiska kampen på Sydvietsnams slagfält utgjorde grunden för den väpnade kampen, var samordnad med och understödde den väpnade kampen, och var på samma gång själva formen för den våldsamma kampen mellan vårt folk och fienden. Genom att använda tillämpliga kampmetoder kastade sig alla, unga som gamla, män som kvinnor, in i en direkt kamp öga mot öga med fienden. Massornas mäktiga politiska arméer bekämpade många av fiendens upprepningsoperationer och försvarade framgångsrikt folkets liv och egendom. Dessa styrkor krossade stora delar av fiendens förvaltning i byarna, isolerade och oskadliggjorde de ledande, grymma despoterna och vann tiotusentals marionettsoldater och myndighetspersoner till folkets sida.

Efter två år av "specialkriget" befann sig USA-imperialisterna och deras lakejer i stora svårigheter och led stora nederlag, militärt och politiskt. Deras strategi med en snabb "pacifiering" av Södern hade misslyckats totalt. Staley-Taylor-planen blev ett vanhedrande fiasko inför det strålade hjältemodet hos Söderns folk och väpnade styrkor.

Våra segrar och fiendens nederlag orsakade djup oenighet, förvirring och tvister bland USA-imperialisterna och Diem-klicken. Konfronterade med det sydvietnamesiska folkets mäktiga kamprörelse tvingades USA-imperialisterna i november 1963 iscensätta en statskupp som kastade Diem ur sadeln. Bröderna Diem och Nhu dödades som hundar som blivit onyttiga och i stället gavs makten åt Duong Van Minh och därefter åt Nguyen Khanh.

Efter nio års resolut, oförfärad, heroisk och klokt ledd kamp hade det sydvietnamesiska folket gjort sig av med Ngo Dinh Diems fascistiska och diktatoriska förvaltning. I landsbygdsområden som hölls av fienden drog massorna fördel av Diems fall genom att resa sig och förstöra ett stort antal "strategiska byar" och utvidgade på så sätt de befriade områdena. Samtidigt spred sig rörelsen till städerna och freds- och neutralitetsrörelserna växte fram.

I detta läge lade USA-imperialisterna i mars 1964 fram en ny plan, Johnson-MacNamara-planen, som siktade på att pacifisera Södern inom två år (1964—1965). De upprättade ett gemensamt kommando för USA och Sydvietnam och proklamerade Vung Tau-avtalet. Under tiden lät de införa

6.000 amerikanska rådgivare och trupper och höjde därmed de amerikanska truppernas styrka i Sydvietnam till 25.000 vid slutet av 1964.

Förenade Staternas nya plan möttes av våldsamma reaktioner bland det sydvietnamesiska folket. Rörelsen mot USA och Kanh spreds snabbt från Hue och Saigon till andra städer i Södern. Den 20 augusti omringade 200.000 människor "Oberoendets palats" och krävde Nguyen Khanhs avgång och avskaffandet av Vung Tau-avtalet. Den 24 augusti demonstrerade 30.000 människor i Da Nang och affärer och skolor stängdes. Den 20 september gick över 100.000 arbetare i Saigon och Gia Dinh i strejk och demonstrerade i protest mot USA:s och Khanhs militärdiktatur. Den 15 oktober förvandlade den heroiske elektrikern Nguyen Van Troi avrättningsplatsen till en revolutionär domstol och anklagade de amerikanska angriparna och deras lakejer. I november och december demonstrerade folket i Hue, Saigon, Da Nang, Da Lat osv. och krävde att Tran Van Huongs regim skulle störtas.

Den politiska och militära kampen utvecklades kraftfullt i alla de tre strategiska regionerna (landsbygden, städerna och bergen) och i december 1964 vann Sydvietnams folk och väpnade styrkor en ny stor seger vid Binh Gia. För första gången anföll Befrielsearmén här marionettarméns soldater i fullt dagsljus på eget initiativ och kämpade sex dagar i följd med resultatet att två hela rörliga bataljoner och en skvadron M. 113 pansarfordon förintades för fienden. Vidare träffades allvarligt eller sköts ned 37 flygplan. Om Ap Bac var en anti-upprepningsoperation och en seger för Söderns väpnade styrkor och folk över fiendens "helikoptertaktik", var segern vid Binh Gia av *största strategiska betydelse* och visade att USA-imperialisternas strategi med "speciell krigföring" i Sydvietnam var helt bankruttmässig.

Efter den stora segern vid Binh Gia växte Söderns armés och folks olika styrkor kraftigt. Befrielsearméns väpnade styrkor fortsatte att utradera många reguljära marionettbataljoner i slagen vid An Lao Deo Nhong, Pleiku, Dong Xoai, Ba Gia osv. Under första halvåret 1965 försatte Söderns armé och folk totalt över 90.000 fiendesoldater, däribland 3.000 amerikaner, ur stridbart skick.

Våra segrar och fiendens nederlag ledde till att balansen mellan de stridande trupperna undergick stora förändringar till vår fördel. De befriade områdena utvidgades och blev det direkta och starka basområdet för den sydvietnamesiska revolutionen. Inom dessa områden upprättades folkets revolutionära makt, en ny social ordning växte fram och förrädarnas land konfiskerades och delades ut till fattiga bönder. Befrielsearméns väpnade styrkor och dess tre slag av trupper växte kraftigt. Hos fienderna skakades samtidigt "specialkrigets hörnstolpar" i grunden, nämligen marionettarmén och administrationen, "nätverket av strategiska byar" och städerna. Den

500.000 man starka marionettarmén, organiserad, utrustad, tränad och under ledning av Förenta Staterna hade hela tiden besegrats av Söderns väpnade styrkor och folk.

Inför utsikten av ett fullständigt nederlag för "specialkriget" införde de amerikanska imperialisterna snabbt stridstrupper från Förenta Staterna och dess satelliter till Sydvietnam. Detta var ett försök att rädda marionettarmén, grundvalen för deras nykoloniala regim, från upplösning och kollaps.

Sydvietnams Nationella Befrielsefronts Centralkommitté påpekade i mars 1965 att "den nuvarande utvidgningen och intensifieringen av USA-imperialisternas aggressionskrig är i sig själv ett av deras skamliga misslyckanden; den bevisar att deras aggressiva kolonialpolitik i Sydvietnam under de senaste 11 åren och deras så kallade "specialkrig" har gått bankrutt".¹⁾

"Specialkrigets" bankrutt markerade ett *strategiskt misslyckande* för USA-imperialisterna i deras försök att få "vietnameser att bekämpa vietnameser". Under kampen mot "specialkriget" hade Sydvietnams väpnade styrkor och folk byggt upp en mycket stor materiell och moralisk styrka för att gå framåt till seger över det begränsade kriget och hindrade USA-imperialisterna att använda Sydvietnam som försöksplats för "specialkriget", den typ av krigföring som mest tilltalar dem i deras strävan att genom neokolonialism och undertryckande av de nationella befrielsefronterna i världen bedriva aggression. Redan i mars 1964 påpekade president Ho Chi Minh:

"Den nuvarande situationen i Södern är ett klart bevis på USA-imperialisternas oundvikliga misslyckande med 'specialkriget'. När 'specialkriget', som de prövar i Sydvietnam, en gång är besegrat, kommer det att besegras överallt. Detta är den internationella betydelsen för de nationella befrielseörelserna i världen av den patriotiska kamp som förs av våra kamrater i Södern."¹⁾

¹⁾ Uttalande från Sydvietnams Nationella Befrielsefronts Centralkommitté angående intensifieringen och utvidgandet av USA-imperialisternas angreppskrig i Sydvietnam (22 mars 1965), Hanoi 1965, s. 11.

¹⁾ President Ho Chi Minh's Report to the Special Political Konferense (Marsh 27, 1964), Su That Publishing House, Hanoi, 1964, s. 13.

Det landsomfattande motståndet mot USA:s aggression, för att rädda nationen, för att befria Sydvietnam och försvara Nordvietnam och gå vidare mot en fredlig återförening av landet (1965-1969)

PARTIET FRAMHAVER SIN BESLUTSAMHET ATT KAMPA
MOT DE AMERIKANSKA ANGRIPARNA OCH BESEGRA DEM

Efter att ha misslyckats med att utöva nykolonialism genom Ngo Dinh Diems fascistiska diktaturregim och genom "specialkriget", satte USA-imperialisterna hänsynslöst igång med ett begränsat krig i Sydvietnam och inledde ett häftigt förstörelsekrig mot Nordvietnam. Vid slutet av 1965 nådde antalet USA- och satellittrupper i Sydvietnam 200.000 man.

Partiets centralkommittés viktiga överläggningar under 1965 kom, genom att kombinera en fast revolutionär ståndpunkt med vetenskaplig analys, fram till en allsidig studie av situationen som uppstått genom USA-imperialisternas nya planer och handlingar. Under dessa möten hade partiets centralkommitté följande synpunkter:

USA:s angreppskrig i södra delen av vårt land förblev till sin karaktär och syfte ett angreppskrig som *siktade till att genomföra nykolonialism*, men istället för att huvudsakligen vila på marionettarmén, hade kriget växt till ett *USA-krig som var beroende av två strategiska krafter, nämligen USA:s expeditionsstyrkor och marionettarmén*. Detta skulle göra kriget hårdare och ännu ohylligare. USA-imperialisterna intensifierade och utvidgade kriget utifrån en position präglad av nederlag och passivitet och följde en strategi, som var full av motsägelser. För det första avspeglade USA-strategin den skarpa motsättningen mellan de politiska syftet att rädda den nykolonialistiska regimen och den gamla kolonialistiska metoden att skicka iväg angreppsstyrkor. USA-imperialisternas aggressiva karaktär och marionettregeringens och arméns förrädiska karaktär avslöjades. Motsättningen mellan hela det vietnamesiska folket och USA-imperialisterna och deras lakejer blev skarpare och mer uttalad i hela landet. För det andra: angreppskrigets orättfärdiga karaktär inne-

bar att USA-trupperna slogs utan motivation. De mötte oppositionen från Vietnams folk, från progressiva amerikaner och världens folk, vilket ledde till att deras moral sjönk alltmer. Hur modern deras utrustning än är, var de inte i ett sådant läge att de kunde stå emot folkkriget med de förenade krafterna av våra styrkor. *För det tredje:* fastän USA-imperialisterna har den mäktigaste ekonomiska och militära potentialen i det imperialistiska lägret, så tillåter inte världskonjunkturerna och situationen i USA att denna potential uttöms. De skulle inte kunna sända obegränsade truppförstärkningar till Sydvietnam utan att behöva räkna med svårigheter på den vietnamesiska krigsskådeplatsen likaväl som i världen och USA självt.

Under tiden hade det vietnamesiska folkets revolutionära krafter växt på alla områden och befann sig i ett mycket gynnsamt läge. I *Sydvietnam* var den överväldigande majoriteten av folket förenad i *Sydvietnams Nationella Befrielsefront*. Fronten hade blivit organisatör och ledare för alla patriotiska krafter i Sydvietnam. *Sydvietnams befrielsearmé* hade vuxit oerhört, den hade hög moral och befäste sin ställning i nästan alla viktigare strategiska områden. *Den revolutionära rörelsen i städerna* utvecklades med allt större kraft. *De befriade* områdena omfattade, fastän de ännu inte utgjorde ett sammanhängande helt, större delen av befolkningen och konsoliderade allt mer för varje dag som gick. *Det sydvietnamesiska folkets revolutionära parti*, med sina vittspridda och starka basorganisationer, var en hjältemodig förtrupp, hårdad i strid, i nära kontakt med massorna, med stort förtroende från folket och med riktiga politiska linjer samt rik erfarenhet av politisk och väpnad kamp.

I *Nordvietnam* insåg folket klart sin uppgift att stå sida vid sida med sina landsmän i söder i motståndet mot USA:s aggression för att rädda nationen. Efter över tio år av socialistisk uppbyggnad och med sin växande ekonomi och försvarsmakt hade Nordvietnam blivit den fasta basen för den vietnamesiska revolutionen i hela landet.

Det vietnamesiska folkets rättvisa kamp i båda zonerna åtnjöt allt större aktivt och kraftfullt stöd och sympati från de socialistiska broderländerna, de nationalistiska länderna och rättvise- och fredsälskande folk i hela världen, inkluderande det amerikanska folket.

På grund av fiendens svåra förluster och våra stora segrar så *förblev balansen mellan våra och fiendens styrkor i stort sett oförändrad*, trots att USA-imperialisterna hade skickat tiotusentals amerikanska trupper till Syd-vietnam. Vårt folk hade goda förutsättningar för att behålla initiativet på slagfältet och var i stånd att omintetgöra fiendens alla planer, både kortsiktiga och långsiktiga.

Med utgångspunkt från ovanstående uppfattningar så framhävde partiets

centralkommitté sin beslutsamhet att mobilisera alla krafter inom partiet, all väpnad styrka och hela folket för att "under alla omständigheter beslutsamt slå tillbaka USA-imperialisternas angreppskrig för att försvara Nordvietnam, befria Sydvietnam, fullborda det nationella folkets demokratiska revolution i hela landet, att arbeta för en fredlig återförening av landet".¹⁾

USA:S FÖRSTÖRELSEKRIG I NORDVIETNAM MISSLYCKAS

Den 5 augusti 1964 fabricerade USA-imperialisterna det provocerande "Tonkin-intermezzot" och skickade iväg sina flygplan för att bomba Nordvietnam. Från februari 1965 och framöver utnyttjade de kontinuerligt sitt flygvapen och sin flotta i intensifierade och våldsamma attacker mot Nordvietnam med syfte att stoppa det stora stödet från Nordvietnams folk i kampen mot USA:s angrepp på deras bröder i söder, att bryta ned det socialistiska uppbyggnadsarbetet och hindra det nordvietnamesiska folkets beslutsamhet att bekämpa USA:s aggression för att uppnå nationell befrielse — detta för att tvinga folket i båda zonerna att avsluta befrielsekriget på för USA-imperialisterna gynnsamma villkor.

Konfronterad med en sådan situation, påpekade partiet, att den mest angelägna uppgiften för revolutionen i Nordvietnam var att åstadkomma en nyorientering i idéer och organisation, i den ekonomiska uppbyggande och i försvaret. I denna nyorientering var det nödvändigt att ge Nordvietnam tillräcklig styrka mot fiendens bombning, granatkastning och avspärrning, att förbereda sig på att möta varje utvidgning av kriget från fiendens sida på varje nivå, att ge ett helhjärtat stöd åt folkets motstånd i söder, samtidigt som man mötte behovet av att bygga upp den materiella och tekniska basen för socialismen i Nordvietnam.

Då USA-imperialisterna utförde sina bombningar av Nordvietnam, mobiliserade de stora flyg- och flottenheter med olika moderna stridsvapen. Under partiets ledarskap var emellertid vårt folk mycket lugnt, hjältemodigt och duktigt och gickade alla fiendens upptrappingsmanövrer. Under tiden noterades stora segrar för folkets kamp i söder.

Under de fyra åren av förstörelsekrig begick USA-imperialisterna oräkneliga brott mot vårt folk. De koncentrerade sina angrepp på städer, provinshuvudstäder, mindre städer och rättbefolkade områden och dödade många av våra landsmän. De sex största städerna i Nordvietnam: Hanoi, Haipong, Nam Dinh, Thai Nguyen, Viet Tri och Vinh bombades upprepade gånger. 25 av de 30 provinshuvudstäderna i hela Nordvietnam anfalls gång på gång och av dessa bombades 6 till total ödeläggelse: Dong Hoi, Ninh Binh, Phu Ly,

¹⁾ Beslut fattat vid partiets centralkommittés 12:e sammanträde i dec. 1965.

Bac Giang, Yein Bai, Son La. Hela städer utraderades som Ha Tu (Quang Ninh) och Ho Xa (Vinh Linh). Ännu grymmare är att de också bombade dammar och bevattningsanläggningar, skolor, sjukhus, sanatorier, kyrkor och pagoder.

Trots detta vidkändes USA-imperialisterna skymfliga nederlag i båda zoner, i både Nord- och Sydvietnam. Den 31 mars 1968 tvingades USA-regeringen att nedtrappa kriget genom att tillkännage "begränsad bombning" av Nordvietnam och den 1 november 1968 tvingades de att ovillkorligt stoppa bombningarna och granatelden över Demokratiska Republiken Vietnam och måste samtala med representanter från vår regering och från Syd-vietnams Nationella Befrielsefront vid fyrpartsförhandlingarna i Paris.

Det nordvietnamesiska folket uppnådde således efter fyra års kamp en lysande seger. Enligt ofullständiga uppgifter hade vi fram till 1 november 1968 skjutit ned 3.243 amerikanska flygplan¹), inkluderande 6 strategiska B-52 bombplan, två F-111 A med rörliga vingar, USA:s modernaste flygplan, dödade och tillfångatog tusentals luftpirater, träffade och satte hundratals krigsfartyg av olika storlek i brand och *gjorde därmed USA:s förstörelsekrig till ett fullständigt misslyckande.*

Alldeles i början av förstörelsekriget som igångsatts av USA-imperialisterna över norra delen av vårt land, uppskattade vårt parti korrekt fiendens strategiska avsikter och handlingsmöjligheter, hans starka och svaga sidor både politiskt och militärt i förstörelsekriget, och avslöjade särskilt den grundläggande svagheten i denna krigsstrategi. Eftersom USA-imperialisternas förstörelsekrig i Nordvietnam var en produkt av misslyckandet på det sydvietnamesiska slagfältet präglades det från början av strategisk passivitet och misslyckande och denna passivitet och detta misslyckande blev alltmera uppenbart allteftersom kriget fortskred.

För att motstå förstörelsekriget tillämpade vårt parti den riktiga strategiska linjen att föra ett utsträckt allomfattande krig som inbegriper hela folket, i huvudsak förlitande oss på våra egna krafter medan vi även utnyttjade internationellt bistånd.

Hela vårt parti, alla våra stridskrafter och hela vårt folk var beslutna att fullständigt slå tillbaka USA:s angrepp. Denna stora beslutsamhet framkom klart i president Ho Chi Minhs upprop den 17 juli 1966: "Kriget kan komma att pågå fem år, tio år, tjugo år eller mera. Hanoi, Haipong och andra städer och anläggningar kan förstöras, men det vietnamesiska folket kommer inte

¹ Den 22 december 1969 hade armén och folket i Nordvietnam skjutit ned 3.328 amerikanska flygplan.

att avskräckas. Inget är mer värt än frihet och oberoende. Så snart som se-
gern är vunnen kommer vårt folk att återuppbygga landet och förse det med
större och vackrare byggnader!"¹⁾)

Under partiets ledarskap har folket i Nordvietnam klart visat den socialistiska regimens absoluta överlägsenhet. De fullföljde ett rationellt organiserande och utnyttjande av alla krafter, samordnade dessa krafter med varandra för att erhålla bästa möjliga resultat vid utförandet av denna uppgift.

Parallellt med folkets krig i söder för att bekämpa USA:s begränsade krig innebär folkets krig i norr för att bekämpa förstörelsekriget ett nytt rikt och originellt utvecklande av teori och praktik för vår nations folkkrig. Detta utgör en mycket viktig grund för vårt folk för att vinna än större segrar för att ointetgöra alla planer och all aggression som USA-imperialisterna har funnit på.

Med misslyckandet av USA:s förstörelsekrig har vi krossat en del av USA-imperialisternas grymma angreppskrig i Vietnam och utdelat ett hårt slag mot deras aggressiva avsikter.

I sitt upprop den 3 november 1968, påpekade president Ho Chi Minh: "Detta är en seger för vårt partis riktiga revolutionära linje, en seger för brinnande patriotism och för styrkan hos en enad nation besluten att kämpa och segra, en seger för den utmärkta socialistiska regimen. Dessa är vår armés och vårt folks gemensamma segrar i båda zonerna, i Sydvietnam och Nordvietnam. Det är också en seger för folket i broderländerna och för våra vänner i alla fem världsdelen." ¹⁾)

Verkligheten har visat, att USA:s förstörelsekrig inte kunde stoppa det stora stödet från Nordvietnam till dess bröder i söder, att det inte kunde rubba beslutsamheten hos hela vårt folk att bekämpa USA:s aggression för att rädda nationen och att det inte kunde hindra den socialistiska uppbyggnaden i norr. Tvärtom, ur många synpunkter har vår socialistiska regim förstärkts. Den socialistiska ekonomin har i stort bibehållits och en del grenar har utvecklats ytterligare. *Det kooperativa jordbruket* bevisade ännu under brinnande krig styrkan och överlägsenheten hos det kollektiva systemet. 1967 utgjorde antalet kooperativa bondehushåll 93,7 % av det totala antalet verk-
samma bondehushåll: i hela Nordvietnam fanns det 18.098 välutvecklade jordbrukskooperativer, som utgjorde 88,8 % av bondehushållen i den kooperativa sektorn; 4.655 jordbrukskooperativer hade utrustats med mindre maskiner inberäknat 6.350 kraftgeneratorer och 9.362 arbetsmaskiner¹⁾);

¹⁾ Ho Chi Minh, "On the Task of Fighting U. S. Aggression and Saving the Country", *Su that* förlag, Hanoi 1967, s. 118.

¹⁾ "President Ho Chi Minh's Appeal", 3 nov. 1968, dagstidningen *Nhan Dan*, samma dag.

¹⁾ Med arbetsmaskiner menar vi mekaniska pumpar, tröskmaskiner, skalfningsmaskiner, slåttermaskiner etc.

2.551 kooperativer hade nått en genomsnittlig avkastning på fem ton ris eller mer per hektar. *Industriproduktionen* upprätthölls i stort sett med minskningar på vissa områden och ökningar på andra; lokalstyrd industri utvecklades starkt. Andelen industri i den nationella ekonomin, som 1955 utgjorde endast 17,2 %, hade ökat till 49,5 % 1967. Regional ekonomi började ta form inom större strategiska områden. De mest elementära behoven för produktionen och kampen säkerställdes; under tiden stabiliserades folkets liv i krigstid. Arbete på det kulturella området och inom den allmänna sjukvården hindrades inte utan utvecklades kraftigt även i krigstid och gav rätt goda resultat.

Transport och kommunikationer, ett av huvudmålen för USA:s bombningar i Nordvietnam, betraktades som en *strategisk uppgift* och ägnades speciell uppmärksamhet av partiets centralkommitté, de näraliggande grenarna och lokala partikommittéer. Tack vare detta så stoppades aldrig transportflödet på kommunikationslederna i vårt land, godset fraktades till sin destination, fraktvolymen växte dagligen och olika slag av kommunikationsleder utvidgades ytterligare.

Vårt folks berömda segrar i kampen mot USA:s förstörelsekrig var också resultatet av en riktig linje när det gäller vårt nationella försvar. Vårt parti framförde slagordet: "*hela folket deltar i kampen och i det nationella försvaret*" och förespråkade en snabb utveckling av folkets väpnade styrkor. Jämsides med uppbyggandet av moderna reguljära divisioner skapades många nya vapenslag. Stor uppmärksamhet ägnades åt att förbättra utrustningen och stridskapaciteten för regionala trupper och milis. De väpnade styrkorna i norr var ordentligt utrustade för att kunna möta de amerikanska markstyrkorna i den händelse sådana skulle skickas till Nordvietnam.

Partimedlemmarna visade gränslös lojalitet, hjältemod och intelligens och höll nära kontakt med massorna för att leda dem inom alla områden av produktionen och i striderna. Detta är resultatet av ett riktigt tillvägagångssätt vid uppbyggandet av ett fast och starkt parti, politiskt, ideologiskt och organisatoriskt, vilket satte det i stånd att fullfölja den stora historiska uppgiften att leda hela folket *i kampen för att beseгра USA-angriparna och att frångångsrikt bygga upp socialismen*.

Partiet har ägnat stor uppmärksamhet åt att höja kadrernas och partimedlemmarnas ideologiska och teoretiska nivå, att utbilda och befrämja ungdoms- och kvinnokadrer, att utbilda tiotusentals vetenskapsmän och tekniker och ekonomiska ledare, fullända lokala partikommittéer och partiets basorganisationer, förbättra ledarskap och arbetsstil, bekämpa byråkrati och godtycklighet, att påminna kadrerna och partimedlemmarna att hålla närmare kontakt med massorna. Partiet igångsatte också utbildningskampanjer

för att "höja den revolutionära kvalitén och moralen, och utplåna individualismen" för att öka känslan av oberoende, oavhängighet och självförtroende, höja känslan av ansvar och bekämpa inflytande av revisionism och dogmatism för att försvara den rena marxism-leninismen, att slå vakt om enighet och enhetstanken inom partiet. Emellertid ansåg partiets centralkommitté att dessa uppnådda mål uppenbart inte var tillräckliga för att möta behovet av att utföra partiets strategiska beslutsamhet under innevarande period. Vår seger begränsades av många svagheter och brister. Det existerade sådana negativa aspekter som att man utnyttjade krigsförhållandena för att inkräkta på och försvaga den kollektiva ekonomin, det förekom förskingring och jobberi. Ett antal kadrer och partimedlemmar uppförde sig fortfarande byråkratiskt och egenmäktigt och kränkte folkets demokratiska rättigheter och även i viss mån socialismens legalitet. Kadrerne hade inte ägnat verkligt intresse åt massornas uppehålle. Ett antal arbetare iakttog inte arbetsdisciplin. Därför har partiet sedan 1968 ägnat större uppmärksamhet åt att stärka sitt ledarskap på den ekonomiska fronten, vidtagit åtgärder mot upplösandet av ledningen och utvecklat och höjt folkets känsla av kollektiv överlägsenhet.

Vårt partis revolutionära linje och metoder, genomsyrade av känslan av oberoende, suveränitet och skaparkraft återspeglar vårt folks ståndaktighet, oförvägenhet, mod och intelligens; de återspeglar det läge som gör vietnamesiska män och kvinnor till herrar över sitt eget öde. Som svar på partiets, regeringen och president Ho Chi Minhs upprop har vårt folk i norr inlett en *svallande rörelse för att bekämpa USA:s aggression och rädda landet*. De producerar och kämpar samtidigt, rycker fram med kraftfull iver och genomför saker som inte kan genomföras under normala omständigheter. Under vårt partis ledarskap var vårt folk beslutet att bekämpa och besegra USA-angriparna och folket mognade snabbt under striderna. Folkets väpnade styrkor sökte överträffa varandra i rörelsen "beslutna att bekämpa USA-angriparna" och förde fram slagordet "sikta rakt på fienden". Arbetarna höll både hammare och gevär i ett stadigt grepp, arbetade flitigt och konstruktivt, stred modigt och duktigt i det att de försvarade fabrikerne och utvecklade produktionen. Tävlingsrörelsen att arbeta på övertid för att bekämpa USA-aggressionen och rädda landet, för att uppfinna tekniska nyheter och förbättringar, för att förbättra arbetarorganisationen, för att förbättra ledningen och för att beslutsamt sträva efter att nå "tre höjdpunkter" (hög produktion, god kvalitet, stark ekonomi) svepte fram över alla företag, byggnadsplatser och statliga jordbruk. Medlemmar i jordbrukskooperativer höll stadigt i både plogen och geväret, arbetade flitigt och modigt, kämpade beslutsamt mot naturkatastrofer och fiendens ödeläggelse, tävlade med varandra om att uppnå tre mål i jordbruksproduktionen: att skörda fem ton ris per uppodlad hektar, att föda i genomsnitt två svin per odlad hektar och en arbe-

tande bonde per odlad hektar. De intellektuella tävlade om att verkställa "tre beslut": beslutet att väl tjäna produktionen likaväl som striderna; beslutet att främja den teknologiska revolutionen, den ideologiska och kulturella revolutionen; beslutet att bygga upp en armé av socialistiska intellektuella. Bland ungdomen blev "de tre redo"¹⁾ rörelsen en bred revolutionär rörelse för den unga generationen. Bland kvinnorna frambringade "de tre ansvaren"²⁾ rörelsen en revolutionär nit och anda av gränslös uppoffring hos vietnamesiska kvinnor som övervinner alla svårigheter i produktion och strid. Dessutom fanns andra sådana rörelsed som lärarnas och de studerandes "två goda"¹⁾, kadrernas och de anställdas "tre förbättringar"²⁾, "de två utomordentliga"³⁾ i vissa regioner och "de tusen goda gärningarna" bland pionjärer och barn som verkade tillsammans med de ovannämnda rörelserna för att skapa en svallande, utbredd tidvattensvåg av tävlan utan motstycke i vårt land.

Tävlingsrörelsen för att bekämpa USA:s aggression och rädda landet har en mycket grundläggande betydelse. Här når vårt folks patriotism och proletära internationalism sin högsta utveckling, ty som president Ho Chi Minh sade "vårt folk kämpar och gör uppoffringar inte endast för sin egen frihet och oberoende utan också för alla nationers gemensamma frihet och oberoende och för fred i världen".⁴⁾

Detta är orsaken till att den progressiva mänskligheten inte endast åser vårt folks kamp med beundran och helhjärtat stöd utan också erkänner att "det vietnamesiska folkets kamp är förtruppsfanan, spetsen och centrum för det arbetande folkets och de förtryckta folken i världens revolutionära kamp mot USA-imperialismen".¹⁾

Striden mot USA:s aggression för nationell räddning har bevisat den stora vitaliteten hos den utomordentliga socialistiska regimen och folkets demokratiska diktatur i norra delen av vårt land.

ETT NYTT SKEDE I DET SYDVIETNAMESISKA FOLKET'S MOTSTÅND

Landsättandet av fler och fler amerikanska expeditionstrupper i vårt land var orsak till att motsättningen mellan den vietnamesiska nationen och USA-

¹⁾ Redo att kämpa; redo att gå med i armén; redo att bege sig vart som helst som fädernes-
länder kände behöva.

²⁾ Ansvar i produktion och arbete; ansvar i familjeaffärer; ansvar för att tjäna de stridande
och för att strida.

¹⁾ Goda studier och god undervisning.

²⁾ Förbättring i arbetet, i organisationen och i arbetsstilen.

³⁾ Utomordentlig i strid, utomordentlig i produktion.

⁴⁾ Ho Chi Minh, *On the Task of Fighting U. S. Aggression and Saving the Country*, Su That
förlag, 1967, s. 57.

¹⁾ Beslut om Vietnam av The World Cultural Congress i Havanna, 14 jan. 1968, dagstidningen
Nhan Dan 22 jan. 1968.

imperialismen blev ytterst skarp i hela landet och gjorde uppgiften att bekämpa USA-aggressionen och att rädda landet till en helig uppgift för hela folket från norr till söder. Vårt folk har kämpat under parollen "Alla för seger över USA-angriparna."

I mars 1965 utsände Sydvietnams Nationella Befrielsefront ett meddelande där man framhöll: "Sydvietnams folk och dess beväpnade styrkor kommer aldrig att lägga ifrån sig vapnen förrän Sydvietnams folks grundläggande mål — oberoende, demokrati, fred och neutralitet — har uppnåtts. Det sydvietnamesiska folket tänker med kraft utdela förödande slag mot USA-angriparna och deras lakejer och är förvissat om att vinna den slutliga segern".¹⁾

I sitt anförande vid DRV:s tredje nationalförsamlings andra session den 10 april 1965, försäkrade president Ho Chi Minh: "Även om Förenta Staterna sätter in hundratusentals amerikanska trupper och försöker dra in flera trupper från sina satelliter i detta kriminella krig, är vår armé och vårt folk beslutna att besegra dem.

Uttalandet från Sydvietnams Nationella Befrielsefront har ytterligare be-lyst denna heroiska anda. Appellen från Vietnams Fosterländska Front har visat på denna järnhårda beslutsamhet . . ."

Ytterligare en gång uttrycker Demokratiska Republiken Vietnams regering högtidligen sin fasta ståndpunkt enligt följande:

"Att bestämt försvara Vietnams oberoende, suveränitet, enhet och territoriella integritet. Vietnam är ett, det vietnamesiska folket är ett, ingen kan inkräkta på denna vårt folks heliga rätt . . .")

Som svar på president Ho Chi Minhs appell och under ledarskap av Sydvietnams Nationella Befrielsefront, behöll det heroiska sydvietnamesiska folket initiativet och attackerade oupphörligen fienden. De tillintetgjorde inte bara marionettrupperna i stora slag utan besegrade också i stora slag amerikanska trupper.

USA-imperialisterna trodde sig vara besegrade i "specialkriget" på grund av marionettruppernas dåliga kvalitet och därför att de inte kunde dra fördel av sin överlägsenhet i krigsmateriel. Nu då den amerikanska expediti-
styrkan var direkt invecklad i strider mot det vietnamesiska folket, använde de amerikanska trupperna moderna vapen för att öppna eld mot och massakrera vietnameser och ingenting tycktes kunna motstå dem. En sådan situation ställde det vietnamesiska folket inför ett allvarligt problem: vårt folk måste nödvändigtvis besegra den amerikanska expediti-
styrkan. Med den

¹⁾ Viktiga dokument från Sydvietnams Nationella Befrielsefront (nov. 64—dec. 65), Hanoi 1966, s. 12.

²⁾ Ho Chi Minh, Om uppgiften att bekämpa USA-angriparna och rädda landet, Hanoi 1967, s. 55—57.

beslutsamhet som president Ho Chi Minh hade ingjutit i vårt folk sedan motståndet mot den franska aggressionen — ”vi skulle hellre offra allt, än att förlora vårt land och acceptera slaveriet” — klarade de väpnade styrkorna och folket i södern på ett lysande sätt det första provet på strid mot amerikanska trupper vid Van Tuong (Quang Ngai) i augusti 1965. Här slog en enhet av befrielsestrupperna tillsammans med lokala gerillagrupper djärvt tillbaka den första större upprensningsoperationen med 8.000 amerikanska trupper med flyg- och flottunderstöd. På samma sätt som Ap Bac-slaget i januari 1963 startade den växande rörelsen för att tillintetgöra marionettrupperna, som organiserades, tränades, utrustades och kommenderades av amerikaner, startade Van Tuong-slaget en rörelse för att tillintetgöra de amerikanska angriparna. Segern vid Van Tuong bevisade att Söderns beväpnade styrkor och folk var *fullt kapabla att besegra de amerikanska angriparna i det begränsade kriget*, fastän de direkt måste kämpa mot de amerikanska angriparna och marionettrupperna.

Möjligheten att besegra de amerikanska angriparna militärt i det begränsade kriget blev en realitet under vintern 1965 och våren 1966 i och med den strålande segern som Söderns väpnade styrkor och folk vann med krossandet av den första torrperiodens motoffensiv, bestående av 200.000 USA- och satellittrupper och en halv miljon marionettrupper. Den andra torrperiodens strategiska motoffensiv under vintern 1966 och våren 1967 med över 400.000 USA-trupper och över en halv miljon marionettrupper besegrades ånyo av de väpnade styrkorna och folket i södern. Resultatet: under två torrperioder försattes 290.000 fiendetrupper, inkluderande 128.000 USA- och satellittrupper ur stridbart skick. Segern för Sydvietnams Nationella Befrielsefront och folket i Söder i de två ovannämnda torrperiodernas motoffensiver krossade fiendens tvåsidiga strategi att ”upsöka och förstöra” och ”pacifiering”, smulade sönder fiendens moral och skärpte motsättningarna inom hans egna led.

Den politiska kampen upprätthölls och utvecklades ännu mer våldsamt genom direkta konfrontationer med den amerikanska expeditionsstyrkan. Den präglades av uppsvinget i början av 1966 av kampen i nästan alla städer i Sydvietnam, särskilt i Hue och Da Nang, med paroller som krävde störtande av den USA-kontrollerade marionettregimen och tillbakadragande av de amerikanska trupperna.

På basis av dessa segrar, antog FNL:s extraordinarie kongress i augusti 1967 det politiska programmet med målsättningen att ytterligare bredda den nationella enhetsfronten mot USA:s aggression för nationell befrielse och för att leda Söderns folks revolutionära sak till fullständig seger. Efter kongressen bestämde Sydvietnams Nationella Befrielsefronts Centralkommitté sig

för en ytterst viktig strategisk inriktning: att öppna en ny front i städerna genom omfattande attacker av de väpnade styrkorna kombinerade med att massorna i städerna mobiliserades för att resa sig och ta makten.

Genomförandet av detta beslut skedde den 30 januari 1968, då de väpnade styrkorna och folket i södern reste sig i 64 städer och i många landsbygdsområden, som låg i närheten av städerna. Revolutionär förvaltning upprättades i Hue och i många nyligen befriade landsbygdsområden. Alliansen av nationella, demokratiska och fredliga krafter i Saigon och Hue bildades. Den nationella enhetsfronten mot USA-angriparna för nationell befrielse breddade den allmänna offensiven och upproren våren 1968 var ett förödande slag mot USA-angriparna och marionetterna; de inte bara utplånade avsevärda delar av fiendestyrkorna och förstörde en enorm mängd av hans krigsmateriel, utan skapade också oreda i hans strategiska läge, tvingade honom att plötsligt uppgge "uppsöka och förstöra" och "pacificerings"-planerna och övergå till den passiva strategin "rensa och hålla". Med över en miljon amerikanska marionettrupper klagade ledarna för Vita Huset och Pentagon fortfarande över brist på trupper; landsbygdsområdena lämnades okontrollerade; pacificeringsplanen gick bankrutt. Fienden blev tvungna att gå tillbaka till en defensiv position i städerna, där han trots mångdubbla försvarslinjer levde i ständig fara för överraskande attacker från befrielsearmén.

För Söderns armé och folk var läget det motsatta. Läget hade aldrig tidigare varit så gynnsamt och den strategiska positionen aldrig så stark som efter de allmänna offensiverna och upproren under våren 1968. Den sydvietnamesiska revolutionen hade inte bara en stark ställning på höglandet och landsbygden utan hade också skapat en ny front i städerna. Armén och folket i södern hade fört det revolutionära kriget ända in i USA-angriparnas och marionetternas eget läger. Fiendens högkvarter och nyckelpositioner fick kännbara slag, paralyserades och sprängdes.

Allmänna offensiver och uppror utgör en utvecklingsprocess. Vågor av offensiver och uppror bröt ständigt ut. Attacker i vågor kombinerade med reguljära attacker. Allt eftersom striden fortgår blir vårt folk ännu starkare liksom våra stridskrafter. Totalt under 1968 försatte armén och folket i södern 630.000 fiendetrupper, inkluderande 230.000 amerikanska och satellittrupper ur stridbart skick. Under de första sex månaderna 1969 utplånades och tillfångatogs 330.000 fiendetrupper, däribland 145.000 amerikanska och satellittrupper. Sedan januari 1969 har USA-imperialisterna tvingats att hålla officiella överläggningar med FNL vid fyrpartskonferensen i Paris.

Sedan dess har folket i Södern öppnat en ny front, den diplomatiska fronten. På alla tre fronterna — den militära, politiska och diplomatiska — har folket i Södern genomfört ständiga attacker på fienden och har skördat stora

segrar; de befriade områdena har utvidgats, på en del håll når de nu fram till städernas utkanter. En folkets förvaltning har inrättats, inte bara på by- och distriktsnivå utan också på provins- och stadsnivå.

Den 6:e juni 1969 höll Sydvietnams Nationella Befrielsefront och den vietnamesiska Alliansen av nationella, demokratiska och fredliga krafter en representantkongress för Sydvietnams folk där Republiken Sydvietnams provisoriska regering och en rådgivande församling enhälligt valdes. Bildandet av den Provisoriska Revolutionära Regeringen var en seger av avgörande karaktär i arbetet med att fullborda upprättandet av en revolutionär förvaltning i Sydvietnam, en verkligt nationell och demokratisk förvaltning. Upprättandet av den revolutionära förvaltningen skakade den USA-kontrollerade marionettadministrationen i grunden. Under Sydvietnams Nationella Befrielsefronts och under Söderns folks revolutionära förvaltning har demokratiska reformer verkställts i de befriade områdena, särskilt med genomförandet av programmet i jordbruksfrågan. Parollen "Jorden till dem, som brukar den", har blivit verklighet. Den stora majoriteten av Sydvietnams bönder har tilldelats jord att odla. Jordbruket och hantverket har utvecklats. Betydelsefulla framsteg har noterats inom områdena för kultur, utbildning och hälsovård. De demokratiska reformerna i de befriade områdena har visat på de skarpa motsättningarna mellan de två regimerna, som befinner sig i våldsam kamp i den södra delen av vårt land: folkets demokratiska regering och den nykoloniala regeringen. Folkets revolution i Södern leder sitt utsprung till en regering full av vitalitet som kraftigt växer, och som står i motsats till de ruttnande och korruperade krafter, som stammar från en dekadant regim, en produkt av den amerikanska neokolonialismen.

Den historiska utvecklingen av den sydvietnamesiska revolutionen sedan de allmänna offensiverna och upproren (januari 1968) förutsäger det oundvikliga slutliga nederlaget för USA-imperialisterna och deras lakejer, precis som president Ho Chi Minh försäkrade i sitt budskap till landsmännen i söder den 4:e februari 1968:

"Vårens seger för Söderns armé och folk har medfört ett nytt, mycket gynnsamt läge i försvarskriget mot USA-angriparna och för hela vårt folks nationella frigörelse. Ingenting kan rädda de amerikanska angriparna och deras lakejer från totalt sammanbrott."

Fienden är emellertid mycket envis. Därför måste vi framhärda i försvarskriget till dess fullständig seger nåtts. I sin appell den 20:e juli 1969 sade president Ho Chi Minh:

"Det är klart att USA-imperialisterna går mot nederlag, men de har inte givit upp sin avsikt att klamra sig fast i söder. Armén och folket i hela vårt land står enade som en man, håller den revolutionära heroismen högt och fruktar inga offer eller umbäranden, utan är beslutna att framhärda i och

utveckla motståndet, besluta att kämpa och att vinna och kommer att kämpa till dess marionettarmén och administrationen fullständigt bryter samman, för att befria Södern, försvara Norden, och gå framåt mot den fredliga återföreningen av landet.”¹⁾

För närvarande genomför folket i Vietnams två delar ständiga attacker mot fienden på alla tre fronterna, militärt, politiskt och diplomatiskt.

Demokratiska Republiken Vietnams fyrapunktprogram²⁾ och Sydvietsnams Nationella Befrielsefronts och Provisoriska Revolutionära Regeringens tio-punktsprogram för en total lösning³⁾ och deras helt uppenbart rättmätiga krav, har trängt in USA-imperialisterna och deras lakejer i ett synnerligen besvärligt och passivt läge. Under Sydvietsnams Nationella Befrielsefronts och den Provisoriska Revolutionära Regeringens klarsynta ledarskap har det hjältemodiga sydvietnamesiska folket oupphörligen förhindrat USA-imperialisternas desperata ansträngningar att ”vietnamisera” kriget.

¹⁾ President Ho Chi Minhs appell, med anledning av den 20 juli 1969, från Nhan Dan, 20 juli 1969.

²⁾ Demokratiska Republiken Vietnams regerings fyrapunktsprogram kan summeras enligt följande:

1. Erkännande av det vietnamesiska folkets grundläggande nationella rättigheter: fred, oberoende, suveränitet, enhet och territoriell integritet.
2. I avvaktan på Vietnams fredliga återförening måste 1954 års Genève-överenskommelse om Vietnam och dess militära stadganden strikt respekteras.
3. Sydvietsnams inre angelägenheter måste handläggas av Sydvietsnams folk själv.
4. Vietnams fredliga återförening måste skötas av det vietnamesiska folket i de två zonerna.

³⁾ Sydvietsnams Nationella Befrielsefronts och Republiken Sydvietsnams Provisoriska Revolutionära Regerings tio punkter kan summeras enligt följande:

1. Respekt för det vietnamesiska folkets grundläggande nationella rättigheter, oberoende, suveränitet, enhet och territoriell integritet.
2. USA:s regering måste villkorslöst dra tillbaka alla trupper, militär personal, vapen och krigsmateriel, som tillhör Förenta Staterna och dess satelliter, från Sydvietnam.
3. Det vietnamesiska folkets rätt att kämpa för fosterlandets försvar är självförsvarets heliga och okränkbara rätt. Frågan om de vietnamesiska väpnade styrkorna i Sydvietnam måste lösas av de vietnamesiska parterna.
4. Sydvietsnams folk sköter själv sina egna inre angelägenheter utan utländsk inblandning.
5. Under tiden mellan fredens återställande och de allmänna valen skall ingendera sidan tvinga det vietnamesiska folket att acceptera dess regim.
6. Sydvietnam skall föra en fredlig och neutral utrikespolitik.
7. Vietnams återförening kommer att nås steg för steg med fredliga medel på grundval av diskussioner och överenskommelser mellan de två zonerna, utan utländsk inblandning.
8. De två zonerna, Nord- och Sydvietnam, försäkrar att inte ingå i militär allians med utländska makter, att inte tillåta något främmande land att ha militära baser, trupper och militär personal inom sitt territorium och att inte acceptera något lands, någon militärallians eller blocks beskydd.
9. För att handlägga krigets följder:
 - a. De olika sidorna skall förhandla om frigivande av krigsfångar.
 - b. USA:s regering måste bära det fulla ansvaret för de skador och härjningar, som orsakats det vietnamesiska folket av Förenta Staterna i de båda zonerna.
10. De olika sidorna skall överenskomma om internationell övervakning av tillbakadragandet av trupper, militär personal, vapen och krigsmateriel, tillhörigt Förenta Staterna och länder på USA:s sida, från Sydvietnam.

Vårt folks förtroende för försvarskrigets slutliga seger över USA-angriparna, för nationell frigörelse, för den nationella folkdemokratiska revolutionens framgång i Södern och för landets fredliga återförening, är baserat på klara, vetenskapliga grunder. Dessa är de faktorer, som avgör framgången i kampen mot USA:s aggression: *För det första* åtnjuter vårt folk *Vietnams Arbetarpartis och Sydvietnams Nationella Befrielsefronts klarsynta och korrekta ledarskap*. Detta ledarskap är en skapande tillämpning av marxismen-leninismen på den revolutionära kampens och folkkrigets konkreta förhållanden i vårt land. *För det andra* stärks, under partiet och vår vördade och avhållne president Ho Chi Minhs ledarskap, hela det vietnamesiska folkets enhet i kampen mot USA:s angreppskrig och för den nationella befrielsen, baserad på förbundet mellan arbetare och bönder. Traditionen av nationell enhet och oförskräckt kamp hos vårt folk har kraftigt förstärkts. *För det tredje* har folkkriget i Vietnam, under vårt partis och Sydvietnams Nationella Befrielsefronts ledning, blivit oövervinnligt och vinner ständigt segrar över USA-imperialisterna, vars orättfärdiga krig grundas på en korruperad borgerlig militär syn. Under det revolutionära krigets gång utvecklas *det vietnamesiska folkets väpnade styrkor* till en mäktig revolutionär armé, som kämpar väl, är stridsvan och har en tradition av kamp och seger. *För det fjärde* åtnjuter vi sympati, stöd och hjälp från socialistiska broderländer och sympati och stöd från världens folk, däribland de progressiva i USA. Av alla de ovannämnda faktorerna är vårt partis — president Ho Chi Minhs partis — ledarskap, och partiets beväpning med marxismen-leninismens lära, den mest avgörande faktorn. Efter att ha dragit slutsatserna av det vietnamesiska folkets erfarenheter under två långa försvarskrig, först mot de franska kolonialisterna och nu mot USA-imperialisterna, påpekade president Ho Chi Minh:

”Av egen erfarenhet är det vietnamesiska folket förvissat om att under de nuvarande gynnsamma betingelserna för den revolutionära rörelsen kan varje folk, även om det är litet, som är fast enat och beslutet att kämpa efter riktiga politiska och militära linjer och som åtnjuter aktivt stöd och hjälp från det socialistiska lägret och världens revolutionära folk, förvisso besegra varje imperialistisk angripare, inklusive den ledande imperialistiska makten, USA-imperialismen.”¹⁾

Vid en tidpunkt, då hela vårt folk från söder till norr ryckte fram i försvarskampen mot USA-angriparna och mot seger för den nationella befrielsen, avled president Ho Chi Minh, den gränslöst vördade och avhållne ledaren för vår arbetarklass och folk, för hela den vietnamesiska nationen, en framstående kämpe i den internationella kommunistiska rörelsen och den

¹⁾ Ho Chi Minh, Den stora Oktoberrevolutionen öppnade vägen till befrielse för alla folk, Hanoi 1967, s. 17—18.

nationella befrielse rörelsen. Den 3 september 1969 lämnade oss president Ho Chi Minh. Hela partiet, alla de väpnade styrkorna och hela folket i de båda delarna, i Södern och i Norden, kände gränslös sorg och saknad. Hela den progressiva mänskligheten delade vårt folks stora sorg. Vårt parti, nationalförsamlingen och regeringen har mottagit över 23.000 meddelanden och brev från 121 länder. Fyrtio utländska delegationer kom till Hanoi för att närvara vid vår ledares begravning. I många länder hölls sorg- och minnesceremonier för att hedra president Ho Chi Minh.

President Ho Chi Minhs bortgång var en stor förlust för vårt parti och folk. Men han har lämnat oss ett ytterst värdefullt arv. Det är han stora sak och hans lysande exempel.

Vid sin bortgång lämnade president Ho Chi Minh ett historiskt testamente till hela vårt parti och folk. Först av allt rådde han oss att stärka enheten och samförståndet inom partiet: "Alla kamrater, från Centralkommittén ner till varje cell, måste slå vakt om enheten och samförståndet inom partiet som sin egen ögonsten... Vårt parti måste bevara sin renhet, det måste förbli värdigt sin uppgift som folkets ledare och lojala tjänare". Han påminde vårt parti om att uppfostra ungdomsförbundets medlemmar och ungdomen till att fortsätta det socialistiska uppbygget, både som "röda" och "experter", att ägna den största uppmärksamhet åt "utbildningen av den kommande revolutionära generationen", att ägna uppmärksamhet åt det arbetande folkets levnadsförhållanden och att utarbeta "en god plan för ekonomisk och kulturell utveckling, med syftet att oupphörligt höja folkets levnadsstandard". Angående kampen mot USA-angriparna för nationell frigörelse bad han oss enträget: oberoende av vilka svårigheter och umbäranden som kan ligga framför oss, måste vårt folk framhärda i kampen till dess slutlig seger nåtts.

Beträffande den världskommunistiska rörelsen önskade han att "vårt parti skall göra sitt bästa för att effektivt bidra till återupprättandet av enheten mellan broderpartierna på marxism-leninismens och den proletära internationalismens grundval och på ett sätt som är förenligt med både förnuft och känsla".

President Ho Chi Minhs testamente är ett stort historiskt dokument, som ger uttryck för hans genomträngande revolutionära anda, hans rena tänkande, dygder och känslor; det är en ledstjärna som upplyser enhetens och kampens väg för hela vårt parti och folk, som går mot fullbordandet av de tyngsta och mest lysande uppgifter: *genomförandet av nationell befrielse, uppnåendet av folkdemokrati och byggandet av socialism och kommunism i vårt land.*

Efter onkel Hos död startade Centralkommitténs politbyrå en stor och omfattande politisk kampanj i hela partiet, hela armén och hela folket med

syfte att "vända sorgen till revolutionär handling" för att verkställa president Ho Chi Minhs testamente och hålla fast vid den ed, som svurits av kamrat Le Duan, partiets Centralkommittés förste sekreterare, på hela vårt partis, armés och folks vägnar vid den högtidliga ceremoni, som hölls till minne av president Ho Chi Minh på Ba Dinh-torget den 9 september 1969:

"Vi skall alltid hålla det nationella oberoendets fana högt, beslutsamt kämpa mot och besegra USA-angriparna, befria Södern, försvara Norden och återföreina landet för att fullborda hans önskan.

Vi skall fortsätta att ägna all kraft åt förverkligandet av socialismens och kommunismens höga ideal, vilka han uppsatte för vår arbetarklass och vårt folk, så att vi kan uppnå välfärd och lycka för vårt land och våra landsmän.

Vi skall bevara i våra hjärtan och tankar partiets enhet som en ögonsten, öka partiets kampduglighet, grundstommen för den nationella enheten, och säkra total seger för den vietnamesiska arbetarklassens och nationens revolutionära sak.

Vi skall ständigt höja de rena internationalistiska känslor, som visades av president Ho Chi Minh, göra vårt yttersta för att bistå upprättandet och utvecklandet av solidariteten och enheten i det socialistiska lägret och bland broderpartierna på marxismen-leninismens och den proletära internationalismens grund; att stärka solidariteten och vänskapen mellan de indokineiska folken; att helhjärtat stödja andra folks revolutionära rörelser; att aktivt bidra till världens folks kamp för fred, nationellt oberoende, demokrati och socialism.

Vi skall i hela vårt liv lära av hans dygder och arbetsstil, fostra revolutionära dygder, utan fruktan möta umbäranden och offer och härda oss själva till partiets och folkets lojala kämpar, värdiga att vara hans kamrater och lärjungar. Följande hans exempel, lovar hela vårt folk och vår ungdom att göra sitt yttersta för att stålsätta sig och bli nya människor, sitt lands herrar och det nya samhällets herrar, och att föra hans segerrika fana till det slutliga målet."

Den 23 september 1969 hölls en högtidlig ceremoni till minne av president Ho Chi Minh vid den tredje nationalförsamlingens femte session, där man enhälligt valde kamrat Ton Duc Thang till president och kamrat Nguyen Luong Bang till vicepresident för Demokratiska Republiken Vietnam.

Genom att utveckla den historiska traditionen från partiets fyrtioåriga kamp och genom att lära av president Ho Chi Minhs tänkande, dygder och arbetsstil, kommer hela vårt parti, alla våra väpnade styrkor och hela vårt folk att göra sitt yttersta i den patriotiska ansträngningen, förbättra våra starka sidor, övervinna våra svagheter och föra kampen mot USA:s aggression och för nationell befrielse och socialistisk revolution till fullständig seger.

Sammanfattning

Den 3 februari 1970 blir vårt parti 40 år. Våldiga förändringar har under dessa 40 år skett i vårt land och världen över. Vårt parti och folk har också utvecklats i mycket hög grad. För 40 år sedan levde vårt folk ett liv i förnedring och mörker och led under det koloniala och feodala slaveriets ok. President Ho Chi Minh sade:

”Från den dag vårt land invaderades av den franska imperialismen och förvandlades till dess koloni, förnedrades vårt folk till slaveri och vårt fosterland förtrampades under en grym fiendes järnklack. Under årtiondena före vårt partis födelse var situationen mörk och tycktes hopplös.”¹

Vårt parti har, under ledning av vår aktade och älskade kamrat Ho Chi Minh, visat arbetarklassen och folket den löftesrika vägen framåt, blivit den fasta ledstjärnan för vårt folks ytterligt hårda och ytterligt tappra revolutionära kamp och är den enda organiserade kraften för revolutionens framgång i vårt land. Detta beror på följande väsentliga saker som vårt parti uppnått:

1) Partiet har hela tiden stått fast vid arbetarklassens sida, hängivet arbetat för klassens och de nationella intressena och konstruktivt anpassat marxismen-leninismen till vårt lands säregna förhållanden för att kunna utarbeta en korrekt line och därigenom leda den vietnamesiska revolutionen från seger till seger. Vårt parti har oavbrutet bekämpat bougeoisins reformistiska tendenser och småbourgeoisins äventyrspolitik inom den nationella rörelsen samt ”vänster”-frasmakeri från trotskisterna samt höger- och ”vänster”-avvikelser inom partiet under olika perioder. Partiets linje och politik förkroppsligar de breda massornas grundläggande intressen och därför stöder massorna det aktivt. Tack vare detta har vårt parti vunnit och befäst sin ställning som ledare av revolutionen i hela landet och krossat alla försök från den nationella bourgeoisin att ifrågasätta vårt partis ledning.

2) Marxismen-leninismen har hjälpt vårt parti att klart inse, att i ett agrart land som vårt är bönderna inte bara en stor revolutionär kraft i folkets nationellt demokratiska revolution utan också en stark kraft i den socialistiska revolutionen. Bönderna och arbetarna utgör revolutionens huvudkrafter. Därför har vårt parti, under de olika perioderna av den revolutionära kampen, i allmänhet förstått och behandlat bondefrågan korrekt och hela tiden arbetat för att stärka arbetar- och bondealliansen. Vårt partis praktiska arbete har

¹) Ho Chi Minh, ”Öppningsanförande vid ceremoni på 30-årsdagen av partiets grundande”, Selected Works, Su That Publ. House, Hanoi 1960, s. 764.

visat att "endast förbundet mellan arbetare och bönder under ledning av arbetarklassen, kan bestämt och totalt förintä de kontrarevolutionära styrkorna, införa och befästa det arbetande folkets makt, fullgöra den nationellt-demokratiska revolutionens historiska uppgifter och gå vidare mot socialismen."¹⁾

3) I vart och ett av revolutionens stadier har vårt parti kunnat *samla alla patriotiska och progressiva krafter till en bred nationell enhetsfront, grundad på en fast allians mellan bönder och arbetare under partiets ledning*, leda dessa grupper i enhetsaktioner mot den gemensamma fienden — imperialisterna och deras lakejer — och genomföra frontens program. I arbetet med att bygga och stärka den nationella enhetsfronten har vårt parti fört en ständig kamp på två fronter: mot tendensen till isolationism och sekterism, som inte försöker vinna alla krafter som kan vinnas, och samtidigt mot tendensen att ensidigt betona enheten, enhet utan kamp inom fronten, utan att bestämt bekämpa försök att förringa partiets ledande roll och försök att förringa arbetarnas och böndernas insatser — själva grunden för den nationella enhetsfronten.

4) I kampen mot klassfienden och den nationella fienden har vårt parti *använt revolutionärt våld för att möta kontrarevolutionärt våld*, mobiliserat folkets massor till uppror och revolutionärt krig för att gripa makten och försvara folkmakten. Under de olika perioderna har vårt parti, sedan man bestämt sig för den lämpligaste kampformen och därvid grundat sig på den konkreta situationen, *använt och skickligt kombinerat den väpnade och den politiska kampformen* för att oskadliggöra fienden och vinna segrar för revolutionen. Vårt parti lägger stor vikt vid att bygga upp folkets väpnade styrkor som består av tre slag: de reguljära styrkorna, de regionala styrkorna och gerillan eller milisen. Dessa styrkor verkställer tillsammans med massornas politiska styrkor (t. ex. den nationella enhetsfrontens politiska organisationer) den fasta föreningen av väpnad och politisk kamp som besegrar fienden.

5) Sedan folkets makt segrat, sysselsätter sig vårt parti ständigt med att *stärka och befästa makten* och använder sig för detta av administrationen. Å ena sidan för att undertrycka kontrarevolutionen, upprätthålla den allmänna ordningen och mobilisera och organisera folkets massor till försvar mot främmande angripare och till skydd för oberoendet och den nationella enheten. Å andra sidan används administrationen för att öka folkets demokratiska rättigheter, mobilisera dem för att bygga upp ett nytt samhälle, utveckla ekonomin och kulturen och oupphörligt förbättra folkets levnadsvillkor. Partiet vet att denna makt måste vara folkets demokratiska diktatur,

¹⁾ Ho Chi Minh, Den stora Oktoberrevolutionen öppnade vägen till befrielse för alla folk, Hanoi 1967, s. 10.

som i folkets nationellt-demokratiska revolution genomför arbetar- och bonde-diktaturens historiska uppgift och, under övergångsperioden till socialism och kommunism, proletariats diktatur.

6) Revolutionen i vårt land är en del av världsrevolutionen. Vår revolutions alla framgångar är oupplösligt förbundna med det helhjärtade stödet från de socialistiska broderländerna, de internationella kommunistiska rörelserna, arbetarrörelserna och rörelserna för fred och demokrati i världen. *Därför strävar vårt parti ständigt efter att stärka den internationella solidariteten.* Det är genom att veta hur man förbinder den revolutionära kampen i landet med den internationella revolutionära arbetarrörelsen (som också omfattar den kamp som arbetarklassen och det arbetande folket för i de imperialistiska länder som angriper vårt land) och de förtryckta folkens befrielsekamp, som vårt parti har vunnit utländska allierade för den vietnamesiska revolutionens sak. Därigenom har man skapat möjligheter för vår revolution att vinna framgång och ge ett värdigt bidrag till den världsomfattande revolutionära rörelsen.

I korthet är vårt partis — president Ho Chi Minhs partis — 40-åriga historia fylld av offer och umbäranden, men också av ära. Det är historien om den vietnamesiska arbetarklassens förtrupp, som lett hela det vietnamesiska folket i kampen mot den japanska fascismen och i störtandet av den pro-japanska marionettadministrationen, som framgångsrikt genomfört augustirevolutionen och upprättat den första folkdemokratin i Sydostasien — Demokratiska Republiken Vietnam — som fört ett långvarigt försvarskrig och bekämpat de franska kolonialistiska angriparna för slutförandet av den nationellt demokratiska revolutionen och därefter genomförandet av socialismen i norr samtidigt som man lett hela folket i försvaret mot USA-angriparna för nationellt oberoende, i syfte att försvara Norden, befria Södern och fredligt återföreina landet.

Hur många kommunister och patriotiska martyrer har inte "dött för att fäderneslandet må leva"! Hur många kommunistiska kämpar har inte offrat sina liv för partiets höga ideal! Om en kämpe faller träder en annan i hans ställe, i våg efter våg, utan tanke på liv eller lem — detta är vad som har gjort oss till vad vi är i dag.

Sådan är den väg vi gått. Men vägen framför oss är ännu inte fri från faror. Vårt parti måste fortfarande leda hela folket i kampen för att vinna total seger över de amerikanska angriparna — världens polis, vårt folks och mänsklighetens gemensamma fiende. Samtidigt måste vårt parti leda arbetarklassen

¹⁾ Ho Chi Minh: Letter to Death-braving squads of the Capital (1 januari 1947), Selected Works, Hanoi 1960, s. 254.

och folket i det socialistiska uppbygget i ett efterblivet, agrart land och gå förbi det kapitalistiska utvecklingsstadiet. På denna grundval kommer partiet att leda hela folket att segerrikt bygga ett fredligt, enat, oberoende, demokratiskt och blomstrande Vietnam.

BILAGOR

Politiska teser för Indokinas kommunistiska parti (oktober 1930)

Utdrag

I

LÄGET I VÄRLDEN OCH DEN INDOKINESISKA REVOLUTIONEN

1. Efter det imperialistiska kriget (1914—1918) kan man se förändringarna av läget i världen i tre faser:

a) Under den första perioden (1918—1923) präglades den kapitalistiska ekonomin av depression och kriser som ett resultat av kriget. På många håll i Europa reste sig proletariatet och kämpade om makten. Det ryska proletariatet bekämpade dels imperialisterna som attackerade landet utifrån och dels kontrarevolutionärerna som utförde sabotage inom landet samt upprättade en fast proletariatets diktatur. Å andra sidan misslyckades det västeuropeiska proletariatet (t. ex. i Tyskland 1923).

b) Under den andra perioden (1923—1928) utnyttjade imperialisterna bakslagen i det europeiska proletariatets kamp och gick på offensiven, exploaterade proletariatet och kolonialfolken till det yttersta och fick den imperialistiska ekonomin tillfälligt på fötter igen. Med hänsyn till de tidigare misslyckandena höll sig proletariatet i de imperialistiska staterna på defensiva. Revolutionen utbröt i kolonierna. I Sovjetunionen bidrog den ekonomiska konsolideringen till att det kommunistiska inflytandet spreds över världen.

c) Den tredje perioden, som vi f. n. befinner oss i, kan karakteriseras på följande sätt:

Kapitalismen har ej lyckats bibehålla den tillfälliga stabiliteten utan återfallit i kriser. Imperialisterna måste åter ge sig ut i hård tävlan om marknader och gör därmed ett nytt imperialistiskt krig oundvikligt. Den sovjetiska ekonomin har passerat den för-imperialistiska krigsnivån. Det framgångsrika socialistiska uppbygget har retat imperialisterna till att försöka förgöra Sovjetunionen, världsrevolutionens starka fäste.

I de imperialistiska staterna har proletariatet tagit upp en våldsam kamp (omfattande strejker i Tyskland, Frankrike, Polen etc.). Kolonierna (särskilt Kina och Indien) brinner av revolutionär glöd. Detta beror på det krisdrabbade kapitalets hårda och ökande utsugning av massorna. Antalet arbetslösa i världen uppgår till otaliga miljoner och arbetare och bönder lider av out-

säglig nöd. I denna tredje period har proletariats revolution och revolutionen i kolonierna nått en mycket hög nivå. På vissa håll är de t. o. m. redo att ta över makten.

I dagens läge bidrar Indokina med sina revolutionära styrkor till den omfattande rörelse som pågår i världen och breddar därmed arbetarnas och böndernas front mot imperialismen. Å andra sidan utövar det starka revolutionära uppsvinget i världen (särskilt i Kina och Indien) ett stort inflytande på kampen i Indokina och ger den ett kraftfullt stöd. På så sätt är världsrevolutionen och den indokinesiska revolutionen nära sammanbundna.

II

KÄNNETECKEN FÖR SITUATIONEN I INDOKINA

2. Indokina (Vietnam, Kambodja, Laos) har koloniserats av den franska imperialismen. Dess ekonomi är därför beroende av de franska imperialisternas ekonomi. De två mest framträdande grunddragen när det gäller utvecklingen i Indokina är följande:

a) Indokina måste genomgå en självständig utveckling men kan inte göra det på grund av dess koloniala status.

b) Klassmotsättningarna har vuxit sig än starkare mellan arbetare, bönder och övriga delar av det arbetande folket å ena sidan och de feodala godsägarna, kapitalisterna och imperialisterna å den andra.

3. Ekonomiska motsättningar:

a) Trots att större delen av jordbruksprodukterna exporteras av imperialisterna har ekonomin behållit sin feodala karaktär. De flesta plantagerna (gummi, bomull, kaffe etc.) tillhör franska kapitalister. Större delen av jorden ägs av inhemska godsägare, som exploaterar den på feodalt vis, dvs. arrenderar ut den i små brukningsenheter till fattiga bönder till priset av mycket höga arrenden. Avkastningen på risfälten är för övrigt lägre i Indokina än i andra länder (oskalat ris per hektar är i Malaya: 2.150 kg, i Siam: 1.870 kg, i Europa: 4.570 kg och i Indokina: bara 1.210 kg). Exporten av ris ökar varje år. Det beror emellertid inte på att risproduktionen stiger utan endast på en ökad utplundring från kapitalisternas sida som tillägnar sig en allt större del av folkets ris.

b) Den förtryckarregim som påtvingats folket av den franska imperialismen, utgör ett hinder för produktivkrafternas utveckling i Indokina. Imperialisterna har inte byggt upp tung industri (som t. ex. järnverk, maskinindustri etc.) då detta skulle skada den franska industrins monopolställning. De utvecklar endast sådan industri som tjänar den koloniala administrationen och handeln, t. ex. järnvägar, små skeppsvarv etc.

Målet för den franska imperialismen är att göra Indokina ekonomiskt beroende av Frankrike. Därför främjas endast sådan industri som är mer lönsam att utveckla i Indokina än i själva Frankrike. Råvaruexploatering bidrar inte till att Indokinas ekonomi utvecklas självständigt. Istället hindras den franska industrin från att bli beroende av andra imperialiststater.

c) Eftersom exporten omhändertas av franska kapitalister, är den interna handels- och produktionen beroende av de franska imperialisternas exportbehov. Ju mer exporten ökar, desto mer berövas landet på naturtillgångar av imperialismen. Ett annat kännetecknande drag: Franska banker (Banque de l'Indochine, Crédit foncier etc.) lånar upp kapital från den inhemska befolkningen för att hjälpa franska exportörer.

Sammanfattningsvis: Indokinas ekonomi är fortfarande en jordbruks ekonomi med framträdande feodala drag. Allt detta utgör ett hinder för en oberoende utveckling.

4. Klassmotsättningar:

De franska imperialisterna, i allians med inhemska godsägare, handelsmän och ockrare, suger skoningslöst ut bönderna. De samlar upp och exporterar jordbruksproduktion, importerar sina egna produkter för försäljning inom landet, genomdriver höga skatter, driver bondebefolkningen till misär och industriarbetare till arbetslöshet.

Jorden koncentreras alltmer i imperialisternas och godsägarnas händer. Förekomsten av många mellanhänder medför att de arrenden, som måste betalas av de fattiga bönderna, blir allt högre. De senare är också så till den grad beroende av ockrare att de ofta blir tvungna att lämna ifrån sig sin jord eller t. o. m. sina barn som betalning för skulderna.

Imperialisterna bryr sig inte om att hålla dammanläggningarna i skick till skydd mot översvämningar. Bevattningsanordningarna är i händerna på kapitalisterna, som kräver ett högt pris för dess användning: inga pengar, inget vatten. På så vis inträffar fler och fler misslyckade skördar p. g. a. översvämning och torka. Bönderna hindras inte enbart från att utveckla sin ekonomi. De blir också i ökande utsträckning beroende av kapitalisterna och far mer och mer illa; arbetslöshet och svält drabbar fler och fler människor. Den gamla ekonomin håller på att falla sönder mycket snabbt, trots detta utvecklas den nya industrin i mycket långsam takt; fabriker, verkstäder etc., kan inte anställa alla fattiga och arbetslösa och många måste svälta på landsbygden där situationen är verkligt hopplös.

I fabrikerna, på plantagerna och i gruvorna suger kapitalisterna grymt ut arbetarna och förtrycker dem. Lönerna, som är på svältgränsen, är på olika sätt föremål för reduktioner. Arbetstiden är genomsnittligt elva, tolv timmar

om dagen. Skymford och slag öses över dem. När de blir sjuka får de långt ifrån någon medicinsk hjälp, utan kastas ut på gatan. Sociala försäkringar saknas fullständigt. På plantager och i gruvor, stänger ägarna in sina arbetare i läger och förbjuder dem att lämna området. De använder kontraktssystemet för att rekrytera och flytta folk till platser där de kan använda sina lagar gentemot arbetarna och även tillämpa straffbestämmelser. Beroende på de hårda arbetvillkoren lider många arbetare i Indokina av allvarliga sjukdomar (tbc, trakom, malaria etc.) och allt fler dör i en tidig ålder.

Det indokinesiska proletariatet är ännu inte stort till antalet men andelen arbetare, speciellt inom plantagerna ökar. De kämpar mer och mer aktivt. Även bönderna har vaknat och med kraft opponerat sig mot imperialisterna och godsägarna. Strejkerna 1928, 1929 och de våldsamma utbrotten från arbetare och bönder i år (1930) bevisar klart att klasskampen i Indokina håller på att ta fart. Det mest framträdande och betydelsefulla draget när det gäller den revolutionära rörelsen i Indokina är att arbetar- och bonde-massornas kamp har tagit en mycket klar vändning mot ökat oberoende och inte längre är influerade av nationalism såsom tidigare var fallet.

III

KÄNNETECKEN OCH UPPGIFTER FÖR DEN INDOKINESISKA REVOLUTIONEN

5. De ovannämnda motsättningarna medför att den revolutionära rörelsen i Indokina växer dag för dag. Under den inledande perioden kommer den indokinesiska revolutionen att vara en borgerligt demokratisk revolution, då möjlighet ännu saknas att tackla de organisatoriska problem i en socialistisk struktur. Landet är fortfarande mycket svagt ekonomiskt, många feodala spår dröjer sig kvar, jämviktsläget i fråga om klasskrafterna har ännu inte vänt till förmån för proletariatet och dessutom bibehåller imperialisterna fortfarande sitt förtryckarväld. Av dessa orsaker kommer revolutionen under den nuvarande perioden endast att vara jordbruksinriktad och ha en anti-imperialistisk karaktär.

Den borgerligt demokratiska revolutionen sker i en förberedande period som skall leda till socialistisk revolution. Har den en gång segrat och en regering av arbetare och bönder upprättats, så kommer industrin inom landet att utvecklas; proletära organisationer kommer att förstärkas, proletariatets ledarskap konsolideras, och klassförhållandena ändras till proletariatets fördel. Sedan kommer kampen att utvecklas såväl på djupet som på bredden och den borgerligt demokratiska revolutionen kommer att gå vidare mot den proletära revolutionen. Den nuvarande perioden präglas av världsproletariatets revo-

lution och det socialistiska uppbygget i Sovjetunionen; tack vare hjälpen från den arbetarklass som utövar diktatur i olika länder kommer Indokina att gå förbi det kapitalistiska stadiet och kämpa sig fram direkt mot socialismen.

I den borgerligt demokratiska revolutionen, är proletariatet och bondebefolkningen de två viktigaste drivande krafterna men endast om ledarskapet är i händerna på proletariatet kan revolutionen segra.

6. Den borgerligt demokratiska revolutionens huvudsakliga mål är å ena sidan att sopa undan spåren från feodalismen, och avskaffa den förkapitalistiska utsugningen och genomföra en genomgripande jordreform; å den andra att kasta ut de franska imperialisterna och uppnå fullständigt oberoende för Indokina. De två sidorna i kampen är nära sammanbundna. Endast genom att nedkämpa imperialismen kan vi eliminera godsägarklassen och framgångsrikt genomföra en jordreform. På motsvarande sätt måste vi tillintetgöra den feodala regimen för att kunna slå tillbaka imperialismen.

För att nå dessa huvudmål måste vi upprätta en sovjetmakt av arbetare och bönder. Endst en sådan sovjetmakt kan utgöra det kraftfulla instrument, som skall göra det möjligt att tillintetgöra imperialismen, feodalismen och godsägarsystemet, fördela jord till dem, som brukar den, samt tillförsäkra lagenligt beskydd i enlighet med proletariatets intressen.

Huvuduppgifterna för den borgerligt demokratiska revolutionen är följande:

1. Att tillintetgöra den franska imperialismen, feodalismen och godsägarsystemet.
2. Att upprätta en regering ledd av arbetare och bönder.
3. Att konfiskera all jord tillhörande utländska och inhemska godsägare och religiösa organisationer samt överlämna den till mellanbönder och fattiga bönder. Äganderätten till jorden skall dock ligga i arbetar- och bonderegeringens händer.
4. Att nationalisera alla stora företag tillhörande utländska kapitalister.
5. Att avskaffa alla löpande skatter och dagsverken och inrätta en progressiv skatt.
6. Att påbjuda 8 timmars arbetsdag och förbättra levnadsförhållandena för arbetarna och det övriga arbetande folket.
7. Att få Indokina helt oberoende och den nationella självbestämmanderätten erkänd.
8. Att bygga upp och organisera en armé av arbetare och bönder.
9. Att uppnå jämlikhet mellan man och kvinna.
10. Att stödja Sovjetunionen och upprätta en allians med proletariatet över hela världen och med den revolutionära rörelsen i kolonier och halvkoloniala områden.

Politiskt program antaget vid partiets andra kongress (1951)

Utdrag

DET VIETNAMESISKA SAMHÄLLET OCH DEN VIETNAMESISKA REVOLUTIONEN

1. *Det vietnamesiska samhället*

1. Innan den franska erövringen var det vietnamesiska samhället huvudsakligen feodalt och grundat på en jordbruksekonomi som till största delen hade karaktären av självhushållning. Landet var i händerna på kungen, adeln och de feodala ägarna.

Bönderna hölls nere genom ett mycket hårt styre och levde i djupaste misär. Deras armod förvärrades genom de utländska feodala erövrarnas herravälde. De längtade efter frihet och jord. Därför reste de sig och tog till vapen många gånger och var och en av de bittra och vittomfattande resningarna förde med sig ett regimskifte i landet eller blev en lysande framgång för den nationella befrielseströrelsen. På grund av de primitiva ekonomiska och sociala förhållandena och bristen på ledarskap från en klass som kunde ställa sig i spetsen för kampen som ett avantgarde så visade sig emellertid böndernas ansträngningar, som pågått i flera århundraden, inte räcka till för det vietnamesiska samhällets feodala karaktär.

2. Efter den franska imperialismens erövring av landet har Vietnam förvandlats till en monopoliserad marknad, en leverantör av råvaror, en kassaapparat för penningutlånare och en militärbas för de franska kolonialisterna. Karaktären av självhushållning i den vietnamesiska feodala ekonomin sattes ur spel. Efter det första världskriget byggdes den franska gruvindustrin och den lätta industrin ut ytterligare i Vietnam som ett resultat av de franska imperialisternas intresse för kolonial utsugning. Den vietnamesiska arbetarklassen uppstod och växte snabbt upp. Samtidigt bildades en vietnamesisk kapitalistklass som emellertid knappast kunde göra några märkbara framsteg på grund av det franska monopolkapitalets stränga kontroll. Den kolonialpolitik som fördes av de franska imperialisterna var kortsynt och konservativ. Den gjorde Vietnam fullständigt beroende av Frankrike. Den hämmade produktivkrafternas utveckling i Vietnam. Den förenade kapitalistiskt och feodalt eller halvfeodalt förtryck och utsugning och försatte därmed det vietnamesiska folket, särskilt arbetarna och bönderna, i den eländigaste misär.

Under det andra världskriget, efter de japanska fascisternas invasion av

Vietnam, fascistiserades den franska kolonialregimen. Det vietnamesiska folkets vedermödor blev allt mer outhärdliga. Många revolter utbröt. Gerillabaserna utökades och folkets makt upprättades i den befriande zonen Viet Bac.

Oaktat dessa fakta, var det vietnamesiska samhället under det franska herraväldet på det hela taget ett kolonialt och halvfeodalt samhälle.

3. 1945 kapitulerade de japanska fascisterna efter nederlaget mot den sovjetiska armén. Under ledning av president Ho Chi Minh och Indokinesiska Kommunistpartiet iscensatte det vietnamesiska folket framgångsrikt en allmän resning.

Demokratiska Republiken Vietnam grundades. Demokratiska reformer genomfördes. Det vietnamesiska samhället anträdde den folkligt demokratiska vägen.

De franska imperialisternas återkomst till Vietnam har emellertid utlöst ett utdraget och totalt motståndskrig från den vietnamesiska nationens sida. Med hjälp av USA:s intervention och understödda av förrädarna, dess marionetter, har de franska imperialisterna nu återupprättat sitt koloniala och fascistiska styre i delar av vårt land.

Det vietnamesiska samhället karaktäriseras för närvarande av såväl folkets demokrati, kolonialism som halvfeodalism.

Dessa tre kännetecken står i motsättning till varandra. Men huvudmotsättningen just nu är den mellan folkets demokrati och kolonialismen. Den har slagits fast under den vietnamesiska nationens motståndskamp mot de franska kolonialisterna och deras intervenerande medhjälpare.

2. Den vietnamesiska revolutionen

1. Den vietnamesiska revolutionen måste undanröja motsättningen mellan det vietnamesiska folkets demokratiska **regim** och de reaktionära krafterna för att ge den en kraftfull impuls och jämna vägen mot socialismen.

Den främsta kraften som står i vägen för det vietnamesiska samhällets utveckling är den aggressiva imperialismen. Spåren efter feodalismen förorsakar också stagnation i samhället. Därför har den vietnamesiska revolutionen två fiender. Huvudfienden är för närvarande den aggressiva imperialismen dvs. den franska imperialismen och dess intervenerande medhjälpare USA. Den andra fienden, som är av sekundär betydelse, är de i denna situation reaktionära feodaltherrarna.

2. Den vietnamesiska revolutionens grundläggande uppgift för närvarande är att driva ut de imperialistiska angriparna och återvinna verkligt oberoende och nationell enhet, att sopa undan spåren efter feodalism och halv-feodalism

och fördela jorden till dem som brukar den samt att utveckla en demokratisk styrelse för folket och lägga grunden för socialismen.

Dessa tre uppgifter är nära sammanbundna med varandra. Den huvudsakliga och omedelbart förestående uppgiften är emellertid att fullborda den nationella befrielsen. I detta ögonblick måste därför alla krafter inriktas på motståndskriget för att besegra angriparna.

3. De nuvarande drivkrafterna bakom den vietnamesiska revolutionen är arbetarna, bönderna, småbourgeoisin i städerna samt de intellektuella inom småbourgeoisin och den nationella bourgeoisin. Härtill kommer patriotiska och progressiva personer från godsägarklassen. Dessa klasser, sociala grupper och element utgör folket. De grundläggande elementen inom folket är arbetare, bönder och intellektuella. Arbetarklassen står i ledningen för revolutionen.

4. För att fullfölja den ovannämnda grundläggande uppgiften där folket utgör drivkraften, med arbetarna, bönderna och de intellektuella som grundläggande element inom folket och med arbetarklassen i ledningen, är den vietnamesiska revolutionen på nuvarande stadium en nationellt folkdemokratisk revolution.

Det är varken fråga om en borgerligt demokratisk revolution av gammal typ eller en socialistisk revolution. Det gäller i stället en ny form av borgerligt demokratisk revolution som kommer att föra fram mot den socialistiska revolutionen utan att ett revolutionärt inbördeskrig dessförrinnan har utkämpats. Det är en revolution som är typisk för sitt slag i det nuvarande historiska sammanhanget.

5. Det vietnamesiska folkets nationella folkdemokratiska revolution kommer oundvikligen att föra Vietnam till socialismen. Under ledarskap av arbetarklassen som står i nära förbund med bönderna och de intellektuella, och med stöd från Sovjetunionen och folkdemokratierna, särskilt Kina, kommer den vietnamesiska revolutionen inte att följa någon annan väg än den som leder till socialismen.

Det är en väg som präglats av långvarig kamp och där, i allmänhet, tre stadier kommer att passeras: i det första stadiet är huvuduppgiften att fullborda den nationella befrielsen; i det andra stadiet gäller det åter den ursprungliga plikten att sopa undan de feodala och halv-feodala spåren, helt och fullt föra ut parollen "jord till dem, som brukar den", utveckla industrin och återinrätta folkets demokratiska styre; i det tredje stadiet är huvudmålsättningen att lägga grunden till socialismen och fortsätta mot ett förverkligande av socialismen.

Dessa tre stadier är inte åtskilda utan nära sammanhängande med varandra. Inom varje stadium finns emellertid en huvuduppgift och det är nödvändigt

att uppnå full förståelse för denna huvuduppgift och koncentrera alla krafter för dess lösande.

I det första stadiet som vi för närvarande befinner oss i, är revolutionens spjutspets riktad mot de imperialistiska angriparna. Partiet måste samla alla nationella krafter till en nationell enhetsfront för att genomföra motståndskampen mot de imperialistiska angriparna och mot de vietnamesiska förrädarna av alla slag. Samtidigt måste partiet se till att förbättringar genomförs när det gäller folkets levnadsvillkor, särskilt för det arbetande folket, så att motståndskraften vidmakthålls och kampandan ökar.

I det andra stadiet kommer revolutionens spets att vara inriktad mot feodaltherrarna. Då måste partiet ägna all kraft åt att eliminera de feodala och halv-feodala spåren och genomföra parollen "jord till dem, som brukar den", främja industrialiseringen och fullända folkets demokratiska styrelse. I detta stadium måste emellertid kampen fortsätta mot världsimperialismen till försvar för det nationella oberoendet.

I det tredje stadiet är revolutionens huvuduppgift att utveckla en grund för och förbereda genomförandet av socialismen. Vilka konkreta steg som skall tas, kommer att bero på den aktuella situationen i landet och utomlands vid den tidpunkten.

Resolution antagen vid partiets tredje kongress (1960)

Strategiska uppgifter

Utdrag

Allt sedan fredens återupprättande och den fullständiga befrielsen av norra Vietnam, har den vietnamesiska revolutionen befunnit sig i ett nytt skede. Under partiets ledarskap avancerar den norra delen av vårt land med stora steg framåt mot socialismen. Inom alla områden har krafterna förstärkts och norr har blivit den nationella revolutionens bålverk. Samtidigt har de amerikanska imperialisterna och Ngo Dinh Diem-klicken upprättat en despotisk krigsadministration i södra Vietnam och förvandlat söder till en koloni av ny typ och till en militärbas för de amerikanska imperialisterna. De gör allt för att hindra och sabotera den nationella återföreningen av vårt folk.

I det nuvarande skedet står den vietnamesiska revolutionen inför två strategiska uppgifter: För det första att fullfölja den socialistiska revolutionen i Norr. För det andra att befria södra Vietnam från de amerikanska imperialisterna och deras hantlangare, samt nå fram till en nationell återförening, fullständig oberoende och frihet i hela landet.

Dessa två strategiska uppgifter är nära sammanbundna och utgör i förhållande till varandra drivkrafter framåt.

Att föra norra Vietnam mot socialismen är en nödvändig och oundviklig uppgift som följer efter fullbordandet av den nationellt folkdemokratiska revolutionen. Att föra norra Vietnam framåt mot socialismen och genomföra alltmer kraftfulla utvecklingsinsatser inom varje område kommer att vara till gagn för den revolutionära rörelsen för Söderns befrielse, revolutionens utveckling i hela landet och för bevarandet och befestandet av fred i Indokina, Sydostasien och i världen. Att fullfölja den socialistiska revolutionen i norra Vietnam får därför ses som den mest avgörande uppgiften för hela den vietnamesiska revolutionens utveckling, och för den nationella återföreningens sak. Vi fullföljer den socialistiska revolutionen i Norr samtidigt som vi i södra Vietnam måste sträva efter att ena alla nationella och demokratiska krafter, utvidga och befästa den nationella enhetsfronten, isolera de amerikanska imperialisterna och deras hantlangare och utöka kampen för att stärka freden och återföreningens vårt fosterland. Därför är den ledande principen för den socialistiska revolutionen i Norr att bygga upp norra Vietnam och samtidigt ta all hänsyn till Södern.

Inför den nationellt folkdemokratiska revolutionens fullbordande i hela landet och uppnåendet av nationell återförening, har våra kamrater i Söder till uppgift att störta de amerikanska imperialisterna och deras agenter och befria södra Vietnam. Våra kamraters revolutionära kamp i Söder siktar också till att omintetgöra USA-Diem-klickens försök att utvidga kriget och bidrar därmed aktivt till att försvara freden i Indokina, Sydostasien och i världen.

De två revolutionära uppgifterna i Norr och Söder skall ses i förhållande till två skilda strategier där varje uppgift syftar till att motsvara de konkreta kraven inom varje zon med hänsyn till de särskilda förutsättningar som gäller i vårt delade land. Men båda uppgifterna syftar till att lösa en gemensam motsättning i hela vårt land, nämligen motsättningen mellan vårt folk och imperialisterna och deras hantlangare, för att därigenom uppnå ett gemensamt och näraliggande mål: den fredliga återföreningen av landet.

Den gemensamma uppgiften för den vietnamesiska revolutionen för närvarande är att öka hela folkets solidaritet, att kämpa beslutsamt för att bevara freden, att främja den socialistiska revolutionen i Norr och samtidigt den nationellt folkdemokratiska revolutionen i Söder, att nå fram till en nationell återförening grundad på oberoende och demokrati, att bygga upp ett fredligt, återförenat, oberoende, demokratiskt blomstrande och starkt Vietnam, samt att effektivt medverka till att stärka det socialistiska lägret och att försvara freden i Sydostasien och i världen.

11.00